RUTH OWEN

Aminteste-ti că mă iubesti

Traducerea si adaptarea în limba română de NICU APOSTOLESCU

ALCRIS Romance

Capitolul 1

Lumina înceţoşată dimprejur păru să fluctueze în intensitate, dar se stabiliză imediat. Contururile deveniră tot mai clare şi, în cele din urmă, luară forma unei figuri cu bonetă albă. O făţă încurajatoare, binevoitoare, zâmbitoare.

- Perfect, răsună vocea, de astă dată mai aproape. O să-ţi revii. Vei fi în ordine!

Glasul şi chipul nu se potriveau. Julia închise ochii o clipă, apoi îi redeschise şi se concentră asupra bărbatului în halat alb, care stătea în partea cealaltă a patului. Era mic şi vânjos, cu păr de culoarea nisipului, pieptănat cu grijă peste chelie. îi ţinea încheietura mâinii, cercetându-i pulsul. Dădu din cap, o privi din nou şi zâmbi satisfăcut.

- Ei bine, câteva ceasuri ne-ai dat motive de nelinişte, dar s-ar părea că ţi-ai revenit. O să te punem pe picioare fără întârziere. Cum te simţi?

- Ciudat. Era o şoaptă nesigură. Cred că nu... Vocea ei se stinse şi o cută îi apăru pe frunte. Unde mă aflu?

- La spitalul Otterbridge General, răspunse el energic. Ai fost adusă după accident.

- Accident... ?

- Nu-ţi aminteşti? Ei bine, se mai întâmplă, în astfel de cazuri. Ai un cucui destul de urât.

- La cap? Ridică mâna încet, atinse bandajul de la tâmplă şi o lăsă să cadă înapoi. Doare puţin. Vocea continua să fie ezitantă, iar gândurile păreau să se deruleze cu încetinitorul. De când sunt aici?

- De vreo şapte ceasuri. Deocamdată, ajunge cu vorba, doamnă Mannering. O să ai suficientă vreme după ce te vei odihni.

Nu-l mai asculta. Doamna Mannering? Cine era doamna asta? Probabil se strecurase o greşeală. Ceaţa din minte începuse să se disperseze, deşi încă nu-şi amintea nici un detaliu al accidentului.

- Gardner, reuşi să îngaime, tot mai conştientă de greutatea cu care-şi mişca maxilarul. Julia Gardner. Nu doamnă, domnişoară.

Doctorul şi sora schimbară o privire rapidă, înainte de a-şi redobândi atitudinea controlată. îşi reveniseră iute, dar nu destul încât să-şi ascundă deruta. Chiar în starea aceea de buimăceală, pentru Julia lucrurile erau clare. Avusese loc un accident cu mai multe victime şi se petrecuse o confuzie privind numele. Vina era numai a ei. De câte ori o implorase tatăl să poarte la ea un act de identitate? Tata! încet, dar sigur, mintea ei începea să

lucreze din nou. Tata murise de doi ani, în urma unui infarct, la doar câteva zile după ce ea împlinise douăzeci şi unu de ani. De la vârsta de opt ani, nu-l avusese decât pe el. Chiar după doi ani, durerea nu se estompase.

- Nu te mai chinui, o sfătui doctorul, urmărindu-i pe chip succesiunea emoţiilor. După câteva ceasuri de pierdere a cunoştinţei, este normal să-ţi revii ceva mai lent. Relaxează-te şi lasă lucrurile să se aranjeze de la sine. Făcu un semn sorei. Am să-ţi dau un somnifer. Când te vei trezi, ai să te simţi mult mai bine.

Julia spera că aşa va fi. Deocamdată, era cam ameţită.

- Figura mi-a înţepenit, şopti ea. O să-mi rămână. cicatrice?

- Nu, răspunse el cu hotărâre, zâmbind încurajator. Senzaţia se datorează contuziilor. Soră, adu o oglindă. Chestiunea asta se poate rezolva pe loc.

Oglinda îi fu aşezată în faţa ochilor. Văzu o figură palidă, contrastând cu vânătaia ce se întindea de la ureche până spre bărbie, pe partea stângă. Pe obraz existau câteva zgârieturi superficiale, iar tâmplele îi erau înfăşurate cu grijă într-un bandaj alb, care-i împingea în sus câteva şuviţe de păr blond. Restul era familiar: ochii albaştri, nasul mic şi drept, buzele uşor tremurânde şi bărbia exprimând hotărâre.

înghiţi medicamentele aduse de soră, abia acum mai liniştită, cu toate asigurările anterioare ale medicului, şi se lăsă pe pernă. Avea o mulţime de întrebări, dar pentru

moment efortul îi părea prea mare. Cum spusese doctorul, va fi suficient timp mai târziu. Se lăsă cuprinsă de somn.

Când se trezi, soarele după-amiezii inunda încăperea în lumină. Inevitabil, urmă o nouă scurtă perioadă de adaptare la situaţie. Abia după câteva clipe deveni conştientă de o prezenţă străină. întoarse capul cu precauţie şi observă un bărbat stând în faţa ferestrei înalte. Nu era doctorul. Purta un costum gri şi avea părul bogat, cu nuanţe de lemn de tec, din punctul ei de observaţie. în vreme ce-l studia, necunoscutul se întoarse, cu o expresie ciudată pe chip.

- Bună, Julia, spuse el liniştit.

îl privea nesigură. Nu-l mai văzuse până acum, dar el i se adresase cu un familiarism care demonstra că o cunoştea. Nu era un bărbat frumos, aprecie ea; avea trăsături prea puternice. Si nici nu-i părea cine ştie ce amabil, dacă se lua după aspectul gurii. Exprima fermitate şi hotărâre. aproape cruzime. Fu scuturată de un fior.

- îmi pare rău. ezită ea. Nu-mi amintesc. Te cunosc?

Ochii căprui se îngustară şi, o vreme, celălalt se mulţumi s-o privească intens.

- Nu-ţi mai aminteşti? întrebă el, în cele din urmă.

- Nu ştiu nimic despre accident, dacă la asta te referi. Ai fost implicat?

- Aşa s-ar zice. Răspunsul sunase ciudat.

- în cazul ăsta, poţi să-mi spui ce s-a întâmplat. Deocamdată, n-am avut ocazia să întreb pe cei de aici.

Urmă o nouă pauză lungă, înainte ca el să vorbească din nou.

- Ai căzut din maşină. Noroc că tocmai încetinisem, altfel ai fi murit cu siguranţă. îi urmărea atent reacţiile. Este o maşină nouă. Probabil voiai să deschizi fereastra şi ai atins din greşeală alt buton. S-a mai întâmplat.

- Eram în aceeaşi maşină cu tine? continuă ea, perplexă.

- Da. Părea să-şi caute cuvintele, deşi nu s-ar fi zis că i se poate întâmpla să rămână fără replică. Ne întorceam spre casă de la o petrecere. Era târziu şi erai obosită. Eu.

- Nu pricep. Ridică o mână tremurătoare spre buzele uscate. Simţi inelul de aur de pe deget şi îngheţă.

O verighetă gravată cu flori de crin. O privi cu ochii larg deschişi.

- Ti-am pus chestia aia pe deget acum trei luni. Glasul lui vădea emoţie. Mă numesc Ross Mannering, Julia. Sunt soţul tău.

- Nu! Imposibil. Nu sunt măritată. Ochii ei trecură de la inel la figura lui, lăsând să se vadă senzaţia de panică. Numele mau este Julia Gardner. Nici nu te cunosc!

- Gardner era numele de fată. Ne-am căsătorit la Caxton Hall şi am petrecut luna de miere în Austria, apoi am venit direct aici, în Hampshire. Nu-ţi mai aminteşti cât de încântată ai fost de casă? Spuneai că seamănă cu casa

de turtă dulce din Hansel şi Gretel - că-ţi vine s-o mănânci. Ba chiar.

- Opreşte-te! Cu degetele lipite de buze şi cu ochii strâns închişi, continuă: nu-i adevărat! Nu se poate! Mă cheamă Gardner. N-am fost niciodată în Austria. Ce-i asta?

- Uşurel. Veni la marginea patului şi-i cuprinse mâinile. Liniştеşte-te. Se aşeză pe marginea saltelei. Priveşte-mă, Julia. Deschide ochii şi uită-te la mine!

Se conformă, luptându-se cu pornirea de a-şi retrage degetele. I se părea că visează. N-avea cum să fie adevărat. Era imposibil! Dar în acelaşi timp, pricepuse deja că nu era un simplu vis. întreaga lui fiinţă n-avea nimic de-a face cu visele. Minţea! Habar n-avea de ce, dar minţea cu siguranţă. Ce fel de femeie ar fi putut să-şi uite bărbatul, sau propria nuntă?

- în ce dată suntem? întrebă el, iar ea se încruntă, nesigură.

Dată? Ce conta data, în situaţia de faţă? încercă să raţioneze.

Accidentul se întâmplase probabil ieri, în vreme ce se întorcea de la serviciu -vineri. da, cu siguranţă vineri 13. Asta era uşor.

- Este sâmbătă, 14 iunie, declară ea şi observă expresia indescifrabilă din ochii lui.

Când vorbi din nou, glasul lui suna puţin altfel.

- Pe 13 iunie ne-am cunoscut. Am căzut de acord că a fost un noroc să nu fim superstiţioşi. De astă dată, pauza fu scurtă. Astăzi este 26 septembrie.

în intervalul imediat următor, bătăile inimii ei părură să umple încăperea.

- Nu te cred, spuse ea răguşit.

- Vei fi nevoită să accepţi. Iată. Dădu drumul mâinii ei şi se întinse spre scaunul de lângă pat, ridică un jurnal împăturit şi-i prezentă prima pagină. Poţi citi cu ochii tăi.

Era adevărat. N-avea cum să mai conteste. încercă să priceapă toate semnificaţiile. Undeva, cumva, pierduse trei luni din viaţă. Trei luni în care fusese măritată cu bărbatul din faţa ei. în care trăiseră împreună ca soţ şi soţie. Privi spre mâna care o atingea din nou pe a ei, spre degetele prelungi şi puternice. Soţ şi soţie.

Nu încercă s-o oprească să-şi retragă mâna şi s-o ascundă sub pătură. Expresia de pe figura lui nu se modificase, dar Julia observă o contractare slabă a muşchilor maxilarului.

- îmi pare rău, declară ea cu disperare. Nu pot. îmi este greu să. Făcu un mare efort pentru a-şi opri tremurul mâinilor şi a-şi pune gândurile într-o oarecare ordine. Ai spus că ne-am căsătorit acum mai bine de două luni. Dar dacă ne-am cunoscut abia pe 13 iunie.

- A fost ca o tornadă. Scoase din buzunar o tabacheră de oţel şi o deschise, dar o închise la loc fără să scoată ţigara. Mă aflam în oraş cu afaceri şi am făcut o vizită la

firma unde lucrai. Tocmai avea loc o petrecere dată în onoarea uneia dintre colege, care se măritase şi urma să plece. în seara aceea, te-am invitat la cină. Sase zile mai târziu, ne-am căsătorit.

Nimic nu-i suna cunoscut. Vineri fusese o zi obişnuită de muncă, la agenţia de asigurări unde lucra pe post de secretară. într-adevăr, nu-şi mai amintea la ce oră plecase de la birou, dar asta putea fi pus pe seama loviturii la cap. Se foi pe pernă, în plină confuzie. Aseară cel puţin aşa se părea -fusese de fapt cu trei luni în urmă. Trebuia să accepte realitatea. S-o ia de la capăt. O petrecere de adio, pentru una dintre fete, spusese el. Asta nu însemna nimic. Două dintre dactilografe erau logodite, dar nu fusese vorba despre vreo căsătorie, deşi după ştiinţa ei ambele se dădeau peste cap să pună deoparte bani pentru casă. "Concentrează-te", îşi impuse cu disperare. "Concentrează-te!"

Zgomotul uşii care se deschidea veni ca o adevărată uşurare. De parcă doctorul era un vechi prieten. îl cunoştea. Cel puţin, ştia cu ce se ocupă. îl văzu mutându-şi privirea de la ea la bărbatul de alături şi sesiză un soi de înţelegere tacită. Apoi, doctorul înaintă şi-i luă mâna ca să-i verifice pulsul, afişând o atitudine vioaie şi încurajatoare.

- Nu trebuie să te laşi demoralizată, doamnă Mannering. Amnezia temporară este comună, după

asemenea lovituri. Uneori durează numai câteva ceasuri, dar perioada se poate extinde la câteva zile.

- Există şi cazuri în care memoria nu mai revine? întrebă ea, iar doctorul ezită.

- Cred că da. dar sunt foarte rare. Ti-e foame?

- Nu.

- Aşteaptă numai să simţi aroma puiului cu smântână. A fost gătit special pentru tine. Peste câteva zile, ai să pleci de aici ca nouă, vei vedea. Privi spre celălalt bărbat. Cred că soţia dumitale ar trebui să se odihnească acum, domnule Mannering. Ar fi bine să te întorci mâine dimineaţă.

- Bineînţeles. îşi recuperă pardesiul lăsat pe spătarul scaunului şi se întoarse din nou lângă pat. Zâmbetul lui avea o notă forţată. Trecem noi şi peste asta, Julia. Nu-ţi face griji. Noapte bună.

Când se aplecă s-o sărute, Julia se încordă, însă el se mulţumi să-i atingă uşor obrazul. Doctorul îl conduse afară, lăsând uşa întredeschisă. Auzea zvonul vocilor, desluşea glasul celui care pretinsese că-i era soţ, dar nu înţelegea ce spuneau. însă era simplu de ghicit. Neputincioasă, rămase cu ochii pe tavanul imaculat până la întoarcerea medicului.

- Nu trebuie să te îngrijorezi, declară el cu hotărâre. Creierul are ciudăţeniile lui. Uneori, refuză să-şi amintească ceva, până ce încetează orice presiune.

- Aici nu-i vorba despre un singur lucru, replică ea. Este un pachet întreg. Cum se face că-mi amintesc ziua în care el spunea că ne-am cunoscut şi, totuşi, nu-l mai recunosc? N-are logică!

- La întrebarea asta n-am răspuns. Ceea ce putem spune deocamdată, este că mintea ta refuză să recunoască anumite evenimente legate între ele. Se opri, zâmbi şi adăugă vioi: trebuie să-i dăm mai multă vreme. Vreau să încerci să mănânci, apoi sora o să-ţi dea un sedativ. întoarse capul pe jumătate ca să urmărească sunetele de pe coridor. Iată că vine, dacă nu mă înşel. Acum, vrei să-mi promiţi că ai să încerci să te relaxezi?

- Da. Oricum, nu prea avea ce să facă. Când am să mă pot ridica din pat?

- Hai s-o luăm pe rând. Vom vedea cum te mai simţi dimineaţă. Am să trec pe aici la prima oră, doamnă Mannering.

Doamna Mannering. Doamna Ross Mannering. Mai bine să încerce să se obişnuiască. Numai că nu-şi dorea să fie ceea ce aparent devenise, îşi spuse ea destul de incoerent. Nu voia să fie măritată cu un bărbat absolut străin.

***

Noaptea fu agitată. Trezită la şapte, Julia îşi petrecu următoarele câteva ore zăcând în pat şi încercând să hotărască ce avea de făcut. Personalul se arăta de o amabilitate desăvârşită, dar n-o putea ajuta în această chestiune. Trebuia să se descurce singură.

La nouă, când apăru şi doctorul Stewart, reuşise să-şi stăpânească emoţiile. Isteria n-ar fi fost de nici un folos. Răspunse cu un zâmbet la salutul doctorului, iar el dădu din cap aprobator.

- Asta-i ideea! N-are sens să te laşi demoralizată. înainte de orice, hai să ne uităm la rănile alea.

Bandajul fu înlăturat, iar rana de la tâmplă apăru. El atinse uşor locul cu degetele şi se arătă satisfăcut. Nu era cine ştie ce, aşa că nu vor mai bandaja rana.

- Va rămâne o cicatrice slabă, vreo câteva săptămâni, adăugă el. Va fi acoperită de păr. Ti-ar plăcea să stai la fereastră vreo două ore?

- Foarte mult, se repezi ea, nerăbdătoare să scape de statul în pat. Continuă, după o scurtă ezitare: Stiţi cumva când o să vină domnul Mannering?

- Dimineaţă, când am vorbit la telefon, zicea ceva de ora zece. Sunt convins că va fi bucuros să te găsească pe picioare, simţindu-te mult mai bine. O măsură din priviri şi continuă cu blândeţe: probabil că nici pentru el nu-i foarte uşor, doamnă Mannering. Parcă s-ar lovi de un perete gol.

Nici pe departe atât de gol ca cel pe care-l înfrunta ea, îşi spuse Julia, strângând pumnii.

- Trebuie să-l primesc singură? întrebă ea cu disperare. N-aţi putea să fiţi de faţă?

- îmi pare rău. N-ar fi înţelept. Este soţul tău. Aveţi de discutat lucruri care nu privesc pe nimeni altcineva. în ochii lui se citea simpatia. Crede-mă, înţeleg ce simţi, dar va trebui să înveţi să-i acorzi din nou încredere. Poate că, discutând împreună, amintirile îţi vor fi stimulate.

- Da. Nu credea una ca asta şi era convinsă că nici el. Dacă ar fi fost o amnezie temporară, efectele ei ar fi fost normal să dispară după o noapte de somn. Dar, într-o privinţă, avea dreptate. Trebuia să accepte ideea că Ross Mannering îi era soţ. Trebuia!

După plecarea doctorului, sora o ajută să coboare din pat şi să îmbrace un pardesiu care se asorta cu cămaşa ei de noapte. Părea scump şi-i venea perfect. Julia apucase să arunce o privire etichetei şi pricepuse imediat că nu şi-ar fi putut permite preţurile firmei. în afara unei uşoare nesiguranţe a picioarelor şi a durerii din maxilar, se simţea destul de bine.

Privind limbile ceasului de perete, îşi spuse că era necesar să fie în formă. Avea o mulţime de lucruri de lămurit.

Priveliştea n-o atrăgea. O curte îngustă, un zid înalt de beton şi acoperişurile oraşului, dintre care răsărea o clopotniţă ascuţită.

Otterbridge, aşa spusese doctorul, plasat undeva în Hampshire. Era singura certitudine, dar ezită să-i ceară amănunte sorei. Cu cât vorbea cu mai puţină lume despre situaţia ei dificilă, cu atât mai bine.

Rămasă singură, îşi îndreptă atenţia spre noptiera de lângă pat. Cercetă cu vinovăţie conţinutul primului sertar. O mică trusă cosmetică, un ruj şi o cutiuţă de pudră, pe care le recunoscu, un flacon de parfum, aproape sigur franţuzesc, cu pulverizator, foarte pe gustul ei, chiar dacă nu se potrivea cu posibilităţile financiare, o batistă mică, curată şi călcată cu grijă, purtând într-un colţ iniţiala "J", precum şi o trusă de baie. Nici un ajutor. Nimic evocator, care să-i stimuleze amintirile pierdute.

îi venea greu să admită realitatea, dar era obligată s-o accepte. Verigheta de pe deget, lucrurile pe care le purta, parfumul scump, toate astea făceau parte din cele trei luni pierdute. Ce bine ar fi fost să-şi amintească ceva, cât de neînsemnat, petrecut între acea vineri din iunie şi momentul când îşi recăpătase cunoştinţa aici, în camera asta, cu douăzeci şi patru de ore în urmă!

Brusca bătaie în uşă o făcu să tresară. închise în grabă sertarul şi se strădui să-şi învingă tremurul, în vreme ce Ross Mannering îşi făcu apariţia. îl privi apropiindu-se, observându-i umerii largi, mişcările economice, dând în vileag putere şi sănătate. Vârsta era greu de ghicit. Treizeci şi patru? Treizeci şi cinci? N-ar fi putut spune.

- Cum te simţi? întrebă el de la capătul patului.

Văd că ţi-au scos bandajul.

- Da. Nu prea ştia despre ce să-i vorbească. Ce-ai putea spune unui bărbat cu care ai trăit, dar pe care nu-l recunoşti? Doctorul Stewart zicea că o vreme voi avea cicatrice, dar că va fi ascunsă de păr. îşi feri ochii. îţi mulţumesc pentru flori. Sunt minunate.

- Mă bucur că-ţi plac. O studie câteva clipe. Te superi dacă iau loc?

- S-ar părea că nu mai avem alt scaun, replică ea, cercetând din nou încăperea.

- Mă voi mulţumi cu marginea patului.

Se conformă, iar asta îl aduse mai aproape de ea. Dacă o va atinge, îşi zise ea temător, va ţipa. Totuşi, avea tot dreptul s-o atingă, s-o ţină-n braţe, s-o sărute chiar. îi era soţie. Dacă va continua să-şi repete acest lucru, poate i se va părea mai normal.

- Nici o grijă, spuse el cu o uşoară grimasă, n-am să mă apropii mai mult. Trebuie să discutăm, Julia.

- într-adevăr. Scăpă un gest de neajutorare, apoi îşi lăsă din nou mâinile-n poală. De unde începem?

- Cred că ar trebui să-ţi povestesc despre mine. Făcu o pauză. Mă ocup cu afaceri imobiliare şi am o firmă cu sediul în Southampton. Casa se află cam la şaisprezece kilometri de aici, spre vest. Părea să atingă punctele unei liste întocmite în minte. îl cunoşteam de ceva timp pe fostul tău şef, Bill Grieves, şi ne ajutam reciproc cu câte

un pont de afaceri. Aşa am ajuns să-l vizitez în vinerea aceea.

Vineri.

- La petrecere, spuse ea încet. Nu-ţi mai aminteşti numele colegei care pleca?

El se încruntă, gânditor.

- Probabil că l-am auzit când îi dedicaţi toasturi, dar. Scutură din cap. Este important?

- Cred că nu. Numai că nu-s capabilă să-mi amintesc despre vreo petrecere de rămas-bun.

- Se tot schimbau nişte glume. Am înţeles că fata -sau logodnicul ei -câştigase din nişte titluri de rentă. îţi este de vreun ajutor?

- Nu, recunoscu ea descurajată. Mă tem că nu. îmi aduc aminte despre un weekend obişnuit. Jucându-se cu cordonul pardesiului, se decise să întrebe: De ce te-ai căsătorit cu mine?

Urmă o scurtă pauză, înainte ca el să răspundă:

- Nu te mulţumesc motivele obişnuite?

- Ba da, dar. nu reuşea să-i înfrunte privirea. nu pari să fii. îndrăgostit.

- Nu? în tonul lui răzbătea o notă ironică. Ciudat, trăiam cu senzaţia că nu doreşti nici un strop de emotivitate din parte-mi. Dacă mă apropii la mai puţin de un metru de tine, înţepeneşti. Dacă par detaşat, se datorează faptului că mă aflu într-o situaţie greu de acceptat pentru oricare bărbat.

- Iartă-mă. Glasul ei era nesigur. Si eu depun eforturi. Nu mi-e uşor.

Făcu o mişcare involuntară în direcţia ei, dar se controlă.

- Stiu. Continuă să-mi pui întrebări. Voi încerca să-ţi dau răspunsuri cinstite.

- Bine. Următoarea întrebare era necesară, dar îi trebui toată hotărârea ca s-o poată exprima pe şleau. Ne potriveam?

Se aplecă înainte, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

- în caz că vrei să afli dacă aveam divergenţe de opinii, atunci răspunsul este nu. Pe figura lui trecu o umbră de zâmbet. Ne asemănăm din multe puncte de vedere - nici unul dintre noi nu acceptă să se lase condus. Asta are darul să facă viaţa interesantă, uneori.

Julia înţelese că nu era adjectivul la care ar fi apelat ea. De la dispariţia tatălui, trebuise să se descurce singură. I se părea normal să fi respins orice încercare a lui de a-şi impune voinţa. Totuşi, trebuia să-i fi fost clar încă de când îl cunoscuse că era un bărbat dominator -aşa cum era vizibil şi acum. Sau poate că puterea ei de observaţie fusese întunecată de sentimnentele pe care i le inspirase, destul de puternice pentru a o face să-l ia de bărbat atât de repede? Oare îl iubise cu adevărat, sau fusese convinsă să creadă că-l iubea? îşi dădea seama că, în anumite condiţii, l-ar fi putut considera extraordinar de atrăgător.

- Toate cuplurile trec prin perioade mai grele, continuă el. Si se zice că primul an este cel mai dificil. Nu te poţi adapta peste noapte la traiul în doi. Zâmbetul trecător reapăru, iar el îşi ridică fruntea. Cea mai grozavă soluţie de împăcare este patul dublu.

Obrajii ei palizi se colorară. Schimbă iute subiectul.

- Mereu ai locuit prin părţile astea?

- Nu, sunt londonez, ca şi tine.

- De ce te-ai mutat?

- Au existat diverse motive. Ezitarea lui fu atât de scurtă, încât ar fi putut să fie rodul imaginaţiei. în oraş, am avut un partener, dar m-am hotărât să mă lansez pe cont propriu. Părea o zonă promiţătoare. M-am mutat acum cinci ani. O privi fix. Cam asta ştiai despre trecutul meu, dar cine poate spune ce ai mai descoperit despre mine în ultimele trei luni. Trebuie să ne obişnuim cu ideea că s-ar putea să mai treacă vreme până ce-ţi va reveni memoria -răbdare şi tutun. O vom lua de la început, măcar acum ştiu cum să te abordez.

îşi simţi gâtlejul uscat, iar o venă începu să-i pulseze pe tâmplă.

- Nu-i chiar aşa de simplu, nu? N-ai cum să aştepţi de la mine să. continuu ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

- Care ar fi alternativa?

- Habar n-am. încerca să rămână calmă. Dar trebuie să existe. Ai putea să trăieşti cu cineva pe care nu-l recunoşti?

- Aş încerca, în speranţa că memoria va reveni. Inspiră adânc. Julia, eşti soţia mea şi sunt responsabil pentru tine. Ce fel de soţ aş fi dacă aş accepta ceea ce-mi sugerezi?

- Nu ştiu ce am sugerat. Nu-s sigură de nimic, cu excepţia faptului că nu pot fi de acord cu situaţia asta. îmi ceri să-ţi redevin soţie, ca înainte. Cum.

- Nici vorbă. Folosise un ton tăios. Vreau să te întorci lângă mine, dar n-am să-ţi impun nimic. Cândva, ţi-am câştigat iubirea şi am s-o fac din nou.

- Te-am iubit? scăpă ea întrebarea şi observă strâmbătura lui.

- Dacă nu, te-ai prefăcut extrem de convingător. îmi dau seama că n-am cum să te oblig să te întorci acasă când vei fi externată de aici - adică, din punct de vedere legal - dar n-am de gând să te ajut să devii independentă. Faptul că ne-am petrecut împreună trei luni, trebuie să aibă o semnificaţie şi în ochii tăi. Nu vrei să-ţi aminteşti?

- Ba da, sigur că vreau. în ciuda eforturilor, vocea îi tremura.

Aş da orice să-mi amintesc lucrurile pe care mi le-ai povestit pentru început, m-aş mulţumi şi cu un singur amănunt. Dar nu pot. Nimic nu-mi sună cunoscut. îmi pare rău dacă te-am rănit. dar n-am ce face!

- Prea bine. Glasul lui era liniştitor. Nu te mai necăji. Nu vreau să te îmbolnăveşti. Putem redeschide subiectul altă dată, dacă doreşti.

- Da. Se agăţă de soluţia oferită, nedorind să se mai gândească la faptul că problema n-avea cum să se rezolve în timp. Ar fi bine.

Ochii lui continuau s-o fixeze.

- Mai vrei să afli ceva? Mi-a scăpat vreun aspect?

Erau multe lucruri pe care ar fi vrut să le cunoască, dar se îndoia că el ar putea-o ajuta. Prea puţini oameni se cunosc pe sine suficient de bine, sau sunt destul de cinstiţi ca să se autoanalizeze. Cum spusese, singura metodă de a afla din nou totul despre el era să se întoarcă acasă, să locuiască împreună. Iar asta era o decizie pentru care nu se simţea încă pregătită. Trebuia să cugete, să analizeze posibilitatea de a nu-şi mai recăpăta niciodată memoria. Era oare posibil să înveţe din nou să-l iubească? Ciudăţenia relaţiei lor actuale n-avea să facă apropierea şi mai dificilă?

- Nu, răspunse ea, nu cred.

- Atunci, mai bine plec. Pari obosită. Se ridică în picioare. Am să mă întorc deseară. Ai nevoie de ceva?

Ea scutură din cap, lipsindu-i încrederea în propriul glas. îi simţea privirea insistentă, dar nimic pe lume n-ar fi putut-o determina să ridice ochii.

- încearcă să te odihneşti, reluă el după un minut interminabil. Am auzit că astă-noapte n-ai prea dormit.

Plecă, lăsând în urmă o dâră de after-shave, coplesind-o cu un iraţional sentiment de deposedare. El

era singura ei legătură cu cele trei luni pierdute. Unica legătură.

Capitolul 2

Drumul trecea prin centrul orăşelului Otterbridge. Ajuns acolo, Ross viră la dreapta, accelerând imediat ce părăsiseră zona cu restricţie de viteză şi ţinând acul în dreptul gradaţiei de cincizeci de mile pe oră, până ce părăsiră localitatea pentru a intra în Marlow.

Câteva clipe mai târziu, în vreme ce treceau prin centrul atrăgător, el spuse:

- Stăm destul de departe, dar poţi apela oricând la Mini, dacă trebuie să ajungi aici. în zona asta, este necesar ca fiecare să aibă propria maşină.

- Nu ştiu să conduc, declară Julia şi-i simţi privirea cercetătoare.

- Ba ştii. Te-am învăţat. Cam nerecomandabil, dar după numai şapte săptămâni ţi-ai luat permisul. Pun pariu că n-ai uitat şi asta.

Ea avea îndoieli. N-avusese nici o senzaţie de familiar privindu-l cum conducea. îşi muşcă buza. Nu se aşteptase că-i va fi uşor, dar lucrurile se dovedeau chiar mai dificile decât îşi imaginase. Trebuia să înveţe o mulţime de amănunte. Măcar dacă ar fi reuşit să se convingă că nu era vorba de un coşmar, din care urma să se trezească până la urmă!

Părăsiseră satul şi parcurgeau o alee îngustă, flancată de copaci. Ross trase pe marginea drumului, în

ceea ce semăna cu un refugiu, opri motorul şi păstră tăcerea o vreme, înainte de a i se adresă cu asprime:

- Eşti speriată ca un pui de mâţă. De ce te temi - că n-am să-mi respect cuvântul?

- Nu, se grăbi ea să nege. N-am ce face. Te rog, încearcă să mă înţelegi.

- Fac eforturi, crede-mă. Dar şi tu trebuie să-ţi dai silinţa. Se opri, alegându-şi cuvintele cu grijă. Trebuie să ai încredere în mine, altfel n-are nici un rost. înţelegi?

- Pricep. Si am încredere. Dar tu ştii cum stăteau lucrurile între noi, pe când eu pot doar să-mi imaginez. O să trec peste. senzaţia asta de necunoscut, dar nu mă ajuţi deloc dacă vei continua să mă presezi astfel.

- Logic, zâmbi el mâhnit. Bine, să zicem că n-am spus nimic. Vârî mâna în buzunar şi scoase tabachera argintie. Vrei o ţigară?

- Te rog. Bucuroasă să schimbe subiectul, se aplecă spre flacăra brichetei şi apoi se sprijini de spătar, în vreme ce el făcea acelaşi lucru. Fumul avea un efect liniştitor, activitatea însăşi netezea asperităţile dintre ei. Simţi că se relaxează niţel, iar emoţia începe s-o părăsească. Ross se străduia să-i arate compasiune şi înţelegere, cu toate că nici pentru el situaţia nu era uşoară.

întoarse capul atât cât să-i vadă profilul ferm, gura bine definită, bărbia pătrată cu gropiţă pronunţată în

centru. Sărutase acele buze, fusese îmbrăţişată de braţele care acum stăteau pe volan. Nu i se părea posibil să uite asemenea experienţă.

- Mai avem mult? întrebă ea şi-i văzu nelămurirea din ochi. Până la casă, vreau să spun.

- Nu prea. Ezită o clipă, apoi introduse din nou mâna în buzunar. înainte de a merge mai departe, trebuie să-ţi dau ceva.

Julia rămase cu ochii pe cutiuţa pătrată pe care i-o pusese în palmă şi simţi un nod în gât.

- Deschide-o, veni îndemnul.

Se supuse, dar nu-i veni să atingă solitarul ce sclipea pe culcuşul de catifea neagră. Nu era al ei. Aparţinea alteia. Unei persoane care-l alesese cu ochi strălucitori.

- E minunat, reuşi să îngaime şi închise cutiuţa. îmi pare rău nu-s în stare. Nu te superi dacă deocamdată am să-l las înăuntru?

- Ba da, răspunse el. M-ar deranja. îi luă cutia din mână, scoase inelul şi i-l puse pe deget, cu gesturi ferme, dar calde. Dacă vrem s-o luăm de la capăt, atunci trebuie să respectăm amănuntele. Ăsta este primul cadou pe care ţi l-am făcut. îl purtai tot timpul. îi eliberă mâna, declarând pe un ton egal: te iubesc, Julia. Să nu uiţi. Acum, să mergem acasă.

Cam după vreo jumătate de milă, se angajară pe o alee îngustă, flancată de şanţuri destul de adânci. Julia

îşi zise că i-ar fi fost imposibil să conducă noaptea o maşină atât de mare pe un astfel de drum, chiar dacă era o şoferiţă atât de bună cum spusese el.

Depăşiră un cot al drumului şi în faţă le apăru casa, retrasă în spatele unei jungle de trandafiri şi azalee. Viţa-albă îmbrăca pereţii, iar ferestrele dormitoarelor se iţeau de sub acoperişul de paie. Parcă era o ilustraţie dintr-o carte de poveşti, locul după care tânjea majoritatea oamenilor, fără să-l descopere vreodată - cel puţin, nu la un preţ rezonabil. Julia se îndoia că arătase aşa când fusese descoperit de Ross. Tocurile ferestrelor păreau noi. Involuntar, se pomeni calculând cu cât se majorau primele de asigurare pentru a acoperi riscul de foc reprezentat de acoperişul de paie.

Ducându-i valiza, Ross ocoli maşina şi-i deschise poarta. Cu inima bătând să-i sară din piept, îl urmă spre uşa masivă de stejar şi-l aşteptă să vâre cheia în broască. Holul era spaţios şi pătrat, cu grinzi cam joase. Printr-o arcadă, Julia văzu parţial un salon mare, cu un şemineu din piatră neşlefuită, care ocupa în întregime un perete. Mai existau încă două uşi, ambele închise şi o scară din dulapi de lemn care ieşeau din perete şi erau uniţi la capătul celălalt de o balustradă ingenioasă, cu stâlpi subţiri, albi.

- A fost ideea ta? întrebă ea. Atrage ochiul.

- Sunt numai ideile mele, replică el, lăsând valiza pe duşumeaua ceruită. Am avut la dispoziţie un an întreg să le pun în aplicare, cât a durat reamenajarea. Nu este dificil să găseşti meşteri pricepuţi prin preajmă, dar este o naivitate să încerci să-i scoţi din ritmul lor. Se duse să deschidă uşa din capăt. Vino să vezi bucătăria. Sper că-ţi place încă să găteşti.

Julia îl urmă încet, studiind mobila din lemn de pin şi echipamentul ultramodern. Speranţele i se stinseră rapid. N-avea niciun rost. Trebuia să accepte situaţia. în afară de admiraţie sau plăcere, nimic din ceea ce văzuse până acum nu-i stârnise senzaţia de cunoscut. Se simţea exact ca un posibil cumpărător. De fapt, trebuia să ţină seama de mult mai multe lucruri.

- îmi place să gătesc, spuse ea dintr-o dată şi se întoarse. Aş putea să-mi văd camera?

- îndată. Greu de spus la ce se gândea el. încă n-ai vizitat grădina.

în clipa aceea, Julia nu-şi dorea decât să rămână singură pentru o

vreme, dar el descuia deja partea de sus a uşii tip grajd. împotriva dorinţei, îl urmă şi rămase alături de el, admirând pajiştea lungă ce se extindea până la un eleşteu umbrit de sălcii. Exista o abundenţă de viaţă vegetală, iar spre dreapta începea crângul pe care-l străbătuseră venind. Sub cel mai apropiat copac, stătea un alsacian, cu urechile ciulite. Ross slobozi printre

dinţi o fluierătură, iar animalul se apropie în fugă, ridicându-se în două labe, peste partea de jos a uşii, pentru a-şi vârî botul în mâna stăpânului, întâmpinându-l entuziast şi zgomotos.

Julia se retrase instinctiv, în vreme ce capul animalului se întorcea spre ea. Manifestările câinelui nu se schimbară câtuşi de puţin; doar ea simţea o reţinere. O recunoşea, fără discuţie. O ştia suficient de bine încât să renunţe la binecunoscuta rezervă specifică rasei. Auzea cum zgârie cu ghearele partea de jos a uşii, în încercarea de a ajunge la ea. în clipa următoare întinse mâna, lăsând botul umed s-o atingă şi s-o adulmece. Apoi îl scărpină uşor după urechi. Avea o blană groasă şi călduroasă, constată ea pe când mângâia gâtul musculos.

- Destul, Shan, răsună vocea stăpânului, iar câinele se lăsă să cadă la pământ, privindu-i cu atenţie şi dând din coadă, în aşteptare.

- Ţi-a alungat îndoielile? întrebă stăpânul câinelui, iar Julia se îndepărtă de privirea aceea mult prea moralizatoare.

- Nu prea înţeleg ce vrei să spui.

- Aşa este, dar nu vrei să recunoşti.

în subconştientul tău persistă ideea că tot ce ţi-am spus ar fi doar minciună, nu-i aşa? -cu toate că nu-mi dau seama ce motive mi-ai putea atribui să pretind că mi-ai fi soţie, când de fapt nu-mi eşti.

- Prea bine. îl privi cu onestitate. Poate că mi-a trecut prin minte aşa ceva. Nu-i chiar atât de ciudat.

- Nici n-am spus că ar fi. Doream numai să fii convinsă în privinţa asta, atâta tot. Ai folosit bucătăria asta, Julia. Ai iubit această casă. Se sprijini de cea mai apropiată mobilă, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Ai plantat daliile de afară cu propriile mâini, ca şi micsandrele de la intrare. Indiferent dacă-ţi aminteşti sau nu, aici există o parte din tine şi trebuie să accepţi.

- Am făcut-o deja. Fu surprinsă de tonul egal al vorbelor ei. Cine ar putea refuza un asemenea loc? Este perfect.

- Ceea ce nu se poate afirma şi despre arhitect. Se deplasă brusc. Spuneai că vrei să-ţi vezi camera.

La etaj, o conduse într-un dormitor care dădea spre faţadă, o cameră spaţioasă cu două ferestre, decorată în nuanţe odihnitoare de roşu şi cafeniu.

Conştientă de faptul că era, aproape sigur, încăperea pe care o împărţiseră, îşi scormoni mintea în căutarea unor vorbe care să detensioneze atmosfera, fără succes.

- Vino jos când vei fi gata, spuse el ceremonios. Am să fac un ceai. Doamna Cooper a lăsat totul pregătit pentru cină.

- Doamna Cooper?

- Femeia angajată cu ziua. I-am spus că o salată şi nişte carne rece va fi suficient. Ce zici?

- Da, e bine. Ezită. Ce i-ai mai povestit?

- Doar generalităţi. Este o femeie drăguţă şi îşi va împlini sarcinile ca de obicei, dar trebuie să te pregăteşti pentru o doză de neînţelegere, poate chiar stânjeneală, dacă n-ai s-o recunoşti.

- Eşti sigur că o s-o dau în bară?

El ridică din umeri.

- Habar n-am. După doctorul Stewart, la amnezie nu există nişte legi imuabile de evoluţie. Un amănunt oarecare ţi-ar putea declanşa revenirea. Sau s-ar putea să fie nevoie de altă lovitură la cap.

- Pare o idee promiţătoare, murmură ea şi schiţă un zâmbet slab.

- O dată este arhisuficient.

După plecarea lui, închise uşa cu o senzaţie de uşurare şi se sprijini de ea. Trebuia să găsească un model de comportament acceptabil, o faţadă în spatele căreia să se poată ascunde până se va acomoda cu situaţia asta imposibilă. Si trebuia să înceapă imediat, astăzi, altfel n-avea nici un sens să continue aşa.

Deocamdată, traversă încăperea şi deschise uşa dulapului. Printre hainele ei favorite, existau unele pe care nu le mai văzuse. Cedă unui impuls de moment, îşi deschise fermoarul rochiei de lână de culoarea chihlimbarului adusă Ross la spital şi o înlocui cu una

albastru-închis, pe care o avea de vreun an. Imediat, se simţi ceva mai bine. Era din nou Julia Gardner -măcar pentru moment.

Pe măsuţa de toaletă se afla o fotografie elegant înrămată, cu Ross şi cu ea, ambii în costume de baie, în apropierea unui lac, în fundal observându-se nişte munţi. Braţul lui Ross îi cuprinsese umerii şi amândoi râdeau de parcă ar fi auzit o glumă. Privind fotografia, Julia avu din nou senzaţia că este o intrusă, că trage cu ochiul prin lucrurile unei necunoscute.

Fu scuturată de un fior şi se întoarse cu spatele. Lucrurile mergeau spre mai rău, în loc să se amelioreze.

Când coborî, Ross tocmai aducea de la bucătărie o tavă plină. Renunţase la haină şi îmbrăcase un pulover subţire, care să-l apere de răcoarea după-amiezii de toamnă târzie, înfăşurându-şi în jurul gâtului o eşarfă. Privindu-l, îşi dădu seama că începea să se simtă nevoia unui bărbierit. în mod ciudat, asta avu un efect favorabil asupra ei. Chiar dacă şi el observase schimbarea ei de ţinută, nu făcu nici un comentariu.

în şemineu ardea focul, iar buştenii începuseră să se transforme în jar. Julia luă loc într-un fotoliu acoperit cu rips auriu, aşezat în apropierea măsuţei pe care Ross lăsase tava.

Acceptă o cană şi o duse la buze, bucuroasă că găsise ceva de făcut cu mâinile.

- Ce ne-am face fără convenienţele sociale? comentă Ross pe un ton sec, citindu-i fără efort reacţiile. E suficient de dulce?

- Da, aprobă ea şi-şi impuse să-l privească. îmi închipui că te pricepi la asemenea detalii.

- în ceea ce te priveşte, da. Lucrurile mărunte sunt condiţia succesului în căsătorie. Se aşează de partea cealaltă a mesei, într-un fotoliu identic, bău ceaiul din câteva înghiţituri şi împinse cana. Stiu exact cum îţi place cafeaua de dimineaţă, că-ţi prăjeşti ochiurile pe ambele feţe şi că preferi pâinea integrală. Stiu cum arăţi cu părul ciufulit şi cu ochii cârpiţi de somn, cum. O privea cu o umbră de zâmbet. Să continuu?

Ea scutură din cap.

- Am priceput. Ţie, cum îţi place cafeaua?

- Neagră şi tare. Slănina crocantă, ochiurile simple, pâinea slab prăjită. Ziarul nedesfăcut şi prefer să am suficientă vreme să citesc ştirile sportive înainte de a pleca la muncă. Asta înseamnă că micul dejun trebuie servit la opt fix de luni până vineri. Clipi din ochi. Ce zici, te descurci?

- înainte o făceam? zâmbi ea fără să vrea.

- Admirabil, îndată ce am stabilit ce are de făcut fiecare. Nu că ar fi fost uşor. Amândoi am fost singuri prea mult timp. O expresie indescifrabilă îi trecu pe chip. Mai doreşti ceai?

- îmi iau singură. Se aplecă după tavă. Dat tu?

- O cană-mi ajunge. Ai observat vreodată ce se depune pe ceainic?

- Ca nicotina? sugeră ea în vreme ce îşi lua servieta.

- Acum mai rămâne să-mi spui că fumez prea mult şi voi începe să mă simt din nou acasă!

Zâmbetul ei se stinse brusc. Lăsă ceainicul, se ridică în picioare şi se duse la fereastră.

- Shan stă tot timpul afară? întrebă ea după câteva clipe.

- Stătea, înainte de venirea ta. Are o cuşcă adecvată şi suficient spaţiu. Tonul lui nu părea schimbat. Mai întâi i-ai permis să intre în bucătărie, apoi s-a extins până aici, seara, iar într-o zi, când ar fi trebuit să fiu la Londra, m-am întors pe neaşteptate şi l-am găsit în pat. Când l-am gonit, s-a repezit la mine.

- Nu mai spune!

- N-am mai insistat. Alsacienii stau în haită; aici era nevoie de un şef. Dacă-i laşi în pace, profită. Majoritatea celor care-i iau ca animale de companie nu înţeleg toate astea.

Făcu o pauză. Iată, sfârşitul lecţiei! Sper că nu ţi-e frică să rămâi singură cu el?

- Cred că nu. Pare să mă placă.

- înţelept animal. Era un ton glumeţ. Hai să inspectăm grădina, câtă vreme este încă soare. Plănuiai să faci o mulţime de lucruri înainte de sosirea iernii.

în ora următoare, dădură o raită prin grădină, conştienţi încă de prăpastia dintre ei. Julia n-avea de ce să fie surprinsă de cunoştinţele de grădinărit pe care le demonstra; fusese una din pasiunile tatălui ei şi o moştenise pe vremea când locuiau la Harrow. Ross arăta o totală indiferenţă asupra subiectului. Grădinile sunt un loc de relaxare, declarase el râzând, în vreme ce reveneau spre casă.

După-amiaza lăsă locul serii. La ora şapte, mâncară ceea ce lăsase doamna Cooper, apoi Julia puse de cafea. Aducând tava de la bucătărie, găsi perdelele trase, iar Ross tocmai punea alt buştean pe foc.

- Se anunţă o noapte rece, spuse el, căutând un post de radio cu muzică. Cam devreme pentru locurile astea. în mod normal, putem miza pe o climă blândă până în prima săptămână din noiembrie. în dulapul din cameră vei găsi pături suplimentare, dacă se face prea frig peste noapte.

- Mulţumesc. Julia turnă cafeaua, amestecă zahărul din propria ceaşcă şi adăugă: Neagră şi dulce?

- Două cubuleţe, răspunse el succint, aşezându-se în acelaşi fotoliu pe care-l ocupase mai înainte. N-ai uitat cum se face o cafea bună, observă el cu satisfacţie. Ai avut vreo dificultate să găseşti cele necesare?

- Nu, recunoscu ea, pricepând pentru prima oară că aşa stăteau lucrurile. Continuă să amestece încet în

cafea, conştientă de privirea lui insistentă, dar nedorind s-o înfrunte. Dintre ei doi, Ross era de departe cel mai relaxat. Si-ar fi dorit să poată simula aceeaşi atitudine. Ce bine ar fi fost să întoarcă spatele problemelor care o sâcâiau.

- La ce oră vine doamna Cooper? rupse ea tăcerea.

- Opt şi jumătate. De obicei, o întâlnesc pe alee. Aş putea să-mi mai iau o zi liberă, dacă vrei. N-am nimic presant.

- Ah, nu! Refuzul fusese prea grăbit. Se chinui să îndulcească tonul. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să mă descurc şi singură. Iei prânzul în oraş?

- Dacă nu cumva sunt prin preajmă, caz în care am să te anunţ la telefon. Ce ai să faci singură toată ziua?

- Nu ştiu. încercă să adopte un ton uşor. Cu ce se ocupă oamenii la ţară -adică, lăsând la o parte grădinăritul.

El ridică din umeri.

- Niciodată n-ai lăsat impresia că te-ai plictisi. După plecarea doamnei Cooper, îţi rămâne compania lui Shan. Ai la dispoziţie şi maşina. Spuneai ceva despre închirierea unui cal de la ferma vecină. A fost surprinzător. Până atunci, habar n-aveam că te pricepi.

- Nu ştiu să călăresc. Adică, nu prea. Am încercat de câteva ori cu una din colegele de serviciu. Tatăl ei deţine o mică fermă în Kent şi am petrecut acolo câteva weekenduri. Rămase pe gânduri. Este o idee,

dacă ar avea vreun animal foarte blând. E un exerciţiu excelent. Reuşi să-l privească-n ochi. Călăreşti?

- Nici n-am încercat vreodată. Mereu am ştiut că o maşină rapidă e mai pe gustul meu. Pe buze îi apăru un zâmbet trecător.

Doar nu-ţi trece prin minte să mă cocoţi pe cal?

- Nu, răspunse ea pe negândite, probabil că eşti prea bătrân să te apuci acum să înveţi. Roşi, în vreme ce sprâncenele lui se ridicau întrebător. Voiam să spun, e prea târziu s-o iei de la zero. Nu te văd primind instrucţiuni de la altcineva.

- Nu? O privi insistent un timp. Ei bine, poate că ai dreptate. La treizeci şi cinci de ani, un bărbat n-ar mai trebui să se complacă într-o asemenea situaţie. Eşti sigură că ai să te descurci singură?

- Relativ. Măcar mi-am amintit că ştiu să călăresc.

- Ai să-ţi aminteşti şi şofatul, îndată ce vei ajunge în spatele volanului. Adică, instinctele vor reveni. Să faci o încercare, mâine, pe alee.

- Si dacă ajung în şanţ?

- Atunci, vom fi nevoiţi să te scoatem de acolo. Sau mă aştepţi şi încerci în prezenţa mea?

Pentru moment, Julia simţea că ar prefera să nu-şi testeze deloc priceperea de şofer, dar asta ar fi sunat a lipsă de recunoştinţă. Dacă el spusese că ştia să conducă, n-avea nici un motiv să nu-l creadă. Un lucru era foarte clar, n-avea să afle cât de bine se pricepea

decât după ce va găsi curajul să se aşeze în spatele volanului şi să încerce.

- Voi aştepta, spuse ea în cele din urmă. Mă voi simţi mai în siguranţă ştiindu-te aproape, gata să intervii, dacă se dovedeşte că n-ai avut dreptate.

- Corect. Am să încerc să vin mai devreme. O privi cum îşi turna încă o porţie de cafea şi adăugă pe ton lejer. De ce nu te duci să-i dai drumul lui Shan înăuntru? Zgârie la uşă de vreo zece minute.

- Nu te deranjează? replică ea.

- Am renunţat, de ceva vreme, răspunse el sec. Când erai la spital, am continuat să-l las să intre, în ciuda convingerii că-i stă mult mai bine afară. Acum, îşi închipuie că ne-a păcălit pe amândoi. Deschide-i înainte să dea jos toată vopseaua.

Când deschise uşa, câinele aştepta fluturându-şi coada. în trecere, o atinse cu nasul umed, lipăi pe hol şi o aşteptă să vină, înainte de a porni din nou spre salon. Dar o dată intraţi, atenţia îi fu imediat polarizată de Ross, până când o comandă scurtă îl trimise la locul lui de lângă cămin.

- Distrus, aprecie stăpânul, privindu-l cu un aer de resemnare şi primi ca răspuns o fluturare a cozii argintii.

- Stie că nu crezi una ca asta. Julia se amuza pe seama bucuriei manifestate de câine.

Se aplecă şi îşi plimbă degetele prin blana moale şi scărpină urechea ce se lipise imediat de mâna ei. Este extraordinar cât sunt de sensibili la atmosferă.

- Si cât de bine ştiu s-o creeze, după cât se pare. Ross îi urmărea cu un zâmbet slab în colţul gurii. Probabil că ţi s-a răcit cafeaua.

Julia îşi dădu drumul pe fotoliu, iar zâmbetul i se stinse. Faţă de câine se purtase cu o naturaleţe de care nu se simţea capabilă cu Ross, iar el sesizase diferenţa. Nu putea întrevedea momentul când urma să se simtă la fel de nestingherită cu bărbatul din fotoliul opus. Circumstanţele fuseseră potrivnice. N-ar fi trebuit să accepte să revină, îşi apuse ea paralizată. Trebuia să existe şi altă metodă de a rezolva problema.

- N-o să meargă, şopti ea. Probabil că ţi-ai dat seama. Nu pot să mă prefac.

- Nici nu vreau. Singurul lucru pe care ţi-l cer este să faci un efort cât de mic să-mi ieşi în întâmpinare. Vorbise destul de potolit, dar în glas se simţea încă tensiune. îţi dai seama ce înseamnă să te cenzurezi de fiecare dată când îţi trece prin minte că eşti singur cu soţia? N-am să pretind că partea fizică a relaţiei noastre nu contează pentru mine. Ar fi cam ciudat. Dar între noi există mult mai multe, iar eu doresc întregul, nu doar o parte. Clar?

Ea îşi coborî privirea în poală şi-şi încleştă mâinile.

- în regulă. Mai vrei cafea?

- De ce nu? îi întinse ceaşca, o reprimi şi continuă: pari cam obosită. Ce-ar fi să te culci mai devreme? Este greu să te dezobişnuieşti imediat de programul de spital.

- Se pare că aşa este. Să duc întâi tava la bucătărie.

- Las-o. Mai am câteva ziare de citit, o scrisoare de conceput. Ne vedem mâine.

- Bine. Se îndreptă spre arcada care dădea spre hol, se opri şi se întoarse, privind spre bărbatul şi câinele care rămăseseră lângă foc. Noapte bună.

- Noapte bună, răspunse el, fără să se uite.

Capitolul 3

Abia peste două săptămâni, Julia căpătă suficientă încredere în sine încât să încerce să conducă fără prezenţa lui Ross, care s-o salveze la nevoie. Două săptămâni în care avusese vreme să exploreze împrejurimile casei. Mersul pe pajişti sau de-a lungul aleilor complet necunoscute îi lăsa o senzaţie ciudată, aproape lugubră. îşi dădea seama că mai trecuse pe acolo, dar în alte condiţii. Acum, venise toamna. înainte, probabil că n-avusese nevoie de jachetă.

O singură dată ajunsese în sat, conştientă de curioizitatea de pe chipurile trecătorilor, de şoaptele pe care le stârnea apariţia ei. Doamna Cooper era singura lor sursă de informaţii, dar n-avea inima s-o judece prea aspru; era greu de presupus că ar fi putut păstra pentru sine o asemenea bârfă suculentă. încercă să neglijeze faptul că devenise subiect de discuţie şi de speculaţii. Până la urmă, aveau să găsească altceva. Deocamdată, îşi impuse să se asigure că nimic nu lipsea din gospodărie.

Progresiv, zilele începură să capete o desfăşurare rutinieră. Dimineţile bătea împrejurimile însoţită de Shan, la prânz se întorcea acasă, iar după-amieziele şi le petrecea în grădină. Citea mult, reluând lecturile din clasici, dar abordând toate domeniile literare

reprezentate pe rafturile de lângă şemineu; gusturile soţului în materie de lectură erau foarte variate, pricepu ea.

Era un trai uşor, calm, dar şi foarte solitar. Inevitabil, veni şi vremea când începu să aştepte cu nerăbdare întoarcerea lui Ross, zgomotul motorului, uşa trântită şi paşii lui hotărâţi. Existau momente când uita circumstanţele relaţiei dintre ei. Aproape, dar nu de tot. El îi rămânea încă străin, din multe puncte de vedere.

A doua vineri, după-amiază, se afla încă în grădină, când auzi o maşină intrând pe alee. O scurtă privire la ceasul de mână îi spuse că nu putea fi Ross, care trebuia să ajungă pe la şase. Oricum, şi motorul suna altfel.

Cu inima bătându-i dureros, ascultă zgomotul, sperând să fie vorba despre o greşeală. Nu era pregătită să primească vizitatori. Nu în lipsa lui Ross. Sperase că el îi avertizase pe toţi amicii comuni şi miza pe delicateţea lor, care să-i ţină departe de casă, până ce va fi gata să-i înfrunte. Poate că era cineva de care el uitase, caz în care ei avea să-i revină misiunea de a da explicaţii. Cum să înceapă? se întrebă ea, în vreme ce maşina se oprea în faţa casei. Ce ar fi putut să spună?

Sunetul ascuţit al clopoţelului de la intrare o sperie, în ciuda faptului că-l aştepta. Rămase pe loc, întinzând

mâna spre botul lui Shan, pentru a nu-l lăsa să latre. Dacă păstra liniştea, cel sau cei de afară ar fi putut să creadă că nu-i nimeni acasă şi să plece.

Al doilea apel al soneriei veni după o lungă pauză. Julia trecu în revistă posibilele acţiuni. Auzi scârţâitul porţii, declicul zăvorului care se închidea şi sunetul paşilor pe alee. N-avea niciun rost să mai spere. Fusese găsită. N-avea cum să se ascundă.

Bărbatul care apăruse de după colţul casei era înalt, îmbrăcat sport şi avea părul parcă ciufulit de vânt. Văzând-o, se opri, arătând surprins şi nesigur. Apoi păru cuprins de teamă, în vreme ce Shan scăpase şi se repezise spre necunoscut lătrând.

- Linişteşte-te, bătrâne. Uşurel! Sunt prieten, nu inamic! Zâmbi în direcţia Juliei, în vreme ce cu un ochi urmărea mişcările câinelui. Bună! Numele meu este David.

Ea îl privea împietrită, cu prosopul atârnându-i încă în mână. Nu era necesar şi restul numelui; asemănarea era prea izbitoare. Cu opt-nouă ani mai tânăr ca Ross, dar straniu de asemănător cu el, vizibil chiar şi de la distanţă. De ce nu-i spusese Ross că avea un frate? Nu pomenise despre nici un fel de rude. Era absolut sigură.

Zâmbetul dispăru de pe figura lui bronzată şi începu să pară stânjenit.

- îmi pare rău, spuse el, credeam că mă aşteptaţi. V-am scris cu două săptămâni în urmă, anunţând că vin în Anglia. N-aţi primit scrisoarea?

- Nu ştiu, este posibil, declară ea nesigur. Ross n-a spus. M-ar fi anunţat.

- Vă era adresată vouă, amândurora. Era pus în încurcătură. Să avem toată încrederea că poşta o să ne încurce socotelile! îmi displace să pic aşa, neanunţat.

Julia îşi revenise complet.

- Nu face nimic. Va fi o surpriză minunată pentru Ross să te găsească aici. Iartă-mă că n-am răspuns la sonerie. Credeam că este altcineva.

- Nimic nu mă opreşte, aşa sunt eu. Am ocolit casa, sperând să găsesc o fereastră deschisă, sau aşa ceva. Nu mă atrăgea drumul până în oraş, ca să-l caut pe Ross şi să-i cer cheia. O urmă în bucătărie, închizând partea de jos a uşii în nasul lui Shan. înapoi, căţel! Privirile lui aprobatoare făcură înconjurul camerei. Destule schimbări, de când n-am mai fost pe aici. Constructorii erau pe cale să termine când am plecat în Algeria. După ce ai stat toată viaţa la Londra, nu ţi se pare cam prea mare liniştea de aici?

- Uneori, recunoscu ea, simţindu-se imediat vinovată de lipsă de loialitate. Dar am maşina, adăugă Julia repede. Vrei o cafea?

- Te rog. Se sprijinise de masă cu aceeaşi atitudine adoptată de fratele mai mare. Ross mi-a spus că faci o

cafea mai bună decât oricare altă femeie pe care a cunoscut-o.

- Când l-ai văzut? întoarse ea capul brusc.

- Să-l văd? Ei bine, cam acum un an, înainte de a pleca în străinătate. O privea ciudat. Voiam să spun că mi-a povestit o dată, într-o scrisoare. Iat tu ai adăugat un post-scriptum referitor la declaraţiile ambigue. Nu-ţi mai aminteşti?

Pulsul ei se acceleră. Era momentul cel mai bun să-i spună adevărul, totuşi cuvintele nu-i veneau pe buze.

- Nu, articulă ea, uimitor de fermă. Nu pot să pretind că mi-aş aminti. Ai călătorit cu avionul sau cu vaporul?

- Cu avionul. Am aterizat astăzi dimineaţă la Heathrow, am închiriat o maşină şi am venit direct aici. Voiam să trimit o telegramă de confirmare a sosirii, dar m-am luat cu altele şi n-am mai apucat. Făcu o pauză. Te-am deranjat?

- Sigur că nu, se grăbi ea să-l asigure. Am fost doar surprinsă, atâta tot. Cât vei rămâne?

- Vreo lună. Plănuiam să stau aici câteva săptămâni şi apoi să mă distrez niţel în oraş. Când am constatat că nu primesc răspuns, mi-am zis că n-a fost suficient timp, dar eram convins că Ross m-ar fi contactat cumva dacă planul nu-i convenea. Oricum, aş prefera s-o aud din gura ta. Pot să mă instalez în apartament, cu condiţia să nu fie închiriat.

- Sunt convinsă că Ross ar prefera să stai aici, se repezi ea, ferindu-se de o întrebare la care n-ar fi putut răspunde cu siguranţă. Avem trei dormitoare.

- N-am nevoie decât de unul. Vă rămâne încă unul liber, pentru cazul că vrei să-l pedepseşti pe Ross.

Linguriţa cu care amestecase cafeaua zăngăni pe pardoseală. Julia se aplecă s-o ridice, bucuroasă că putea ascunde roşeaţa ce-i năvălise-n obraji. Trei camere, adică trei oameni, dar desigur David credea că ei împărţeau dormitorul principal. Explicaţiile trebuia să vină de undeva. Dar nu de la ea. Mai bine să-i spună Ross, când va reveni acasă. Era fratele lui. Trebuia să ştie cum să-i prezinte situaţia.

- Te superi dacă bem cafeaua aici? întrebă ea, aducând ceşti şi farfurioare din dulap. Este vremea să mă apuc de cină. Sper că-ţi place peştele.

- Sigur. Nu-ţi face griji din cauza mea, am să stau aici. Ca orice bărbat, presupusese automat că ea va fi capabilă să facă trei porţii din peştele pentru două. Abia aşteptam să mă reîntâlnesc cu bucătăria britanică. Cantina din Izria este foarte bună, dar cartofii prăjiţi devin cam monotoni când ai parte de ei din două în două zile.

Julia ar fi vrut să întrebe ce era Izria, dar asta ar fi putut-o da de gol. Era de aşteptat că Ross îi dăduse toate detaliile despre fratele lui şi despre preocupările lui. Se purta prosteşte, îşi dădea seama, dar nu conta.

Orice ar fi fost de preferat decât să treacă din nou prin chinul de a-şi explica situaţia, la fel de ireală pentru ea acum precum fusese şi în urmă cu trei săptămâni. La întoarcerea lui Ross, lucrurile aveau să se lămurească. Până atunci, avea să ţină cu dinţii de această şaradă.

Lucrul se dovedi mai simplu decât îşi închipuise. încurajat cu câteva întrebări atent formulate, David se apucă să-i povestească despre ultimii doi ani din viaţa lui, cu un umor care nu ascundea mulţumirea. Treptat, deveni clar că era inginer la o companie petrolieră, satisfăcându-şi stagiul de trei ani în Orientul Mijlociu. Viaţa în deşert părea o problemă de rutină, plictisitoare, cu toate că uneori lucrurile puteau scăpa de sub control, devenind chiar periculoase, atunci când politica şi lăcomia îşi vârau coada. O dată, fuseseră rupţi de restul lumii vreme de trei săptămâni, până când şeicii locali îşi rezolvaseră neînţelegerile.

- Suntem la douăzeci de mile de cea mai apropiată aşezare, continuase el. Si nu-i vorba de vreun oraş grozav, crede-mă! Rânji. Kenal îmi aminteşte de Marlow într-o mulţime de feluri -cu excepţia mirosului. Cam acelaşi ritm de viaţă. Dacă vrem ceva mai acătării, trebuie să petrecem şase ore pe drum. Cam ca aici, numai că la o scară ceva mai mare şi în mijlocul deşertului. Sunt uimit că ai rezistat atât de mult. N-aş fi acordat unei fete de la oraş mai mult de câteva luni.

Nu te supăra, probabil că este un loc numai bun pentru a întemeia o familie.

Julia se concentră asupra tigăii cu sos pe care o ţinea deasupra focului. Adăugând parmezan, spuse cu grijă:

- Probabil că ai să-ţi cauţi fostele prietene când vei ajunge la Londra. Ai păstrat legătura cu cineva?

înainte de a răspunde, el făcu o pauză, iar când vorbi, tonul se schimbase.

- Aşadar, Ross nu ţi-a spus?

- Ce să-mi spună? replică ea, cu o ezitare abia vizibilă.

- Despre Lou şi despre mine. Am fost logodit cu o fată care s-a măritat cu altcineva. Această slujbă s-a ivit exact la momentul oportun. înainte de a trece zece zile, părăsisem ţara.

- îmi pare rău. Nu voiam să-ţi zgândăresc rana.

- Nu-i nimic. A trecut multă vreme. Veselia lui părea puţin forţată. Credeam doar că Ross ţi-a povestit, deşi nu exista nici un motiv s-o fi făcut, dacă stau să mă gândesc. Trecutul este mort şi îngropat. Nu-l pot blama pentru atitudine. Trase aer pe nări, apreciativ. Nimic nu se compară cu bucatele de acasă! Când trebuie să apară Ross?

- Peste vreo cincisprezece minute. Deschise cuptorul şi scoase cratiţa aburindă, aşezând-o pe plită cu o uşoară încruntare. în ultima lui afirmaţie exista

ceva ce o deranjase. De ce să fi vrut Ross să dea uitării trecutul? Ce conţinea acel trecut?

Amestecă peştele şi ciupercile cu sosul de brânză, presără un praf de boia de ardei şi puse cratiţa la loc, în cuptor. Până să pună masa, Ross urma să vină şi mâncarea va fi gata. Dacă va trebui să-l aştepte salivând, atunci aşa va fi. în cele câteva săptămâni de la accident, învăţase că lui îi plăcea să aibă masa pusă cât mai repede după ce intra în casă. Dacă era un obicei, sau doar o metodă proaspăt adoptată de a destinde atmosfera, dându-le amândurora ceva de făcut, n-avea cum să ştie. Oricare ar fi fost motivul, rezultatele erau bune.

îl lăsă pe David în bucătărie şi trecu în sufragerie. După câteva clipe, el apăru în cadrul uşii şi spuse după o scurtă pauză:

- Ce spui, te-ai supăra dacă am da drumul la radio? în Izria, ascult toată ziua, chiar şi când am de lucru de-a lungul conductei. M-am obişnuit să-l aud ca pe un zgomot de fond.

- Eşti invitatul meu, replică ea. Radioul este în salon.

David se făcu nevăzut. După o scurtă pauză, sunetul izbucni, un cântec fără melodie, modern, care-ţi spărgea timpanele. Julia tresări, se gândi fugitiv şi nostalgic la concertul de Liszt pe care-l ascultase ceva mai devreme şi care stătea încă pe platanul picupului şi se consolă cu gândul că fiecare avea gusturile lui.

- Poţi să-l dai puţin mai încet? strigă ea.

îndată, zgomotul se estompă. David veni la uşă.

- Scuze.

Ea îi zâmbi.

- Nu-i nimic. Cum stătea în prag, lăsa senzaţia de copilaş neajutorat. Cedă unui impuls de moment şi-l întrebă: chiar îţi place aşa ceva? Observă cum pe figura lui apărea o expresie de surpriză.

- Adică, muzica pop? N-aş putea zice că m-a preocupat întrebarea asta, răspunse el după câteva clipe de gândire. în Algeria n-avem decât asta şi programele locale. Fluieră fals câteva note din melodia care tocmai era difuzată. După cum ai ghicit, muzica nu este punctul meu forte. Doar că nu suport prea multă linişte. Am avut multe plângeri privind calităţile mele de tenor de baie. Cineva mi-a spus o dată că răgetele mele seamănă cu chemarea unui elan în călduri!

Julia izbucni în râs, apoi auzi uşa de la intrare trântindu-se şi redeveni serioasă.

- Iată-l şi pe Ross, spuse ea.

David se întorsese deja, întâmpinând cu un zâmbet larg pe cel care venea din hol.

- Bună! Surpriză! Julia mi-a spus că n-ai primit scrisoarea mea.

- Se pare că nu. Tonul era plăcut, dar se putea observa o uşoară rezervă. Mă bucur să te văd, Dave. Când ai sosit?

- Azi-dimineaţă. Am ajuns aici acum vreo oră. Zâmbetul de pe figura lui Dave era destins, natural. Aveai dreptate în privinţa cafelei. O face grozavă. Nici cu gătitul nu stă rău, după aromele care vin de la bucătărie. îmi lasă gura apă de vreo jumătate de ceas.

Ochii ei albaştri întâlniră privirea fermă a celor căprui şi trecură mai departe. Julia clătină uşurel din cap. Era conştientă de uimirea prost ascunsa a lui David, generată de lipsa de entuziasm a fratelui în a-şi întâmpina soţia după numai patru luni de la căsătorie şi încercă să-i schimbe impresia, arborând un zâmbet fericit.

- Cina e aproape gata. Ce-ar fi să beţi un păhărel până pun masa?

- Bună idee. Cu o licărire în ochi, în vreme ce ea încerca să treacă, Ross îi cuprinse talia şi o sărută pe tâmplă. Ai avut o zi bună?

- Ca de obicei, reuşi ea să răspundă, înăbuşindu-şi cu greu impulsul de a-l respinge. îi înfruntă privirea. Tu şi David aveţi o mulţime de poveşti de depănat.

- Da, aprobă el, cu siguranţă. Expresia era impenetrabilă.

îi dădu drumul, în vreme ce urmărea zâmbetul puţin nesigur al fratelui. Tot whisky, Dave, sau pustietăţile ţi-au schimbat gusturile?

- Whiskyul este perfect. îi aruncă o privire Juliei. N-ai nevoie de ajutor?

- Mulţumesc, mă descurc. în zece minute va fi gata.

Ajunsă în bucătărie, se sprijini de uşă şi inspiră cu nesaţ. Simţea încă amprenta buzelor lui Ross şi căldura degajată de braţele lui. Din ziua când o adusese acasă de la spital, era prima lui încercare de a o atinge, ba chiar primul semn că-şi dorea aşa ceva. Desigur, asta-i ceruse timp, totuşi, se întreba cât de profunde fuseseră sentimentele lui dacă reuşea atât de uşor să le ascundă. Si de ce făcuse o excepţie în seara asta? Ca să ascundă în faţa fratelui adâncimea prăpastiei dintre ei? Dar va fi nevoit să-l pună la curent, până la urmă.

îşi dorea să poată descâlci ghemul propriilor sentimente.

Când reveni să-i cheme la masă, radioul fusese oprit. Zece minute fuseseră absolut insuficiente pentru a ataca subiectul cu delicateţea necesară, era convinsă, aşa că se pregătise să înfrunte reacţiile probabile ale lui David. O singură privire îi fu suficientă să priceapă că el rămăsese la fel de ignorant în ce privea adevărata stare de lucruri. La întrebarea nerostită, Ross îi răspunse cu o privire complet lipsită de expresie. Dacă tot rămăsese pe seama lui, o va face când şi cum o să-i

convină, ghici Julia. Până atunci, era obligată să-i cânte-n strună.

Greu, ba chiar imposibil, să evite instaurarea unei atmosfere apăsătoare. Conştientă de inevitabilitatea ieşirii la lumină a adevărului, Juliei îi era mai dificil ca niciodată să joace rolul în care fusese distribuită. De mai multe ori, surprinse privirea cercetătoare a lui David, trecând de la unul la celălalt, în vreme ce o cută îi apăruse între sprâncene. Era clar că observase ceva, cu toate că nu te puteai aştepta să fi ghicit adevărul. Privind situaţia retrospectiv, Julia pricepu că i-ar fi fost infinit mai uşor dacă spunea adevărul de la început. Mai uşor şi mai normal. în definitiv, ceea ce păţise nu era ruşinos. Sau poate că da?

îi lăsă pe bărbaţi să savureze câte o a doua ceaşcă de cafea şi se duse să pregătească încăperea pentru oaspeţi. O făcu pe îndelete. Când reveni în salon, Ross era singur.

- S-a dus până la maşină să-şi aducă valiza, îi explică el. Plănuieşte să-şi petreacă următoarele câteva săptămâni cu noi, din câte am înţeles.

- Aşa zicea. Se opri, nesigură. Nu. încă nu i-ai spus?

Sprâncenele lui se ridicară.

- Din felul cum te-ai purtat după venirea mea, am dedus că nu voiai să-i spun. Dacă eşti atât de dornică să pui cărţile pe masă, de ce nu l-ai informat de la început?

- Fiindcă, replică ea, mi-au fost necesare câteva minute să-mi revin din şoc. Până când şi-a făcut apariţia după colţul casei, habar n-aveam că ai un frate. Nu l-ai pomenit niciodată.

- N-avea nici un rost. El se găsea la câteva mii de kilometri distanţă şi, după câte ştiam, nu erau şanse să apară prea curând. Am considerat că-ţi ajunge un necunoscut. Buzele lui se subţiaseră. Dar se pare că lucrurile stau altfel, nu-i aşa? Eşti mai relaxată în prezenţa lui Dave.

- Relaxată! Vocea îi tremura. în ultimele câteva ore parcă aş fi jucat şarade. După tine, asta este liniştitor?

- M-ai înţeles greşit. Voiam să spun că prezenţa lui, ca bărbat, nu prezintă nici o problemă, în vreme ce în faţa mea parcă ai sta mereu în gardă, temătoare să nu spui sau să faci ceva ce ar putea fi interpretat drept încurajare. De la accident, a fost prima oară când ai râs, prima dată când mi-ai adus aminte de femeia cu care m-am căsătorit. Foarte bine, sunt fericit că cineva a reuşit să te trezească la viaţă, dar nu aştepta scuze fiindcă nu-mi convine că fratele meu a izbândit acolo unde eu am dat greş. Nu sunt atât de altruist.

Ea îşi simţea palmele umede.

- N-a fost chiar aşa, spuse Julia pe un ton grav. în ultimele două săptămâni, te-ai purtat atât de impersonal. Nu ştiam dacă.

- Erai nesigură în privinţa sentimentelor mele poate că descoperisem că nu te iubeam chiar atât de mult, asta voiai să spui? Continua s-o privească, ţinându-şi mâinile în buzunare şi reluă cu asprime: ţin la tine. Ceea ce nu pot suporta este expresia din ochii tăi la cea mai mică aluzie emoţională. Pot să discut cu soţia despre cărţi, despre muzică, despre orice altceva, dar nu despre noi înşine. Greu să accepţi aşa ceva.

- îmi pare rău. Nu ştia ce altceva ar fi putut să adauge. Ce facem cu David?

- O să-i spunem, presupun, răspunse el după o scurtă pauză. Nu văd altă soluţie.

- Ce să-mi spuneţi? David stătea sub arcadă, cu valiza în mână. Peste trăsăturile bronzate se aşternuse o expresie preocupată şi relativ neliniştită. N-am tras cu urechea. Am auzit involuntar. Privirea lui se mută de la unul la celălalt şi lăsă valiza să cadă pe pardoseală. Am picat într-un moment nefericit, nu-i aşa?

- Poate că nu. Ross se duse la măsuţa de cafea, luă o ţigară din pachet şi o aprinse. Suflă fumul cu putere şi vorbi pe un ton egal: cu câteva săptămâni în urmă, Julia a suferit un accident. Si-a pierdut cunoştinţa pentru vreo două ore. Când şi-a revenit, nu mă mai cunoştea, nu-şi amintea casa asta, precum şi toate evenimentele din ultilele trei luni. O amnezie parţială, au declarat medicii. A cărei durată nu poate fi

precizată. Acum se află aici doar fiindcă n-avea unde să se ducă.

Julia întâlni privirea uimită a lui David şi se întoarse. în expunerea lui Ross,cuvintele sunaseră reci, clinice. Iar ultima parte era falsă. Adică, relativ. Se afla acolo fiindcă dorise cu disperare să afle câte ceva despre acele luni lipsă -încă dorea. De parcă ai fi citit un roman din care lipseau primele trei capitole, lăsându-te să-ţi imaginezi începutul din ceea ce urmase. Era o necesitate de înţeles.

- Si ce aş putea să fac? întrebă David, după o pauză lungă. Din ton, era vizibil că făcea eforturi să se adapteze rapid. Adică, vreţi să plec, sau pot să rămân? Trebuie doar.

- Să stai. Răspunsul venise de la Ross, cu un glas gâtuit dar hotărât. Un al treilea ar putea să se dovedească de bun augur pentru amândoi. Simte-te ca acasă, Dave. Am să scot câinele la plimbare.

Julia aşteptă să audă uşa de la bucătărie închizându-se şi scâncetele nerăbdătoare ale lui Shan, înainte de a spune fără inflexiuni:

- Camera ta este a doua pe dreapta. Am să mai prepar nişte cafea.

- De ce n-ai spus nimic? întrebă David.

- Nu ştiu. Ridică din umeri. Probabil că a fost o reacţie instinctivă. îmi doream să revin la normalitate.

- Nimic anormal în amnezie. Cunosc un individ care şi-a pierdut complet memoria după ce a căzut de pe o scară rulantă. Nu-şi mai cunoştea nici soţia şi copiii. Tabula rasa. Apoi şi-a revenit dintr-o dată.

- Mulţumesc, David, spuse Julia încetişor.

- Este adevărat, protestă el. Vorbesc serios.

- Nici nu mă îndoiesc. Dar nu cred să se întâmple la fel şi în cazul meu. îşi duse mâna la frunte. Cel mai greu mi-a fost să accept că s-a petrecut ceva şi că am uitat.

- îmi imaginez. Scutură capul cu o mişcare bruscă, nerăbdătoare. Ba nu, la dracu! Nu pot! Nimeni nu cred să fie în stare, dacă n-a trecut prin aşa ceva.

- Eşti foarte. înţelegător.

- Fiindcă nu mă afectează direct, replică el. îmi este mult mai uşor. îndată ce Ross a venit, mi-am dat seama că ceva nu este în regulă, dar speram să fie o simplă neînţelegere conjugală.

Râsul ei nu reflecta pic de veselie.

- Mi-aş dori să fi fost doar aşa ceva!

Lăsând valiza acolo unde era, David înaintă în cameră.

- Vrei să discutăm? Nu-ţi pot oferi o soluţie miraculoasă, dar sunt gata să te ascult.

- Ce ar fi de discutat? într-o dimineaţă, m-am trezit şi am descoperit la capul patului un străin care pretindea că este soţul meu. Sfârşit.

- Cred că sună mai mult a introducere. Probabil că doreşti să afli mai multe, altfel n-ai mai fi aici.

Julia îi aruncă o privire.

- S-ar părea că mă înţelegi mai bine decât fratele tău.

- Ti-am spus -Ross este prea implicat. Vreme de trei luni, a fost un om fericit, iar acum a pierdut totul. Sigur că nu-i convine.

- Oare? izbucni ea. Chiar a fost fericit? De unde ştii?

- Din scrisori. N-a. Se opri, stânjenit. înţeleg ce voiai să spui cu acceptarea. N-a fost nici o scânteie? Măcar un licăr de recunoaştere?

- Nimic. Doar dacă. ezită ea. doar dacă punem la socoteală uşurinţa cu care găsesc lucrurile fără să mă gândesc, încă din prima zi -de când m-am întors. Nu-mi dau seama dacă e vorba despre memorie, sau se datorează faptului că fiecare obiect se află la locul lui, exact acolo unde te-ai aştepta să-l găseşti, ca femeie.

Rânjetul lui era molipsitor.

- Bărbat fiind, n-aş zice că femeile sunt nişte creaturi logice, dar e doar o părere personală. Cum au reacţionat ceilalţi?

- Habar n-am, spuse Julia, simţind că-i fuge tot sângele din obraji. N-am mai văzut pe nimeni. Nu vreau vizitatori. Nu încă.

- Izolarea în casă n-o să te ajute.

- Nimic nu-mi va fi de folos. M-am împăcat cu gândul. Nu suport ideea să fiu obiectul privirilor şi bârfelor, atâta tot.

- Dacă te închizi în tine, vei stârni mai multe bârfe.

Cât despre priviri. probabil că eşti obişnuită să fii în centrul atenţiei, zâmbi el. Bill Grieves s-a priceput întotdeauna să-şi aleagă secretara!

- Uneori, am impresia că ar fi fost mult mai bine dacă-mi pierdeam memoria în întregime. Este atât de ireal că-mi amintesc totul până în ziua în care Ross spune că ne-am cunoscut. De parcă aş fi fost smulsă din propria viaţă şi vârâtă cu forţa în pielea altui personaj.

David ridică o figurină de porţelan de pe etajera aflată lângă cotul lui şi începu s-o întoarcă pe toate feţele.

- Te-ai gândit să te întorci la Londra şi să încerci să-ţi descoperi trecutul începând de acolo? Bill te-a prezentat lui Ross. N-ai de unde să ştii.

- Da, recunoscu ea, mi-a trecut prin minte. Problema este că, o dată ce aş părăsi locul acesta, nu cred că m-aş mai întoarce vreodată. Luă ibricul de pe masă. M-am lăudat că mai fac nişte cafea.

- în clipa asta, mi-ar prii ceva mai tare. Ce părere ai?

- Am senzaţia că dacă încep, s-ar putea să nu mai ştiu când să mă opresc. Dar simte-te ca acasă.

Julia duse tava la bucătărie, dădu drumul la apa fierbinte şi începu să spele ceştile. îşi vedea reflexia în fereastră, acoperind siluetele negre ale copacilor profilate pe cerul doar puţin mai luminos. Se gândi la Ross, care se plimba singur prin întuneric, însoţit doar de Shan. Oare avea să vină o vreme când să se încreadă din nou în el? Deocamdată, între ei exista cel mult o relaţie precară. Si ce efect va avea prezenţa lui David?

Capitolul 4

Când Ross reveni în casă, trecuse de zece. Pe figura lui exista obişnuita expresie enigmatică. Julia prepară cafea şi sandvişuri, bău o jumătate de ceaşcă şi se retrase în propria cameră, pretextând că era obosită. îşi închipuise că bărbaţii aveau să-şi mai petreacă cel puţin o jumătate de ceas discutând, aşa că rămase surprinsă să-i simtă urcând după numai zece minute. Pe palier răsună un murmur de voci, apoi se lăsă liniştea. După câteva clipe, auzi o bătaie în uşă şi vocea fermă a lui Ross:

- Julia, trebuie să discutăm ceva.

Puse jos peria cu care-şi pieptăna părul, se ridică din faţa oglinzii şi deschise. Ross se sprijinea cu o mână de toc, iar privirea lui trecu repede peste halatul bleu şi se opri pe figura ei.

- Ai încredere să mă inviţi înăuntru, sau preferi să coborâm din nou la parter?

înainte de a schiţa vreo mişcare, îl privi lung. Apoi el intră repede, iar ea închise uşa. Sprijinindu-se de tăblie, el întrebă:

- Ce părere ai despre prezenţa lui David? Dacă nu-ţi convine să rămână, trebuie doar s-o spui. Poate oricând să se mute în apartament.

- Ce apartament? întrebă ea, încercând să câştige timp.

- Cel de la sediul firmei. L-am folosit şi eu, când am venit aici, apoi a fost închiriat, vreun an. Acum, e liber.

- Nu-ţi era mai convenabil? întrebă ea. Adică, să locuieşti atât de aproape de birouri, mai ales că erai singur. Locul ăsta pare atât de izolat.

- Ideea era să folosesc apartamentul pe timpul săptămânii, iar în weekend să vin aici. Când un client m-a rugat să am grijă de Shan, fiindcă el urma să se întoarcă la oraş, am reconsiderat situaţia. Apartamentul micuţ nu se prea potrivea cu un pui de alsacian extrem de vioi. L-am convins pe domnul Cooper să limităm săptămâna de lucru la cinci zile şi m-am mutat aici permanent. Adăugă, cu deliberare: dar întorcându-ne la întrebarea iniţială, ce spui despre David?

Julia se întoarse lângă măsuţa de toaletă şi luă din nou peria, cântărind-o în mână.

- E fratele tău.

- Ăsta este un fapt, nu un motiv. Ross o privea în oglindă. Nu există altă cale decât să fim sinceri unul cu celălalt.

- Oare este vreodată cineva complet cinstit cu ceilalţi? murmură ea, iar expresia lui se modifică subtil.

- Dacă n-o facem, de multe ori avem motive temeinice. Nu mai tergiversa, Julia. Decizia îţi aparţine.

- Dar tu, ai vrea să rămână?

- Sunt de acord cu orice ne-ar da o şansă să revenim la o viaţă cât de cât normală, îşi manifestă el nerăbdarea. Ai nevoie de o formă de distracţie şi nu te văd procurându-ţi-o de una singură. Ti-ai pus în minte s-o eviţi cât mai mult şi pe doamna Cooper.

- Ar trebui să fie mulţumită.

- Cum adică?

- Vreau să spun că, oricum mă crede clientă de balamuc.

- Hei! Glasul lui îşi pierdu asprimea. Este prima oară că te aud lăsându-te pradă autrocompătimirii.

Regretând deja scăparea, Julia încercă s-o dreagă.

- Poate că am exagerat. Numai că am surprins-o de câteva ori privindu-mă de parcă nu ştia cum am să reacţionez.

- Ei bine, dacă i-ar fi fost teamă de tine, n-avea decât să plece. Probabil că eşti unica parte interesantă din viaţa ei.

- Asta cu siguranţă mă linişteşte!

- încetează, Julia! Traversă încăperea şi, cu mişcări domoale, o întoarse cu faţa spre el, prinzând-o uşurel de coate. Dacă vrei, vom găsi o înlocuitoare. Nu ştiam că femeia asta îţi provoacă asemenea senzaţii.

Era conştientă de apropierea lui, de izul masculin al pielii şi al părului, de atingerea uşoară a mâinilor. Un singur pas ar fi dus-o în braţele lui. Făcu pasul - dar înapoi - şi observă că figura lui devine din nou dură.

- Nu, nu-i nevoie, se grăbi ea să spună. Erau simple copilării. Si desigur, David trebuie să rămână.

- Desigur. La prima ei mişcare, braţele lui căzuseră pe lângă corp. Se întoarse să plece. N-am să te mai reţin. Noapte bună.

Uşa se deschise şi se închise după el. Julia se lăsă să cadă pe scaun, începu din nou să-şi pieptene părul, dar renunţă imediat, constatând cât de tare-i tremura mâna. La baza gâtului îi pulsa o venă şi simţea o suferinţă profundă. Se ridică brusc, îşi scoase halatul, stinse lumina şi se vârî în aşternuturi.

La opt, când se trezi, în aer plutea o aromă de costiţă prăjită. Când ajunse în bucătărie, David tocmai răsturna omleta într-o farfurie, stând cu ochii pe laptele care era pe cale să fiarbă.

- Bună, o întâmpină el degajat. Voiam să-ţi aduc micul dejun la pat, dar dacă tot ai coborât, ocupă-te de cafea până termin aici. Vrei roşii?

- Cred că am să mă mulţumesc cu ouăle. îl urmări o vreme cu un surâs în colţul gurii, în timp ce el întorcea feliile de roşii în tigaie. Eşti expert.

- Pentru un bărbat? rânji el. Dacă încerci, te perfecţionezi cu timpul, sau cam aşa ceva. Am trăit

singur prea mult timp ca să mai accept gătitul la întâmplare -al meu sau al altuia. Vreau să spun că nu mă încumet la un Cordon Bleu, dar deosebesc carnea de oaie de cea de miel de la cincizeci de paşi. Merit o mică recunoaştere, nu-i aşa?

Julia ridică de pe masă capacul de staniol al sticlei de lapte şi i-l întinse cu seriozitate.

- Poftim o medalie.

- Mulţumesc, intră el în joc. Neluând în seamă urmele de smântână de pe capac, îl lipi pe pieptul pulovărului lui de lână. Totuşi, cred că meritam unul auriu. Niciodată n-am suportat să fiu al doilea. Când aveam nouă ani, mi-am jurat că o să-l ajung pe Ross la înălţime, înainte de a termina şcoala şi aşa a fost. De atunci, diferenţa dintre noi n-a fost niciodată mai mare de jumătate de centimetru. Ce spui despre acest exemplu de voinţă?

- De unde ştii că lucrurile n-ar fi evoluat oricum aşa?

- Nu ştiu. Dar dacă am învăţat ceva în cei douăzeci şi şase de ani de viaţă, este să-mi arog merite de câte ori am ocazia. Asta amplifică interesul oricărei biografii. îi zâmbi, bine dispus. Ar trebui să râzi mai des. îţi stă bine.

Aducându-şi aminte de prezenţa lui Ross la etaj, Julia deveni serioasă.

- Copii fiind, eraţi apropiaţi? întrebă ea.

- Destul cred, ţinând seama de cei nouă ani care ne despart. îi sunt profund dator. Când a murit tata, ne-a lăsat fără o para chioară. Ross m-a întreţinut la facultate şi m-a ajutat să obţin slujba de acum. Dacă aveam ocazia, probabil că aş fi devenit un adevărat pierde-vară. Asta obişnuia să spună mama. Glasul lui era degajat. Pentru ea, Ross era pe primul loc. Aşezând roşiile pe farfurie, adăugă: îl chemi tu, sau mă laşi pe mine?

în clipa aceea, uşa de la intrare se deschise. Ross rămase în prag, cu sprâncenele ridicate sardonic, studiind figurile celor doi.

- De ce să mă cheme? întrebă el şi se aplecă să-şi scoată pantofii. Cam friguroasă, dimineaţa asta. Mi-au îngheţat picioarele. Vreţi să-mi aruncaţi papucii? Sunt sub masă.

înainte de a se apleca după papuci, Julia opri filtrul de cafea.

- Nu ştiam că ai ieşit.

- Aşa se pare. Vorbise fără vreo intenţie. Câinii sunt nişte fiinţe foarte pretenţioase. Cum văd, am venit la ţanc.

- Dave a gătit, declară ea, iar privirea lui se întoarse spre frate.

- Eşti bun la casa omului. Gustul sper să fie pe măsura aromei. Mi s-a făcut o foame de lup. După ce se aşează, continuă: ce spuneţi de o plimbare la oraş, în

dimineaţa asta? Am o întâlnire de afaceri la unsprezece, dar putem lua masa împreună.

- Excelentă idee. David răspunsese, folosind acelaşi ton degajat. La Luigi's? Mai e deschis?

- Da, din câte ştiu. Anul ăsta n-am trecut pe acolo.

- Un mic restaurant italian, situat pe o străduţă laterală, aproape de centru, îi explică David. Pe vremuri, era extraordinar de popular; mâncarea era grozavă. Putem să încercăm, dacă vrei.

- De ce să nu vrea? întrebarea suna nonşalant, dar în expresia lui Ross se simţea inflexibilitate. E vorba doar despre o masă.

- Iar schimbarea nu poate decât să-mi facă bine. Cu un mic efort, reuşi să pară dezinvoltă. Va trebui să-mi arăţi oraşul, David. Cine ştie, poate am să recunosc ceva!

- Orbul condus de chior! Nu stau prea bine cu memoria. Poate că ar fi mai bine să angajăm un ghid. Ai vreo sugestie, Ross?

- Vă descurcaţi voi, veni răspunsul. E vorba doar de vreo două ceasuri.

După ce terminară de mâncat, Julia spălă farfuriile şi le puse în suport să se scurgă. Apoi se duse sus să se schimbe. Alese un taior mulat de tweed pe care-l avea de ani de zile, îşi puse un pulover şi îşi aranjă părul. în vreme ce se farda, simţi că abia aştepta escapada, savurând gândul că va părăsi casa pentru scurt timp,

cu David pe post de tampon între ea şi Ross. Ultimul avusese dreptate: în prezenţa fratelui, reuşea să se relaxeze. Constatarea avu darul s-o încurajeze.

Se urcară în Consul, lăsând în garaj decapotabila închiriată de David. Ross îi lăsă în centru, stabilind să se întâlnească la ora unu, la Luigi's, după ce David se convinsese că localul mai exista, dând un telefon înainte de plecare. Pe trotuar, lângă David, după ce maşina se pierdu în traficul dimineţii, Julia avu o senzaţie copleşitoare de uşurare. Peisajul înconjurător nu-i sugera nimic, dar dintr-o, dată asta nu mai conta. Se întoarse zâmbitoare spre însoţitor.

- încotro?

- La cumpărături? sugeră el şi izbucni în râs, văzându-i reacţia. Credeam că tuturor femeilor le place să hoinărească prin magazine.

- Nu generaliza, replică ea. Este o vreme minunată. Hai să ne plimbăm.

Si aşa procedară, umblând kilometri întregi. Mergeau agale şi discutau. Julia se pomeni povestindu-şi amintirile din copilărie, râzând de aspiraţiile unei fetiţe de doisprezece-treisprezece ani.

- Eram atât de dezorientată, spuse la un moment dat. Prea mare pentru păpuşi, dar încă insuficient maturizată pentru alte preocupări.

Spre norocul meu, aveam un tată capabil să-mi înţeleagă şi să-mi suporte toanele. A reuşit să compenseze deplin lipsa mamei.

- Nu i-a trecut prin minte să se recăsătorească?

- N-a vrut. Ne aveam unul pe celălalt, şi ne era suficient.

- Ai fi acceptat ideea unei mame vitrege?

- Ti-am spus, nu s-a pus problema. Eram mulţumiţi de situaţie.

Ajunseseră lângă poarta docului şapte şi sala de baluri Mecca. De
comun acord, cotiră la stânga şi merseră în tăcere un timp, înainte ca Julia să întrebe:

- Ti-ai dorit întotdeauna să ajungi inginer, David, sau a hotărât Ross pentru tine?

O privi cu atenţie.

- Ce te face să întrebi aşa ceva?

- O vorbă pe care ai spus-o azi-dimineaţă, că-i eşti dator. în glasul tău. ei bine, se simţea un soi de ranchiună.

- Chiar aşa? Nu mi-am dat seama. Era vizibil mâhnit. Cred că întotdeauna l-am invidiat pe Ross, fiindcă era mai mare. După moartea tatei, am cam luat-o razna. M-am înhăitat cu cine nu trebuia şi am ajuns să am necazuri cu poliţia. Ross s-a pus chezaş pentru mine şi, după aceea, s-a asigurat că mă ţin de treabă. Ridică din umeri. Avea douăzeci şi trei de ani faţă de

cei paisprezece împliniţi de mine. L-am ascultat, fiindcă avea dreptate, dar nu mi-a făcut plăcere. Abia în ultimii ani am ajuns să înţeleg cât de mult a făcut pentru mine.

- Dar în sinea ta, continuă să nu-ţi convină că-i eşti dator, se hazardă ea, iar el izbucni în râs.

- Hei, opreşte-te cu psihanaliza! Nu-s chiar atât de complicat.

- Iartă-mă, zâmbi ea crispat. Dacă are cineva nevoie de psihanaliză, aceea sunt eu.

- Cum adică? Ai suferit o lovitură la cap şi ţi-ai pierdut parţial memoria. Asta nu înseamnă că ai fi într-o dungă. Conform spuselor lui Ross, doctorii sunt de părere că ai să-ţi revii complet.

- Aşa mi-au declarat de când m-am trezit în spital. Cred că în privinţa asta au la fel de puţine speranţe ca şi mine -sau ca Ross. Rămase cu ochii la pavaj, încercând involuntar să evite fisurile, ca în jocurile copilăriei. Si ce ţi-a mai spus?

- Ce altceva să-mi mai povestească? Nu este omul care să-şi discute problemele personale. Ezită. Nu e nevoie de cine ştie ce spirit de observaţie ca să pricepi că nu mai locuiţi împreună decât cu numele. Probabil că este extraordinar de stresant.

- Pentru Ross?

- Pentru amândoi. Eşti sigură că nu vă stânjenesc?

- Sunt convinsă. Ridică privirea şi-i zâmbi. Eşti. se opri să asculte bătăile unei pendule. Doar nu s-o fi făcut deja ora unu?

- Ba da, confirmă Dave, privindu-şi ceasul de la mână. Si suntem destul de departe de Luigi's. Ar trebui să luăm un taxi.

Mai uşor de spus decât de făcut. Când ajunseră în sfârşit în faţa restaurantului, trecuse aproape o jumătate de oră. Ross stătea singur la o masă, cu o băutură dinainte.

- Scuze, îşi ceru iertare David. Ne-am plimbat până la docuri şi am uitat de trecerea vremii. Ai comandat?

- Nu încă. Ochii lui Ross se fixaseră asupra Juliei. Pari mai bine dispusă. Este clar că ţi-a făcut bine. Vreţi să beţi ceva, înainte de masă?

Intenţiona să refuze, dar se răzgândi brusc.

- Aş vrea un Martini, te rog.

- Whisky pentru mine, zise David, aşezându-se şi privind împrejur. Nu s-a schimbat prea mult. Sper că şi mâncarea va fi la fel de bună. Să vedem, ultima dată când am fost aici ...

- Erai cu Lou, completă faratele lui, pe un ton egal. O aduseseşi aici pentru un weekend prelungit. Mai ai veşti de la ea?

- Ah, am primit o ilustrată, de undeva de prin Italia, pe la sfârşitul lui septembrie. Vorbele erau degajate,

dar se simţea o uşoară tensiune în glas. Era acolo într-o călătorie de afaceri.

- Cu soţul?

- Nu, singură. Din ultima ei scrisoare, am dedus că mariajul lor scârţâie.

- Zău? Păcat. Ai de gând s-o cauţi?

Două perechi de ochi căprui identici se înfruntară.

- M-am gândit s-o fac. Oricine poate greşi.

- Sigur. Zâmbetul lui Ross era cinic. Si este foarte confortabil să ai întotdeauna un înlocuitor la îndemână, pentru orice eventualitate.

- Nu-i corect. Nu ea mi-a sugerat să ne întâlnim.

- Nu, ei bine, probabil că va trebui să duci muncă de lămurire, nu-i aşa? Nu fi fraier, Dave. Ţi-a fost mult mai bine după ce ţi-a dat papucii.

- Aşa ai spus şi atunci. Buzele lui David erau crispate. Problema ta este că încerci să mânjeşti şi să discreditezi toate brunetele după. Se opri, i se aprinseră obrajii şi aruncă o privire stânjenită spre Julia. O deranjăm pe soţia ta. Ce-ar fi s-o lăsăm pe altă dată?

- Putem s-o lăsăm definitiv. Ai dreptate. Eşti destul de mare să iei decizii. Ridică paharul şi-l goli. Apoi îl puse pe masă, privind nerăbdător împrejur. Unde dracu a dispărut chelnerul ăla?

Când, în cele din urmă, mâncarea sosi, se dovedi excelentă. Dar Juliei nu-i era foame. în maşină, îi lăsă

pe cei doi bărbaţi să stea în faţă şi se aşeză pe bancheta din spate înainte ca cineva să poată protesta. Durerea intensă de cap o făcuse să se încrunte. îşi sprijini ceafa pe tetieră, simulând că aţipise, pentru a evita efortul unei conversaţii.

- Scuze pentru ieşirea de adineauri, i se adresă David lui Ross, pe ton coborât, după câteva minute. A fost o lovitură sub centură.

- Te-am provocat. Ross schimbă viteza şi adăugă calm: las-o baltă.

Poate că ei erau în stare să uite incidentul, dar nu şi Julia. Lui Ross
nu-i plăcuse logodnica fratelui său, era foarte clar. De ce? Fiindcă-i amintea de cineva? O femeie pe care o iubise şi care-l lăsase cu buza umflată? îşi simţea gura uscată. Oare chiar dorea să afle?

Weekendul se scurse normal. Sâmbătă plouă toată ziua, obligându-i să rămână în casă. După prânz, Ross dispăru în cămăruţa din hol pe care o folosea ca birou, pretinzând că avea de întocmit nişte acte legate de întâlnirea de ieri. întinşi leneş în faţa buştenilor din cămin, Julia şi David discutară generalităţi, până ce ajunseră şi la chestiuni mai intime.

- Crezi că ai să mai rămâi în Orient după terminarea acestui contract? întrebă ea. Sau a fost un simplu pas în carieră?

El zâmbi, cu mâinile prinse sub cap, într-o atitudine de completă relaxare.

- Deocamdată, sunt o rotiţă relativ lipsită de importanţă într-un mecanism foarte complex. Când va veni vremea, am să iau o decizie, dar nu sunt mânat de planuri ambiţioase.

- Asta este o abordare destul de negativă a lucrurilor.

- Posibil. Dar poate fi privită şi ca o metodă de protecţie împotriva dezamăgirilor. Nu poţi rata dacă nu-ţi propui nici un ţel.

- Metoda o include şi pe Lou? întrebă ea, precaută.

El nu-şi schimbă poziţia, dar trecură câteva clipe înainte să răspundă.

- Nu m-am prea gândit la problemă, ca să spun adevărul. Ross m-a luat prin surprindere ieri. Nici nu ştiu dacă mai am vreun sentiment pentru ea.

- îi scrii?

- Ea îmi scrie, iar eu răspund. Este o diferenţă. Pe vremuri, am fost destul de legaţi şi acum are nevoie de un confident. Se opri, apoi adăugă pe ton egal: sau eşti de aceeaşi părere cu Ross?

- Nu pot emite judecăţi despre o persoană pe care n-o cunosc. Din cine ştie ce motiv, i se uscase gâtlejul şi tâmpla începuse să-i pulseze. Nu ne-am întâlnit, nu-i aşa?

- Cu Lou? Se gândi puţin. Cred că e posibil, dar improbabil. De
ce?

- Nu ştiu. Ridică o mână şi începu să-şi apese tâmpla, zâmbindu-i nesigur. Doar că numele ei pare să aibă o rezonanţă ca atunci când, abia sculat din somn, nu reuşeşti să-ţi aminteşti ce visai. Scutură din cap. Dacă ne-am fi întâlnit, Ross mi-ar fi spus. Până ieri, nu l-am mai auzit pronunţându-i numele. înţeleg că. nu-i prea plăcea.

- Din cauza felului cum a întrerupt relaţia. Cred că o scrisoare era cel mai la îndemână mijloc. Ridică din umeri. De fapt, noi nu ne-am potrivit niciodată. Ştiam lucrul ăsta de la început, dar n-am vrut să-l accept. Lou are nevoie de un bărbat care s-o înfrunte. Eu nu eram în stare.

- Pare cam dură, aprecie Julia cu blândeţe, iar el zâmbi chinuit.

- Aşa spune şi Ross, dar mai fără menajamente. Vorbele lui au fost: e pusă pe căpătuială. Se opri, ascultând. Parcă se aude o maşină.

într-adevăr. Julia desluşi zgomotul motorului. Se ridică şi îşi consultă ceasul. Trei şi jumătate.

Ora cea mai potrivită pentru vizite, în ciuda vremii. Familiara senzaţie de panică puse stăpânire pe ea.

- Nu te speria. Glasul lui David demonstra înţelegere şi simpatie. Sunt doar oameni.

Pe hol se deschise o uşă. Julia se apropie de Ross, care-şi aranja cravata înaintea unei oglinzi cu ramă alămită.

- Se apropie o maşină pe alee, spuse ea.

- Stiu, replică el ferm. Sunt Peggy şi Mike Ashley - cei mai buni prieteni ai noştri, probabil. N-au să stea mult.

- Da, dar.

- Dar ce? Cândva, tot va trebui să începi să primeşti vizite şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. Privi spre ea şi tonul i se domoli. Prea bine, la început o să fie puţină stânjeneală, oricât ne-am strădui s-o evităm, dar o să treacă. N-ai putea să faci un efort, măcar de dragul meu?

- S-ar părea că nu-mi dai şansa să aleg, nu-i aşa? spuse ea cu asprime şi observă cum trăsăturile lui se opacizează din nou.

- Nu, ei bine, s-ar părea că este cea mai bună soluţie în privinţa
ta.

Se auziră nişte portiere trântite şi paşi pe alee. Fără s-o mai privească, Ross se duse la uşă şi o deschise, făcând loc celor două figuri zâmbitoare, înghesuite sub aceeaşi pelerină bărbătească.

- Am uitat umbrela, explică Peggy, scoţând la iveală o mulţime de cârlionţi roşcaţi şi o figură pistruiată, îndrăzneaţă şi atrăgătoare. Plouă cu găleata! Privirea

ei trecu de la Ross la Julia şi deveni doar niţel mai serioasă. Bună, Julia. Mă bucur să te văd.

Julia înghiţi în sec şi îşi dori cu ardoare să descopere la cei doi ceva cât de cât familiar. Fără efect.

- Bună, răspunse ea.

Desigur, Ross avusese dreptate. Primele clipe erau mai dificile. David nu-i cunoştea pe nou-veniţi şi, pe timpul prezentărilor, Julia avu vreme să-şi împrospăteze amintirile privind cele povestite de Ross despre vizitatori. Mike lucra în afaceri imobiliare şi era un bărbat masiv de vreo treizeci şi ceva de ani, care părea la locul lui pe un teren de rugby -impresie confirmată când începu o relatare entuziastă a jocului ce avusese loc cu o zi în urmă. Aparent, Peggy avea trei-patru ani mai mult decât Julia şi administra un butic în Southampton. Deborda de vitalitate.

- Doar n-o să pierdem toată după-amiaza cu poveşti despre meci, exclamă ea, privind în sus a disperare. Ce n-aş da să am un bărbat care să stea acasă sâmbăta! N-ai idee, i se adresă ea lui Ross, prin ce trebuie să trec. Am fost obligată să angajez pe cineva să-mi ţină locul când se joacă în deplasare.

- L-ai putea lăsa să se ducă singur, zâmbi Ross.

- Nu prea cred! Prea multe tentaţii. Când l-am luat, am jurat: la bine şi la rău.

- Cum rămâne cu celelalte porunci, cu cinstirea şi cu supunerea? vru să ştie soţul, iar doamna pufni.

- Niciodată n-am jurat aşa ceva. A fost vorba despre un parteneriat. Egalitate în toate!

- Da, iar unul va fi mai egal ca celălalt! Mike se întoarse iar spre Ross. Cum spuneam, aproape prinsesem mingea şi mă găseam la doar cinci metri de eseu, când gorila de fundaş a venit şi.

- Nici o şansă, spuse Peggy, resemnată, adresându-se Juliei. Iar Ross este la fel de rău, dacă-l încurajează. îţi mai aminteşti weekendul din iulie când am. Se întrerupse, mâhnită. Apoi adăugă: îmi pare rău. Din când în când, reuşesc să dau buzna ca elefantul printre porţelanuri.

- Nu contează, o asigură Julia. Termină ce voiai să spui. Zâmbea puţin nesigur. Weekendul în care.

- Păi, am organizat un picnic la Emery Downs şi indivizii ăştia s-au apucat să joace crichet cu o şleahtă de băieţi, lăsându-ne cu buza umflată. Ca să spunem adevărul, Ross putea să joace cu o mână legată la spate şi tot ar fi fost mai bun decât Mike. Se întoarse spre David, care era aşezat lângă Julia, pe canapea. Şi tu joci crichet?

- Nu la fel de bine ca Ross, deşi am cunoscut şi eu momente de glorie, răspunse el. Am auzit că cei din sat au câştigat din nou cupa ligii locale, anul ăsta?

- Şi numai datorită căpitanului. O irosire de timp, desigur. Ar fi putut avea o carieră, dacă ar fi depus mici eforturi în tinereţe.

- Ceea ce n-a făcut şi ar proceda la fel dacă i s-ar ivi din nou ocazia, puse Ross lucrurile la punct. Nu joc decât în timpul liber. Văzând că Peggy voia să răspundă, adăugă: fă-o dacă ai curaj!

- Voiam doar să spun că modestia te caracterizează, continuă ea cu inocenţă prefăcută.

De ce eşti atât de suspicios?

Ascultându-i, Julia simţi o gheară în piept. Acesta era cu totul alt Ross decât cel pe care-l cunoscuse în ultimele săptămâni. Când o privise cu aceeaşi afecţiune tolerantă pe care i-o arăta lui Peggy? Când mai fusese la fel de relaxat ca în clipele astea? Conştiinţa nu-i dădea pace. Dar când îi dăduse ea vreun motiv?

îşi muşcă buza, se uită spre el, întâlni privirea ochilor căprui şi simţi că roşeşte. Oare putea ghici ce gânduri îi treceau ei prin minte?

Asta să fi fost intenţia lui, să-i provoace gelozia, flirtând astfel cu o femeie foarte atrăgătoare?

Se ridică în picioare.

- Mă duc să pun ceainicul pe foc. Trebuie să fie aproape patru.

Peggy o urmă în bucătărie, dar se opri nesigură în prag.

- Pot să te ajut?

- Dacă doreşti, reuşi Julia să zâmbească. Probabil că ştii unde sunt lucrurile.

- în general, da. Interveni alt moment de ezitare, înainte ca Peggy să continue. Nu-s faimoasă pentru tact, aşa că am să vorbesc pe şleau. Suntem amândoi nefericiţi pentru ceea ce ţi s-a întâmplat, Julia, şi dacă putem să te ajutăm cu ceva, nu trebuie decât să spui. Poate că nu-ţi aminteşti, dar eram prieteni -buni prieteni. N-am putea s-o luăm de la început?

O vreme, Julia rămase privind-o, cu ceainicul în mână.

- Stii, spuse ea în cele din urmă, eşti prima persoană care nu încearcă să mă convingă că o să-mi revin. Toţi ceilalţi par obsedaţi de ideea că-i o situaţie temporară.

- Nu văd ce rost are să aştepţi ceva ce s-ar putea să nu se întâmple niciodată. Viaţa este prea scurtă. Un zâmbet larg înflori pe buzele lui Peggy. Sunt regina clişeelor, cum ar spune soţul tău.

- Pari să te înţelegi foarte bine cu Ross. Nu asta voise să spună, dar cuvintele îi scăpaseră de pe buze înainte să-şi dea seama.

- într-adevăr. Privirea ei era directă. Dar să nu înţelegi greşit. Ross este sarcastic, dar se rezumă la atât. Chiar dacă n-aş fi moartă după bărbatul meu, n-aş avea nici o şansă cu Ross, câtă vreme eşti prin preajmă.

- îl cunoşti de mult?

- Nu foarte. Cam de vreun an, de când Mike s-a lansat în afaceri. Ne-am stabilit prin părţile astea cu câţiva ani în urmă. Nu-i rău aici, nu?

- încă n-am apucat să cunosc zona -adică, din nou. Ieri, am fost în Southampton şi mi-a plăcut.

- Va trebui să ne mai întâlnim să luăm masa, aşa cum obişnuiam. Vineri era marea noastră escapadă săptămânală. Mâncare, băutură şi un carnet de cecuri bine garnisit. Ziua de pedeapsă, cum îi spunea Mike. Ti-ar plăcea?

- De ce nu? Julia se simţea mult mai liniştită. Cum putuse să fie atât de proastă încât să se teamă de aceşti oameni? Nu era de mirare că Ross îşi pierduse răbdarea şi o pusese în faţa faptului împlinit. Ar fi grozav.

- Bine. Peggy se deplasă rapid spre dulapul de bucătărie şi începu să scoată ceştile. Am să pregătesc tava.

Familia Ashley plecă la cinci şi jumătate, după ce împrumută o umbrelă cu care să ajungă până la maşină în potopul de afară. Din uşa bucătăriei, Julia îi urmări cum dispar, extrem de conştientă de prezenţa masculină de lângă ea. Pentru întâia oară, începea să se simtă bine cu el, oarecum asigurată de afecţiunea lui. Nu fusese corectă. Nu-i dăduse nici o şansă. O iubea, iar ea îl iubise. Să fie atât de dificil să redescopere acel sentiment?

Capitolul 5

în săptămâna care urmă, Julia fu mulţumită de prezenţa lui David. Stătuse singură în casă destul. El se dovedea un musafir exemplar, ordonat şi prevenitor, un companion în prezenţa căruia nu era deloc stresată. Ieşeau împreună la plimbări interminabile, făcuseră o excursie cu decapotabila pînă la Lymington, în gâfâielile fericite ale lui Shan, aşezat pe bancheta din spate, râseseră în voie. Erau multe lucruri pe care Julia ar fi vrut să le cunoască despre Ross, dar nu avea curajul să întrebe. Dacă era să afle mai multe despre cel cu care se căsătorise, trebuia să apeleze direct la sursă.

Lucru mai uşor de gândit decât de realizat. Dacă avea vreo obiecţie privind timpul pe care-l petrecea cu fratele lui, Ross reuşise s-o mascheze perfect. Când rămâneau singuri, el făcea eforturi să păstreze o atmosferă cât mai impersonală. Julia nu ştia cum să se descurce, cum să creeze un ambient mai relaxat, atât de necesar pentru o relaţie apropiată. Totuşi, necesitatea de a merge mai departe sporea în timp, colorându-i zilele şi dându-i motive de a se foi în patul dublu, noapte de noapte. înţelegea, sau avea impresia că înţelege, trupul îşi putea aminti lucruri pe care mintea le refuza, dar asta n-o ajuta. Nu putea accepta

întâietatea poftei trupeşti, când toată viaţa fusese adepta iubirii romantice, urmate de dorinţă, căsătorie şi împlinire, strict în această ordine.

Inevitabil, cu trecerea vremii, începu să descopere la David toate calităţile care păreau să-i lipsească lui Ross. Era bine dispus, un companion ideal, atent să nu-i rănească sentimentele şi tot cinismul pe care probabil că-l acumulase în cei douăzeci şi şase de ani era bine ascuns. în timpul plimbărilor, păreau să fie mereu pe aceeaşi lungime de undă. Este un partener perfect, îşi spunea Julia adesea, încercând să treacă peste sentimentul de frustrare. în mod ciudat, în asemenea momente îşi amintea ceea ce-i spusese cândva tatăl: "o femeie ştie întotdeauna ce doreşte de la un bărbat, înainte de a-l obţine." într-un fel, tatăl ei semăna cu Ross, îşi zise ea, privind lucrurile retrospectiv. Un bărbat care lăsa să se vadă prea puţin din ceea ce simţea şi numai când era strâns cu uşa.

Peggy sună joi şi o întrebă dacă voia să se întâlnească în oraş cu ea, a doua zi, la prânz. De astă dată, ezitarea Juliei fu aproape imperceptibilă.

Avea nevoie de schimbare şi simţea că lângă Peggy putea redeveni ea însăşi, pentru prima oară de la accident. în ultimele săptămâni, dusese un trai ciudat, neobişnuit. Cât de ciudat nu pricepu decât în momentul când se întâlni cu Peggy în holul unui mic hotel exclusivist.

- Nu l-ai luat şi pe David? fu prima remarcă a lui Peggy. Mă gândeam că ai să te simţi obligată, el fiind musafir.

- Nu, credea că ar fi fost în plus, replică Julia, zâmbind. Aşa e el. Foarte înţelegător.

- Zău? Peggy săltă o sprânceană a neîncredere. Ce neobişnuit pentru un bărbat! Dă-i şansa asta lui Mike şi n-ar avea nici o importanţă că femeile s-ar simţi mai bine singure. E total insensibil din punctul ăsta de vedere, iubitul meu purceluş! Ce-ai zice de un păhărel, înainte de a intra?

- Nu m-ar deranja un Xeres sec.

- Mereu gata de aventură. Remarca nu conţinea nici urmă de maliţie. După o dimineaţă în bucătărie, simt nevoia de ceva mai tare. Stii, când eram adolescentă -şi n-a trecut chiar atât de mult de atunci, mulţumesc cerului -mă consideram norocoasă dacă aveam douăzeci de lire de spânzurat pe haine, într-un an. Acum, tinerii cheltuiesc suma asta într-o dimineaţă, fără să fie impresionaţi. Nu mă plâng, dar uneori am senzaţia că m-am născut cu cinciprezece ani mai devreme!

- Cincisprezece? întrebă Julia, sincer uimită. Fu răsplătită cu o privire strălucitoare.

- Ar fi trebuit să-mi ţin gura, Am uitat că nu eşti la curent Ross fiind un adevărat gentleman. Ce vârstă-mi dai?

- Vreo douăzeci şi şapte, poate.

- Am treizeci şi doi şi, uneori, îi simt în întregime. Dar nu şi astăzi. Făcu semn unui chelner, comandară şi apoi se aşezară comod pe scaune. Trebuie să-ţi spun că arăţi mai bine decât duminica trecută. Cu riscul să fiu considerată insensibilă, pe seama cui trebuie pusă realitatea asta, a lui Ross sau a fratelui?

- David este o persoană minunată, se eschivă ea. S-a purtat foarte bine cu mine.

- în mod sigur! Eşti genul de femeie faţă de care oricare bărbat ar dori să se poarte îndatoritor. Personal, mi-a făcut impresia unui caracter cam insipid -comparându-l cu Ross. Un lasă-mă-să-te-las.

- Are un contract în Orient vreme de trei ani. N-aş zice că-i o dovadă de lene.

- Ah da, dar din ce cauză? O logodnă ruptă. Ar fi trebuit să se înroleze în Legiunea Străină. Măcar avea o aură dramatică! rânji Peggy. Nu ţine cont de mine. Nu-s nici pe jumătate atât de cinică. Poţi să-i spui mecanism de apărare. în zilele noastre, nu realizezi nimic purtându-te normal.

Julia râse.

- E chiar aşa important să te identifici cu tânăra generaţie?

- Important? Este secretul succesului meu! Ai fi uimită de ce mi-e dat să aud în camera de probă.

- Ai cameră de probă în butic?

- Ăsta este celălalt secret al succesului meu. Copiii apreciază stilul. Până la cincizeci de peni, fac ajustări gratis, iar la preţuri mai mari percep un comision. Ai fi uimită să constaţi câtă lume îmi trece pragul. Scutură din cap. Să nu divagăm. Presupun că n-a intervenit nici o schimbare împortantă?

- Nu. Julia era fericită de întrerupere, când apăru chelnerul cu băuturile comandate. După plecarea lui, privi spre Peggy şi întrebă amuzată: pentru ce bem?

- Ce-ai zice să închinăm pentru viitor?

Un resort de destinse brusc în subconştientul ei.

- Prea bine.

Pentru viitor! Sper să meargă.

- Aşa va fi. Peggy părea extrem de sigură pe ea, chiar dacă zâmbetul afişat era maliţios. Dacă există voinţă, se vor găsi şi mijloace!

încă râdeau, când privirile lui Peggy se îndreptară spre uşă, iar expresia i se schimbă.

- O, Doamne, exclamă ea. Iată şi neplăcerile, dacă nu mă înşel! Apoi îi spuse Juliei: se apropie o cunoştinţă comună, cu o strălucire periculoasă în ochi. Cu niţel noroc, o să reuşim să blufăm. Vrei să te laşi în seama mea?

- Da. Julia nu îndrăznea să se uite, deşi oricum probabil nu l-ar fi recunoscut pe nou-venit. Nu suport gândul că voi fi nevoită să dau explicaţii.

- Eram convinsă. Expresia lui Peggy devenise fermă. Nu-ţi face griji. Mă descurc eu cu Lester Connelly.

Bărbatul, oricum l-ar fi chemat, ajunse în spatele Juliei şi se opri cu mâinile pe spătar. O voce masculină, sigură, calculată şi foarte insinuantă spuse cu detaşare:

- E multă vreme de când nu ne-am văzut. Asta este o modalitate sigură de a captiva un bărbat. Ce mai faceţi zilele astea, frumoaselor?

- Suntem în formă şi mulţumite. Peggy răspunsese pentru amândouă. Asta nu-i una dintre vizuinele tale obişnuite, Lester, nu-i aşa?

- De unde deducem că, dacă ar fi fost, v-aţi fi gândit de două ori înainte de a intra, replică el. Mor după tehnica ta, Peg. Este invincibilă!

- Am să recunosc un singur lucru, veni răspunsul calm, eşti greu de descurajat. Ce cauţi aici?

- Am întâlnire cu un client. Unul mai convenţional, nu-i nevoie să mai adaug. Urmă o scurtă pauză, iar Julia îi simţea privirile sfredelindu-i ceafa. Deci, nu-s binevenit?

Făcu un efort să-şi întoarcă încet capul şi văzu un bărbat de înălţime medie, suplu, al cărui păr negru, ondulat şi mustaţă dichisită păreau să-i rezume întrega personalitate. Poate că prezenţa lui Peggy îi dădu forţa

necesară; în glasul ei nu se simţi nici urmă de tremur când spuse:

- Ce te face să crezi una ca asta?

Sprâncenele lui se ridicară, în vreme ce-i studia figura.

- Te-ai schimbat puţin de când ne-am întâlnit ultima oară. Te-ai răzgândit în privinţa mea?

- Nu-s sigură că am să mă răzgândesc vreodată, spuse ea adevărul.

- Bănuiam eu. Părea cumva iritat. Deşi nu-mi place să accept, există femei pe care nu le pot înţelege!

Peggy pufni.

- Aşa sunt majoritatea, cum nu-ţi place. Du-te, băiete! Nu vrem să mai aflăm nimic despre persoana ta!

El se conformă ca un mieluşel. în faţa atitudinii ironice a lui Peggy, Julia ştia că ar fi făcut la fel.

- Ce-a vrut să spună? întrebă ea, nesigură. S-a. întâmplat ceva ultima oară când ne-am întâlnit?

- Nu prea. Părea să caute o exprimare, evitând să fie greşit înţeleasă. Ultima dată când te-ai întâlnit cu Lester, l-ai încurajat niţeluş mai mult decât de obicei, atâta tot.

- Adică, am flirtat cu el?

- N-aş folosi un termen atât de tare. Numai că scumpul de Les se lasă furat de entuziasm. Adăugă cu

francheţe: uite ce-i, a fost o noapte de rău augur. Sunt convinsă că n-ai vrea să ţi-o aminteşti.

Julia se concentră asupra paharului de Xeres, simţindu-şi pulsul luând-o razna.

- Dacă este vorba despre mine, atunci e clar că trebuie să aflu. Povesteşte-mi, Peggy. Te rog.

- Ei bine, ridică cealaltă din umeri, nu sunt prea multe de spus. Când aţi apărut, era clar că tu şi Ross avuseseră o dispută -adică, mie mi-a fost clar; nu ştiu ce a crezut restul lumii. Când Lester şi-a făcut numărul obişnuit, nu l-ai mai respins imediat, iar el, cum îl ştim, a luat-o ca încurajare şi te-a monopolizat tot restul serii. Asta a fost.

Julia digeră informaţia în tăcere câteva minute, înainte de a întreba:

- Si Ross? Cum a reacţionat?

- De faţă cu toată lumea, n-a prea reacţionat. Dar cred că a făcut-o când aţi rămas singuri. Nu-l suportă pe Lester. De fapt, puţină lume îl acceptă. Nu pricep de ce mai este invitat la petreceri, poate doar fiindcă a făcut mereu parte din gaşcă, dinainte de venirea noastră.

- Si când s-au petrecut toate astea?

- Adică, Ross nu ţi-a povestit? se arătă mirată Peggy.

- Ce anume?

- Păi, accidentul a avut loc când vă întorceaţi de la petrecerea noastră. Ce ciudat! Aş fi crezut că.

Se opri, ridică din umeri şi zâmbi. Dar cred că n-are nici o importanţă.

Poate că aşa-i apăreau lucrurile lui Peggy, dar Julia avea altă părere. în noaptea accidentului, se certase cu Ross, ba chiar de două ori, probabil. Ca urmare a primei discuţii, îl încurajase pe cel care tocmai plecase, un bărbat faţă de care în mod sigur nu simţea nici o atracţie. Trebuia să vorbească urgent cu Ross. Trebuia să afle ce se petrecuse între ei înainte de a ajunge la petrecere şi după aceea, în maşină, pe drumul spre casă. Era o necesitate imperativă.

Fu uşurată să constate că Peggy nu face nici o încercare de a prelungi întâlnirea, acceptând minciuna că o aştepta David, ca s-o ducă acasă. De fapt, stabiliseră să se întâlnească abia la patru. La ieşire, îşi luă rămas-bun de la Peggy, promiţându-i să păstreze legătura. Se sui în taxiul chemat de recepţionerul hotelului, chipurile s-o ducă la întâlnire.

Biroul lui Ross nu era departe de centru, într-o clădire cu câteva etaje, situată pe o stradă comercială. Julia plăti cursa, cu inima deja bătându-i cu putere şi rămase o vreme în faţa celor două vitrine cu diverse anunţuri şi oferte. Mai mulţi oameni făceau acelaşi lucru. Mână-n mână, doi tineri studiau cu resemnare fotografia unui bungalou tip conac.

- Ne putem considera norocoşi dacă vom găsi o casă la stradă pentru care să putem plăti ratele, murmură

fata transpusă, iar tânărul îi răspunse cu o strângere de mână.

- Si ce-i rău în asta? Oricum, domnul Mannering a spus că o să încerce să ne găsească ceva la fel de drăguţ.

Aşadar, Ross era acolo. Julia nici nu se gândise că s-ar fi putut să nu fie. Impulsul care o mânase până aici începea să se estompeze, înlocuit de dorinţa de a amâna totul pe mai târziu. Continua să stea acolo, nehotărâtă, când uşa se deschise şi Ross îşi făcu apariţia. O văzu imediat, iar figura lui dezvălui o emoţie pe care Julia nu reuşi s-o descifreze, înainte ca trăsăturile să revină la impasibilitatea normală.

- De ce n-ai intrat? Stai aici de mult?

- Abia am ajuns, scutură ea din cap. Era mulţumită că nu mai exista nimeni prin preajmă, care să-i observe stânjeneala, când adăugă: aş. aş dori să stăm de vorbă, Ross -dacă ai timp.

De astă dată, figura lui rămase inexpresivă.

- O să-mi fac timp, spuse el şi se întoarse să redeschidă uşa.

Fata de la recepţie ridică o privire zâmbitoare.

- Rapidă ieşire. Apoi ochii îi căzură pe Julia şi zâmbetul păli un pic. Bună ziua, doamnă Mannering.

Ross îşi aruncă servieta pe un colţ de birou.

- Sună la familia Fallow şi spune-le că am să întârzii puţin, te rog, Chris. Dacă mă caută cineva, vom fi sus, în apartament.

Julia reuşi să-i zâmbească fetei, în vreme ce trecea pe lângă ea şi dispărea prin uşa din spate. Dincolo, era un birou normal, cu o masă de lucru mare, un scaun rotativ şi o serie de fişete, aşezate pe duşumeaua mochetată. Apoi urmară un coridor îngust, urcară un etaj şi ajunseră în apartament.

Deşi mic, era plăcut, constând dintr-o singură încăpere, cu un pat rabatabil, o baie şi o bucătărioară. Julia pricepu imediat de ce fusese Ross obligat să se mute după ce luase câinele, cu toate că spaţiul îi fusese absolut suficient ca burlac.

- Cafea? întrebă el, iar ea scutură din cap.

- Nu, am băut una cu Peggy.

Nu mai amână şi se lansă direct: un individ, Lester Connelly, a intrat în restaurant pe când noi beam un păhărel de Xeres, înainte de prânz.

- înţeleg. Era foarte atent. Şi ce a urmat?

- Nimic. Peggy s-a descurcat de minune. Cred că n-a observat nimic. Dar.

- Dar. insistă el. Stătea la vreo doi metri distanţă, cu mâinile vârâte-n buzunare, într-o atitudine pe care ea învăţase s-o asocieze cu tulburarea interioară -un soi de calm impus, dacă exista aşa ceva.

- . părea descurajat de faptul că atitudinea mea faţă de el se răcise de la ultima întâlnire. Inconştientă, îşi încleştase mâinile, frământându-şi degetele. Peggy spunea că am ajuns la ei certaţi, în seara aia -tu şi cu mine, adică -şi că l-am încurajat pe acel individ. De ce nu mi-ai spus că în seara aceea am fost la familia Ashley?

- De ce? ridică el din umeri. Din acelaşi motiv pentru care ţi-am ascuns multe alte lucruri. Când mi-ai dat ocazia?

- Dacă voiai, ai fi găsit-o, replică ea în defensivă.

- Deci, crezi că n-am vrut? Tonul lui era ciudat. Şi după tine, ce motive aş fi avut să nu-ţi povestesc asemenea lucruri, Julia?

- Habar n-am. întregul episod îşi pierduse din importanţă şi trebuia să lupte contra dorinţei de a lăsa lucrurile baltă. Se aşeză pe canapea. Nu ştiu ce mi-a trecut prin minte când am venit aici. Eram şocată, presupun. Ideea că am putut să flirtez cu un asemenea bărbat. că.

- N-ai făcut nimic! exclamă el. Les Connelly are o imaginaţie prea bogată. Chiar dacă i-ai acceptat insistenţele la petrecere, ar fi trebuit să-şi închipuie că toana avea să-ţi treacă.

- Dar nu-i vorba despre asta, replică ea sec. M-am complăcut în jocul ăsta doar ca să mă răzbun pe tine cel puţin, asta-i părerea lui Peggy. Ridică privirea spre

el, stând în picioare, înalt şi suplu, o prezenţă familiară şi totuşi străină. Simţi un nod în gât. Din ce cauză ne-am certat în seara aceea, Ross?

- Nu ştiu sigur. Glasul suna egal şi convingător. îţi ieşise şi din fire, dintr-un motiv oarecare. Nu a fost o ceartă propriu-zisă, doar un început. Am pus-o pe seama toanelor feminine şi am încercat să-ţi fac pe plac, dar n-am reuşit. în maşină, în drum spre Peg, ai sărit în sus pentru o remarcă banală, iar eu mi-am pierdut cumpătul. Nu-mi amintesc exact ce am spus, dar rezultatul a fost mica ta reprezentaţie cu Lester.

- Si după aceea?

Un muşchi zvâcni dintr-o dată pe figura lui.

- Pe urmă, ţi-am făcut o scenă urâtă, recunosc. Dacă ar fi fost oricare altul, dar nu Les Connelly. Lăsă propoziţia în suspensie. Ar fi trebuit să mă asigur că ţi-ai legat centura de siguranţă; întotdeauna eram nevoit să-ţi atrag atenţia. Tocmai ieşeam din cotitura de la Marlow când dintr-o dată ai alunecat într-o parte. Am încercat să te prind, dar era prea târziu. Vocea lui devenise aspră. Ora care a urmat nu prea îmi vine s-o retrăiesc, dacă nu te superi. Cred că am îmbătrânit cu zece ani.

- Ross. Fără să ştie cum sau când se mişcase, Julia se trezi în picioare cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Ross, eu.

Orice ar fi vrut să spună rămase nerostit, fiindcă el o cuprinse în braţe, iar buzele li se întâlniră. Răspunsul ei fu instinctiv şi prompt, întreaga tensiune acumulată pe parcursul ultimelor săptămâni dizolvându-se în senzaţiile momentului. Când pricepu ce se petrece, se desprinse din îmbrăţişare şi un val de roşeaţă îi năpădi obrajii. Nu acesta era răspunsul. Nu încă. Nu în felul ăsta.

- Julia. Ross îi prinse mâinile şi o împiedică să se întoarcă. Nu fugi din nou. N-am să mă las amăgit de un sărut şi nici tu n-o vei face. îi săltă bărbia cu blândeţe. Oare când am să te conving că sentimentele mele sunt mai profunde decât o manifestare trecătoare de pasiune? Te doresc, da, dar numai dacă sentimentul este reciproc. Crede-mă.

- Vreau să te cred, şopti ea. Nici nu ştii cât de mult!

- Atunci, am depăşit jumătatea drumului. Zâmbea. într-un fel, ar trebui să-i fiu recunoscător lui Lester, fiindcă mi te-a trimis aici în după-amiaza asta. Altfel, poate că am mai fi ocolit subiectul luni de zile. Acum, că am ajuns aici, să nu dăm înapoi. Nu mă înstrăina din nou. N-aş mai putea suporta.

- N-am s-o fac. în acele clipe, era foarte aproape de a-şi înţelege sentimentele iniţiale faţă de el. Era un bărbat pe care oricare femeie ar fi putut învăţa să-l iubească. De ce nu observase până acum?

- Când trebuie să te întâlneşti cu Dave? vru el să ştie. Ea îi răspunse, iar Ross îşi privi ceasul. înseamnă că mai avem câteva ore la dispoziţie. Trebuie să fac o vizită în Botley. Nu poate dura mai mult de câteva minute să stabilim detaliile afacerii, iar ţinutul rural merită văzut.

- Mi-ar plăcea, zâmbi ea ca răspuns.

Destinaţia se afla cam la cinci minute de mers în afara oraşului, pe un teren mic, dar bine întreţinut şi consta din bungalouri aparent recent înălţate. Ross opri în faţa unui panou pe care se vedea anunţul "De Vânzare" şi coborî din maşină promiţându-i că nu va întârzia.

Pe Julia n-o deranja. în după-amiaza asta, se simţea împăcată.

Când reveni, zâmbea.

- Tocmai mi-a fost întărită încrederea în oameni, spuse el, pornind maşina. Oamenii ăştia au acceptat să taie din preţ ca să nu dezamăgească un tânăr cuplu care n-ar fi putut plăti rata. De apreciat, dacă ţinem seama că ar fi putut vinde proprietatea de zece ori, încă de când constructorii lucrau la amenajările exterioare.

- Este normal să te bucuri, privind din punctul de vedere al omului de afaceri? în felul acesta, nu scade şi comisionul tău?

El ridică din umeri a nepăsare.

- O diminuare insesizabilă. Sunt nişte tineri drăguţi, familia Moore, şi au fost cuceriţi de casa asta. Reveni pe drumul principal şi întrebă: mă gândeam, n-ar fi o idee bună să ne mutăm şi noi mai aproape de oraş? N-ar fi greu să găsesc un cumpărător pentru casă. Ce părere ai?

Să se mute! Julia simţi consternare.

- Nu-i după mine, spuse ea în cele din urmă. E casa ta.

- A noastră, o corectă el, fără să-şi ia ochii de pe drum. Te-am inclus în acte imediat ce ne-am întors din Austria. Râse încet. Genul de prostie pe care o facem noi, bărbaţii, când ne chinuie dragostea. N-am să pretind că despărţirea n-ar fi dureroasă, dar va fi o suferinţă temporară. Dacă asta ne poate ajuta să depăşim impasul actual, n-am să ezit. N-ai decât să spui o vorbă.

- Nu. Pronunţase cuvântul cu fermitate. Nu vreau să ne mutăm. îmi place căsuţa.

- îţi dai seama că iarna ai să te simţi şi mai singură acolo? zise el, privind-o scurt. Anul trecut, am fost înzăpeziţi.

Nu te descurajează perspectiva?

- Nu. încă nu putea privi atât de departe în viitor. Mai avea multe de rezolvat înainte de venirea iernii şi deocamdată era mulţumită cu ritmul domol. Aveai

dreptate cu privire la peisajul rural, schimbă ea subiectul. Este plăcut. Mai ai vreo vizită de făcut?

- Nu înainte de ora cinci. Mă gândeam să ne plimbăm o vreme. Bine?

- Perfect. îşi lăsă capul pe tetieră şi simţi centura de siguranţă strânsă pe talie. Se întâmpla des să petrecem asemenea după-amieze, când nu erai prea ocupat?

- Destul de des. Aveai obiceiul să apari la birou pe neanunţate, ca astăzi, şi mă însoţeai în câte o vizită de afaceri.

- Nu te deranja?

-Asta-i ca şi când m-ai întrba dacă nu mă deranjează că m-am însurat. Compania ta mă făcea fericit şi era reciproc valabil. îi aruncă o privire. Este prima oară când manifeşti interes pentru viaţa noastră din trecut, din ziua când ţi-ai revenit, la spital.

- Ştiu. îşi căută cuvintele, nedorind să risipească atmosfera. Mereu am avut o senzaţie ciudată, de parcă altcineva ar fi locuit înainte în căsuţă. Cineva cu aceleaşi obiceiuri şi fel de-a fi, dar totuşi o persoană diferită. întrebările despre viaţa acelei persoane mi s-ar fi părut. indiscrete. Mă consideri ridicolă?

- Nu. Cred că abia întrevăd prin ce ai fost obligată să treci. în faţă, apăruse o maşină. Ross o depăşi, continuând cu blândţe: oricât te-ai strădui, este imposibil să te transpui într-o situaţie pe care nici n-o poţi concepe. Citeşti despre asemenea lucruri

întâmplate altora, dar când eşti direct implicat, totul pare ireal.

Mi-e teamă că m-au preocupat mai mult propriile sentimente.

- Nu-i adevărat, protestă ea. Ai fost extrem de răbdător.

- Fiindcă n-am insistat în urmărirea drepturilor mele conjugale? Zâmbi şi clătină din cap. Să nu crezi că n-am fost tentat. De multe ori, am cochetat cu ideea că o abordare în forţă ar fi fost necesară pentru a sparge gheaţa. însă a intervenit mândria. Nici unui bărbat nu-i convine să se simtă prea uşor uitat.

Drumul ajunsese în vârful unei coline. Ross ieşi de pe carosabil şi opri. Dedesubt, se întindea Southampton Water, urmat de Solent şi de Portsmouth, mai spre stânga. De la înălţimea aceea, docurile arătau ca nişte jucării, sub cerul cenuşiu.

- Impresionantă privelişte, nu-i aşa? Desigur, este mai clară într-o zi senină. Când insula este astfel acoperită de ceaţă, înseamnă că vine ploaia. Vârî mâna în buzunar. Vrei o ţigară?

Julia acceptă. Cu o lună în urmă, stătuseră la fel împreună în maşină, iar mâinile îi tremurau din cauza tensiunii. Astăzi, exista încă o barieră între ei, dar în nici un caz insurmontabilă. Aveau o şansă. Chiar foarte promiţătoare, dacă se mulţumeau să nu forţeze

lucrurile. Câte femei avuseseră parte de a se îndrăgosti de două ori de acelaşi bărbat?

- Obişnuiam să-mi petrec vacanţele pe insulă, spuse ea după o vreme. Ciudat cum evoluează lucrurile. Adică, să copilăresc într-o zonă pe care amândoi o îndrăgim atât. începi să te întrebi dacă nu există un strop de adevăr în ursită.

- Nu, glasul lui răsunase hotărât. Ne construim singuri viitorul.

- Nu cumva este acelaşi lucru?

- Nu cred. înţelegerea este lucrul cel mai important.

Traiul poate fi modelat, dacă ajungem la cunoaştere în timp util. îşi sprijini cotul pe volan, pe jumătate întors spre ea, cu ţigara între degete. Avem toată viaţa înainte, Julia, şi depinde de noi cum o vom trăi. Primul lucru pe care trebuie să-l acceptăm este că s-ar putea să nu-ţi mai aminteşti niciodată primele trei luni ale mariajului nostru. Cu riscul de a părea glumeţ, crezi că s-ar putea să dai uitării problema?

- Nu, răpunse ea cu blândeţe. Dar, în timp, s-ar putea să accept situaţia. Nu mă presa Ross. Asta-i tot ce-ţi cer.

- Nu-i mare lucru. Zâmbetul lui era uşor ironic. Probabil că-i mai mult decât merit. Strivi ţigara în scrumieră şi porni motorul. E vremea să ne întoarcem.

Capitolul 6

în zilele care urmară, Julia făcu eforturi să întoarcă spatele trecutului şi să se gândească la viitor. Să-l cunoască pe bărbatul cu care se măritase, să permită sentimentelor care începuseră să înmugurească în ea să se dezvolte şi să se maturizeze. în sinea ei, ştia că existau încă întrebări care rămăseseră fără răspuns, dar se hotărâse să le elimine din preocupări şi din suflet. Prezentul era de maximă importanţă.

Vremea continua să fie rece, însă rezonabil de lipsită de precipitaţii. Ajutată de David, Julia curăţă şi aranjă straturile de flori şi pregăti pământul pentru însămânţările de primăvară. în spatele sălciilor, făcură un foc şi arseră frunzele moarte, dar a doua zi se treziră după o vântoasă de noiembrie, care reumpluse grădina de resturi.

- O absolută risipă de energie, aprecie Ross, la micul dejun. Grădinăritul, sub orice formă, seamănă cu una din cele şapte munci ale lui Hercule.

- Nu şi dacă-ţi face plăcere, replică David, aruncându-i o privire ghiduşă.

- De când te-ai înscris la "verzi"?

- De când am cunoscut-o pe nevastă-ta. Felul în care ridicase fruntea aducea a înfruntare. Creşterea plantelor pe care le-ai semăntat cu propria mână îţi dă

satisfacţia lucrului împlinit. Tot efortul depus capătă un sens.

Ochii fratelui se îngustară puţin.

- Ar trebui să te însori şi să faci copii, declară el. îţi dau mai mult de furcă decât plantele şi deci satisfacţia va fi cu atât mai intensă. Se ridică în picioare, fără să privească spre Julia. Trebuie s-o şterg. Trebuie să primesc un client la nouă şi jumătate.

După plecarea lui, în bucătărie se lăsă. Ducând vasele la chiuvetă, Julia asculta zgomotul tot mai îndepărtat al motorului şi simţea că, în fiecare dimineaţă, o dată cu plecarea lui, întreaga casă părea să fie văduvită de un ingredient vital.

- A venit vremea să dispar? întrebă dintr-o dată David, iar ea îl privi surprinsă.

- Credeam că rămâi până în weekend.

- Aşa aveam de gând. învârtea cana de cafea între degete, studiind modelele formate de zaţ. încep însă să am senzaţia că nu mai sunt binevenit -măcar din punctul de vedere al lui Ross.

- Ridicol! exclamă ea cu căldură. Sigur că vrea să mai stai.

- Da? Ridică privirea spre ea. îl cunoşti atât de bine?

Julia simţi că roşeşte.

- Din ce în ce mai bine. Oricum, suficient cât să ştiu că nu se preface când vine vorba despre asemenea lucruri.

Dacă ar fi vrut să pleci, ţi-ar fi spus-o verde-n faţă.

- Cum ziceam, e doar o senzaţie. S-ar putea să mă înşel. E foarte normal ca un bărbat să dorească să nu-şi împartă soţia cu nimeni. împinse scaunul înapoi şi se ridică. Prea bine, declară el vesel, să uităm povestea asta. Ce avem de făcut astăzi? N-are rost să ne mai ocupăm de grădină până nu se opreşte vântul.

- într-adevăr. M-am cam folosit de tine în ultima vreme, nu-i aşa, David? Nu s-ar zice că este modul ideal de a-ţi petrece vacanţa.

- Mi-a făcut plăcere. A fost amuzant. în deşert nu există grădini. Tonul i se schimbă. De fapt, nu există aproape nimic, exceptând soarele şi nisipul. Iar astea îşi pierd tot farmecul după prima săptămână.

- Trebuie să te întorci acolo?

- Nu-s obligat. Pot renunţa oricând la slujbă. Ală soluţie este să mă întorc şi să-mi cer transferul. De curând, s-a deschis un şantier la Marea Nordului şi am prins un zvon că ar avea nevoie de un inginer cu pregătirea mea. S-ar putea să fie o variantă interesantă. Pe de altă parte, dacă mă întorc, probabil am să rămân şi am să intru într-un soi de rutină. Nu-ţi dai seama de ceea ce pierzi, decât dacă ai un termen de comparaţie Se opri cu buzele ţuguiate, puse în farfurie nişte firimituri şi reluă dintr-o dată: uite ce-i, dacă n-ai alte planuri, hai să vedem dacă putem

închiria doi cai de călărie de la ferma aia din vecini. Mi-ar surâde un galop.

- Nu ştiam că te pricepi, păru ea interesată.

- Ca şi-n bucătărie, nu pot concura cu experţii. La sediu, avem câţiva ponei, aduşi "în scopuri recreaţionale, sau pentru urgenţe" închei citatul. Este un exerciţiu fizic excelent şi te poţi baza oricând pe simţul lor de orientare pentru a reveni la bază. Dacă n-ai chef, trebuie numai s-o spui.

- Este o idee bună. A trecut o veşnicie de când nu m-am mai urcat pe cal. Mai mult decât îmi pot aminti. Lasă-mă să mă schimb şi plecăm imediat. Dacă nu găsim la fermă, sunt convinsă că o să descoperim un grajd pe undeva.

întâmplător, ferma nu-i dezamăgi. închiriară o pereche de cai la un preţ foarte convenabil.

- Sunt ai copiilor mei, li se destăinui fermierul. Nu prea are cine să-i încalece, fiindcă băieţii nu-s aici. Trebuie să-i închiriez, ca să-mi scot o parte din costurile de întreţinere. Este cam scumpă hrana lor. Julia luă frâiele murgului, iar David rămase cu bălţatul. La început, s-ar putea să fie cam năzdrăvani, fiindcă ieri n-au ieşit din grajd. Dar or să se liniştească repede. Champion trebuie ţinut departe de trafic, i se adresă el Juliei. Nu-i prea place să fie depăşit de maşini. Altfel, este un animal bun de călărie.

Julia nu era convinsă. Când îl luase de căpăstru, murgul îşi rostogolise ochii într-un mod prea puţin încurajator şi era uriaş. Că animalul repartizat lui David era şi mai mare, nu reprezenta nici o consolare.

David avusese de-a face cu căluţi arabi, recunoscuţi ca temperamentali, în vreme ce experienţa ei se rezuma la un cal de opt ani, docil, care cu greu putea fi convins să galopeze uşor.

Nici vântul nu era de partea ei. Deşi scăzuse mult în intensitate, era suficient de puternic încât s-o facă să lăcrimeze şi destul de rece. Simţindu-i nesiguranţa, Champion începu să-şi ia nasul la purtare, îndată ce ieşiră pe drum. Se ferea de crengile îndoite de vânt, se speria de câte o portiţă care scârţâia, o lua la goană sub pasagerele apariţii ale soarelui.

- Tine-i frâul mai strâns, o sfătui David. Arată-i cine-i şeful.

- El este, replică ea jalnic. Iartă-mă, David. N-ai cum să te distrezi astfel. Nu mai sta după mine.

- Si să te las singură? Scutură din cap. Nu-s chiar aşa dornic de galop. Oricum, probabil că se va linişti curând. Poate că-l deranjează apropierea drumului.

Când ajunseră la poteca din pădure, murgul dădea semne că s-ar fi potolit, iar Julia găsi curajul să-l urmeze pe David, mai întâi în trap mărunt şi apoi chiar la galop. Aici, printre copaci, era mult mai cald. Pământul era acoperit cu un strat gros de frunze de

culoarea ambrei la suprafaţă. Stratul mai profund degaja un plăcut miros de turbă, când era răscolit de copitele cailor. Cu excepţia rarelor ciripituri ale păsărilor, atmosfera era liniştită, calmă.

- Unul dintre avantajele Angliei este că niciodată nu eşti prea departe de lumea civilizată, remarcă David, în vreme ce se opriseră într-un luminiş să odihnească animalele. Deşertul este prea monoton şi lipsit de viaţă. După o vreme, începi să fii convins că ai rămas singur pe lume. O privi zâmbind. Este o aiureală, nu-i aşa? Cu greu poţi explica asemenea senzaţii.

- Te înţeleg, spuse ea ezitant. Cred că trebuie să faci ceva ca să-ţi schimbi viaţa, David.

Si cu cât mai repede, cu atât mai bine. N-ai putea să acţionezi acum, înainte de a pleca de aici?

- Posibil. Nu părea prea sigur. Depinde de cât de repede pot fi înlocuit.

- Te-ai schimbat. în acea primă după-amiază păreai atât de entuziast -chiar şi în privinţa vieţii în deşert.

- încercam probabil să mă conving singur. Problema este că am ales să plec din motive greşite. Rămânând pe loc, poate că ar fi durat mai mult s-o uit pe Lou, dar măcar aş fi avut o viaţă normală, cu rare incursiuni pe coclauri. Aveam o slujbă promiţătoare pe atunci, dar nu m-am gândit la asta. Trase de căpăstru cu un gest hotărât. Gata cu discuţiile despre mine. Individul de la fermă spunea că are alt client pentru ora unsprezece.

Când ajunseră la drum, mai rămăseseră doar cinci minute. Din dorinţa de a nu-i face pe alţii să aştepte şi ţinând seama că Champion nu mai dăduse semne de nervozitate, Julia deveni puţin prea neatentă. Maşina îi depăşi cu o viteză moderată, dar zgomotul şi deplasarea aerului se dovediră prea mult pentru murg. în vreme ce calul se lansa înainte, Julia încercă disperată să se agaţe de oblânc, dar simţi că picioarele îi ies din scări şi văzu cum gardul viu vine spre ea. Când David ajunse alături, zăcea încă într-o poziţie nefirească.

- Julia! strigă el speriat. Julia!

Se rostogoli într-o parte şi se ridică în şezut, în vreme ce el o susţinea cu un braţ. Spuse, mâhnită:

- Dacă nu cad din ceva, reuşesc să cad de pe altceva. Nu-i nimic, nu m-am rănit, dacă nu ţin seama de mândrie. Cred că niciodată n-am să fiu. îi întâlni ochii şi zâmbetul îi îngheţă pe buze. Când el o sărută, nu simţi decât o confuzie generală.

- îmi pare rău, şopti el, roşind. Ştiu că n-ar fi trebuit să fac aşa ceva, dar nu m-am putut abţine. Te-am văzut zăcând acolo şi am crezut că. Of, Doamne, nu ştiu ce mi-a trecut prin minte! Dacă ai fi păţit ceva. Strânsoarea braţului crescu în intensitate. Stiam că sunt pe cale să mă îndrăgostesc de tine încă din prima zi, când am băut cafea în bucătărie. Ba nu, chiar mai

dinainte. Din clipa când am ocolit casa şi te-am văzut cu prosopul într-o mână şi cu o dâră de pământ pe nas.

- Cred că. cel mai bine ar fi să mă ridic, spuse ea nesigur.

David îi dădu o mână de ajutor şi continuă s-o privească fix, în
vreme ce ea se scutura cu mişcări automate.

- Eşti supărată că am îndrăznit? întrebă el.

- Nu. în sfârşit, îi înfruntă privirea. Cred că eşti derutat. Cred că eşti atras de mine, dar nu că mă iubeşti. Nu mă cunoşti decât de vreo zece zile.

- Nu-i adevărat. Ross mi te-a descris în scrisori. Câte o propoziţie despre ce ai spus sau ai făcut. Aşa am aflat cât ţine la tine. I-ai monopolizat gândurile.

O făcuse, îşi spuse ea, dar oare mai era valabil? Nu cumva Ross se străduia să reînvie un sentiment care începuse deja să se stingă înainte de accident? îndoieli. Temeri. Toate continuau să fie prezente, în ciuda eforturilor ei de a le depăşi.

- O să întârziem foarte mult, zise ea. Apoi reluă, împiedicându-l să intervină: nu, nu mai adăuga nimic. Te rog, David. Porni de-a lungul drumului spre locul unde Champion păştea nonşalant din gardul viu. Am să-l duc de căpăstru.

în cele din urmă ajunseră la fermă şi aflară că cei care închiriaseră caii pentru următoarea oră nu apăruseră deloc. Un David timorat îi ţinu portiera şi

porni motorul. Făcuseră mai bine de jumătate din drum, când vorbi fără s-o privească:

- Având în vedere ce s-a petrecut, cel mai bine ar fi să-mi strâng lucrurile şi s-o şterg. Am reuşit să încurc totul, ca de obicei. Nu voiam să-ţi mărturisesc sentimentele mele.

- Poate că-i mai bine. Julia nu vedea nici o altă soluţie logică. Fie că o iubea cu adevărat, fie că nu, simplul fapt că acele cuvinte fuseseră rostite schimbase complet situaţia. N-avea cum să se mai simtă la fel de relaxată în prezenţa lui, mai ales când rămâneau singuri. Când ai să pleci?

- Acum. Astăzi. Părea nefericit. Poţi să-i spui lui Ross că m-am săturat de viaţa asta tihnită. O să accepte. Am să trec să-l văd, înainte de a mă întoarce pe şantier.

- Deci, ai de gând să te duci înapoi? întrebă ea, aruncându-i o privire.

- Da. Urmă o scurtă pauză, apoi continuă: istoria se repetă, s-ar putea spune. Motivul principal pentru care n-aş fi vrut să plec erai tu. în ultimele zile, m-am mulţumit să trăiesc exclusiv în prezent.

- Era valabil pentru amândoi. Julia îşi muşcă buzele, dorindu-şi să poată reveni la situaţia dinainte cu aceeaşi uşurinţă cu care el o alterase. Trebuia să aibă încredere în Ross. Era obligată! Acest crez devenise esenţa vieţii ei.

Imediat după-amiază, David plecă la Londra, după un rămas-bun stângaci şi complexat.

- Sunt un idiot, declară el, înainte de a demara. Am stricat o relaţie specială. Dacă tăceam, am fi continuat să fim prieteni.

- încă putem fi amici, replică ea, dar ştiu pe dată că nu în acelaşi fel. Se simţise atrasă de David, fiindcă în multe privinţe semăna cu fratele lui, dar nu-i ceruse niciodată răspunsuri. Cum săteau lucrurile acum, sentimentul de uşurare provocat de plecarea lui depăşea regretul pentru pierderea unui companion plăcut. Totuşi, era convinsă că avea să-i resimtă lipsa în zilele următoare.

După-amiaza trecu greu, într-o linişte apăsătoare, în ciuda vântului de afară. La trei, când sună telefonul, Julia se afla în bucătărie. Ridică receptorul cu precauţie, iar glasul lui Ross îi stârni sentimente amestecate.

- Am fost invitaţi la cină, spuse el. îţi aminteşti tinerii despre care ţi-am povestit vineri?

- Clienţi recunoscători? întrebă ea, încercând să nu-şi dea în vileag starea de spirit. îl auzi râzând.

- Cam aşa ceva. îţi place mâncarea chinezească?

- Foarte mult. La aşa ceva am fost invitaţi?

- Asta le-am sugerat, când m-au întrebat. N-am vrut să-i refuz, dar nici să-i las să plătească mai mult decât

îşi pot permite. Ne vom întâlni pe la şapte şi jumătate. îţi convine?

- Da, este bine. Ezita, nesigură cum va reacţiona el. Ross, David a plecat. Cred că s-a săturat de viaţa la ţară. Zicea că o să stea la un prieten. Undeva, lângă Lancaster Gate. îi furniza prea multe explicaţii şi prea pripit. îşi dădea seama, dar nu reuşi să se înfrâneze. Spunea că o să te sune.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere. în cele din urmă, Ross vorbi pe un ton egal:

- Ei bine, e de înţeles, cred. Oricum, urma să plece în weekend. Nu-ţi puteai da seama dacă era o afirmaţie sau exprimarea unei bănuieli. Te rog, vezi dacă este în regulă costumul albastru. Parcă-mi amintesc o pată pe rever, ultima oară când l-am purtat.

- Mai ai şi altele, reacţionă ea imediat şi pricepu că se purta ca o soţie -o nevastă uşor exasperată de ideea tipică a soţilor că asta este menirea femeilor.

- într-adevăr, replică el amuzat. Dar îl vreau pe cel albastru. Se asortează cu ochii tăi. Ne vedem pe la şase.

Lăsând receptorul în furcă, Julia surâse. Se privi în oglindă şi observă că ochii îi străluceau. Scânteierea aceea i se datora lui Ross. De ce continua să se îndoiască de el? Dar de ce să se pretindă îndrăgostit de ea, când împrejurările fuseseră atât de favorabile pentru a curma relaţia? N-avea nici o logică.

Era prima oară când se aventura în camera lui, dincolo de prag. Doamna Turner se ocupa de spălat, de călcat şi de pus lucrurile la loc. Se încrunta la fiecare tentativă a ei de a-i da o mână de ajutor la curăţenie, considerându-le un fel de jigniri la adresa calităţilor ei de gopspodină. Julia păşi pe covorul rustic şi deschise uşa garderobului. Pulsul i se acceleră, în vreme ce-şi plimba degetele peste tweedul unui sacou sport, de culoare tutunului, şi se simţi tulburată când îşi apropie obrazul. O singură dată îl văzuse pe Ross astfel îmbrăcat, în acel prim weekend. Cât de îndepărtat în timp îi părea.

în schimb, nu-l văzuse niciodată purtând costumul albastru. Nu-şi amintea. Scoase umeraşul şi-l agăţă pe uşă, astfel încât lumina să cadă direct pe revere. Da, în partea stângă se vedea o pată, o urmă roşie situată cam în dreptul locului unde ar fi ajuns buzele ei, dacă haina ar fi fost pe posesor. O privi îndelung, încercând din nou să răzbată prin negura ce-i bloca amintirile. Desigur, fără rezultat. Cele trei luni continuau să nu existe. Nu ştia decât ceea ce i se spusese. Şi poate că va trebui să se mulţumească doar cu atât.

Hotărâtă să se opună sezaţiei de deprimare care începea să se facă simţită, înhăţă costumul şi coborî la parter. Sub chiuvetă exista o sticlă cu detergent pentru pete. Rujul n-avea cum să reziste.

în câteva minute, îndepărtă complet pata. Scutura haina ca să scape de izul specific, când observă o bucăţică de hârtie căzută din buzunarul de la piept şi se aplecă s-o ridice. Era o pagină de carnet un carneţel de dimensiuni reduse -şi conţinea un număr de telefon mâzgălit în grabă de o mână feminină. Privind bileţelul, Julia simţi că e cuprinsă din nou de încordare. Si ce dacă? îşi zise ea cu asprime. Ross avea o groază de clienţi şi o parte dintre ei erau femei. Probabil că numărul de telefon era acolo de luni de zile.

Brusc, mototoli hârtia, vru s-o arunce la gunoi, apoi se opri şi o netezi din nou. Nu-i aparţinea, ca s-o poată arunca astfel. Trebuia să-l lase pe Ross să decidă dacă este de aruncat sau nu. Dar cum? Dacă-i înmâna bileţelul, putea să creadă că-l căutase prin buzunare. Poate că era mai bine să-l lase-n birou pentru a fi uşor de găsit.

"Si să-i urmăreşti reacţia!" îi şopti un drăcuşor, iar ea se aşeză pe primul scaun. Trebuia să înceteze! N-avea destule pe cap şi fără asemenea escapade ale propriei imaginaţii?

în cele din urmă, vârî bileţelul la loc în buzunar şi puse costumul în dulap. Ajunsă în camera ei, scoase un taior de lână de culoarea ambrei şi-l întinse pe pat, alături de lenjeria curată şi de o pereche de colanţi. Avea să facă un duş şi să se îmbrace înainte de sosirea lui Ross, astfel încât să-i lase baia liberă.

Uitându-se la ceas, fu surprinsă să constate că abia trecuse de ora patru. încă două ore până să vină Ross, adică abia peste o oră trebuia să înceapă să se pregătească. Se plimbă la întâmplare prin cameră, se uită pe fereastră la copacii agitaţi de vânt şi la cerul acoperit de nori întunecaţi şi-şi aminti că Shan nu fusese scos la plimbare, din cauza şedinţei de călărie. Asta avea să-i umple următoarea oră.

Câinele o întâmpină cu entuziasmul celui care începuse să se simtă abandonat, luându-i-o înainte spre râul de unde era pompată apa din bazin. Ieşind de sub protecţia arborilor, vântul o izbi în faţă, încercând parcă să-i smulgă hanoracul. Se intensificase din nou. Probabil că la noapte urma o nouă furtună, care ar fi dat gata şi ceea ce mai rămăsese din tufele ei de trandafiri.

Julia nu dorise să se îndepărteze prea mult, dar Shan era de altă părere. De astă dată îi ignoră chemarea când veni vremea să se întoarcă, afundându-se din nou în întunericul tot mai dens, urmărind ceva. îl urmă resemnată, conştientă că începuse să plouă. Al naibii animal, îşi spuse ea, de ce-şi alesese o asemenea vreme să plece de capul lui? Fluieră din nou şi-l auzi răspunzându-i cu gâfâieli agitate. Se îndreptă spre locul de unde venea zgomotul, împiedicându-se de muşuroaie şi smocuri de vegetaţie, rugându-se să nu alunece cumva.

Când ajunse lângă el, Shan săpa o groapă pe malul râului, vârându-şi botul din când în când şi adulmecând. Julia îi vorbi cu asprime, îl trase şi-i puse zgarda. Deja ploua tare, biciuindu-i figura şi mâinile.

După ce încercase cu disperare să-şi ţină gluga strânsă pe cap, renunţă. N-avea decât să i se ude părul. înainte de plecare, o să-l spele şi o să-l usuce cu foehnul.

Se întoarseră acasă uzi leoarcă. Julia luă prosopul câinelui şi-l frecă temeinic, deschise uşa de la bucătărie, împingându-l pe Shan înăuntru şi simţi că-şi pierde echilibrul, de parcă altcineva ar fi împins-o pe ea.

Ross o prinse de cot, în vreme ce ea se împleticea peste preş, o susţinu şi o privi cu reproş, apărându-se de asaltul lui Shan cu cealaltă mână.

- Vrei să faci o pneumonie? întrebă el. N-ar fi trebuit să scoţi câinele pe o astfel de vreme.

- Nu era chiar aşa când am plecat, se justifică ea, ştergându-şi picăturile de pe frunte. M-ai surprins deschizând uşa. De ce n-ai aprins lumina?

- Fiindcă abia intrasem cânt te-am auzit. O împinse cu fermitate prin hol. Du-te sus şi intră direct în baie. Dă-mi haina, s-o pun la uscat.

Julia trase fermoarul şi scoase mânecile, înmânându-i hanoracul, lăsă pantofii în prag şi porni spre baie.

Dădu drumul la apă caldă şi începu să se dezbrace. îl auzi pe Ross urcând şi apoi răsună o bătaie în uşă.

- Când termini, vino în dormitor. Am o sticlă de coniac.

- N-am nimic, replică ea. Am mai fost udată de ploaie. Si nu-mi place coniacul.

- Nu mai comenta. O să-ţi facă bine. Plecă înainte ca ea să mai poată spune ceva.

Peste cincisprezece minute, când intră în dormitor, el stătea la fereastră. Veioza de pe noptieră abia lăsa să i se zărească umerii largi, pe sub sacoul cenuşiu-închis.

- O să fie iar furtună, observă el, fără să se întoarcă. Poate că ar fi bine să sun şi să amân întâlnirea.

- Dar mergem cu maşina, protestă ea. Şi spuneai că nu vrei să-i dezamăgeşti. Vocea îi răsuna de parcă şi-ar fi pierdut respiraţia. S-ar putea să n-aibă altă seară liberă.

El se întoarse, îi trecu în revistă halatul de baie, fără să i se schimbe expresia.

- Te-ai spălat pe cap. Crezi că părul să va usca la vreme?

- Da, dacă folosesc foehnul. Ridică păhărelul cu licoare chihlimbarie de pe măsuţa de toaletă şi se strâmbă. N-am nevoie de aşa ceva. Nu voi răci.

- Nu vreau să păţeşti nimic, replică el ferm. Dă-l peste cap.

- Parcă ai fi tata, zâmbi ea.

- Zău? Şi el zâmbea, dar avea un ton ciudat. Atunci, consideră că sunt, şi ascultă-mă. Nu-i decât o înghiţitură de coniac.

Era purul adevăr, iar ea îi simţi imediat influenţa lui energizantă. Puse paharul la loc.

- Aşa da. Ross îşi scoase mâinile din buzunare şi porni spre uşă. Ar trebui să mă schimb. Probabil că pe o asemenea vreme drumul o să dureze mai mult.

Rămasă locului, Julia se întrebă ce sperase de fapt. Trecuseră cinci zile de când o sărutase, în apartament. Cinci zile de când căzuseră de acord s-o ia de la capăt - sau măcar să încerce. Ce aştepta Ross? Ca ea să facă primul pas? Nu, îşi spuse, nu era genul de om care să fugă de iniţiativă. Atunci de ce, cum de nu încercase s-o sărute acum, în seara asta, când ea avea atâta nevoie de o încurajare? Ross nu era un aiurit. Probabil că observase emoţiile care o chinuiseră în ultimele minute chiar dacă nici ea nu le putea discerne clar.

Când fu gata de plecare, efectul coniacului dispăruse de mult.

Era calmă şi lucidă, aşa cum nu se mai simţise de multă vreme. Ross coborâse deja şi o aştepta în salon, răsfoind ziarul de dimineaţă în faţa unui pahar de whisky. La intrarea ei, ridică ochii, privi vizibil aprobator taiorul, împături cu grijă jurnalul şi-l aruncă pe canapea.

- Mai avem la dispoziţie vreo cinci minute, declară el. N-ai vrea un Xeres?

- Nu, după coniac. Se aplecă să mângâie câinele. Sper să nu te îndepărtezi de foc în seara asta, băiete. Putem să-l lăsăm în casă, Ross? Măcar de data asta. Este o noapte groaznică şi sunt sigură că n-o să facă deranj.

- Cu greu l-aş putea convinge să iasă, doar dacă l-aş lua pe sus, replică el degajat.

La coteţ, Shan! în vreme ce câinele îşi lăsa iar botul pe labe cu o privire plină de reproş, Ross izbucni în râs. Un animal de calitate, care a devenit o zdreanţă! Si cine-i de vină?

- Chiar tu, îl înfruntă ea, fiindcă ai cedat la insistenţele mele. Dacă era atât de important să rămână afară, ar fi trebuit să-mi explici. Doar e câinele tău.

- într-adevăr. Privirea lui căpătă o nouă strălucire. Dar face parte din bunurile comune. Se ridică în picioare, luă haina pe care ea o lăsase pe braţul canapelei şi i-o ţinu. A venit vremea să pornim, cu toată vijelia de afară. Până la maşină, ar fi bine să-ţi prinzi părul cu o eşarfă.

Jill şi Vincent Moore îi aşteptau deja în barul hotelului. Erau tinerii pe care Julia îi văzuse vineri, în faţa biroului. Amândoi erau cam de o vârstă cu ea,

căsătoriţi de mai puţin de doi ani şi, pentru moment, locuiau împreună cu părinţii ei.

- A fost bine pentru o vreme, dar ambele părţi au început să-şi piardă răbdarea, recunoscu Jill, încreţindu-şi nasul. A trecut ceva vreme de când ne căutăm o locuinţă, dar nu speram să avem atâta noroc. Ochii ei se opriră asupra lui Ross, cu o bruscă expresie îngrijorată. Sunteţi sigur că n-o să se răzgândească? N-aş suprta s-o pierdem.

- Nu vor da înapoi, o asigură el. Nu-s tipul acela de oameni. Unii sunt puşi pe înşelătorii şi gata să ridice preţul după ce au bătut palma, alţii, ca familia Fallows, consideră că o înţelegere verbală este la fel de fermă ca un contract scris. Nu-ţi mai face griji. Lucrurile stau aşa cum trebuie.

- Bine, acceptă ea, zâmbindu-i. N-avea s-o facă, fiindcă ăsta-i era felul de a fi, să desfacă firul în patru căutând posibile necazuri, dar deocamdată păru satisfăcută de asigurare. Aţi făcut atât de mult pentru noi.

- Ţine de meserie. Datoraţi recunoştinţă doar familiei Fallows.

- Le suntem îndatoraţi, interveni Vincent şi adăugă: numai că marea majoritate a agenţilor i-ar fi sfătuit să ţină la preţ ca să nu se diminueze comisionul.

- Da, bine. Ross ridică un braţ, făcând semn chelnerului. S-o lăsăm, bine?

Petrecură o seară plăcută, deşi subiectul de discuţie se dovedi cam monoton. Julia ascultă planurile lui Jill privind mobila, covoarele şi decoraţiunile interioare, fiind de acord că asemenea lucruri constituiau sarea şi piperul din viaţa unei femei. Se minuna că ea nu simţise nici un regret fiind lipsită de această plăcere. Parcă ar fi decorat ea însăşi căsuţa; gusturile lui Ross se potriviseră excelent cu ale ei. Asta era foarte important, în opinia Juliei.

- Ştii, soţul tău m-a cam speriat la început, când am apelat la el, i se confesă Jill, cu o sinceritate provenită parţial din vinul băut şi din fericirea ei exuberantă, pe când îşi împrospătau împreună machiajul în toaleta restaurantului. Adică, până a început să vorbească. Unii reuşesc să te facă să-ţi fie ruşine că n-ai economisit suficient înainte de a te apuca să cauţi o casă, dar el a discutat cu noi deschis. Nici prin cap nu ne trecuse să deschidem un cont la o societate de construcţii ca să beneficiem de condiţii avantajoase la contractarea unui împrumut şi ca să avem dobânzi mai mici. Adică, nu prea te gândeşti dinainte la chestiunile astea, nu-i aşa? Apoi a venit dezamăgirea când am aflat ce ipotecă ne puteam permite. Aproape că am plâns la birou, în ziua aceea, când ne-a spus că ne lipsesc două sute de lire. Sunt o groază de bani, oricum ai lua-o. Cu siguranţă, nu mă aşteptam ca familia Fallows să renunţe la preţul stabilit, când ar fi putut foarte uşor să

vândă proprietatea altora. îşi închise poşeta cu un ţăcănit specific. Vorbesc cam mult, nu-i aşa? Vin spune mereu că probabil am fost vaccinată cu un ac de gramofon!

Julia o urmă la masă, puţin nelămurită. Două sute de lire spusese, totuşi Ross vorbise despre una singură. Era convinsă. Cine contribuise cu cealaltă sută? Ross? Nu, îşi zise ea, n-ar fi făcut-o. Nici un om de afaceri - în nici un domeniu - nu putea fi atât de filantrop.

Mai târziu, în vreme ce-şi luau rămas-bun de la familia Moore, Ross îşi aminti că mai avea nevoie de nişte date pentru contract. Le notă pe o foaie de hârtie ruptă din carneţel şi dădu să vâre bileţelul în buzunarul de la piept, dar găsi cealaltă fiţuică. Julia scăpă un uşor suspin când observă nonşalanţa cu care el mototoli hârtia, aruncând-o apoi la coş, ca să facă loc noii notiţe. Deci asta fusese tot.

Probabil că nici nu-şi mai amintea al cui era numărul.

Când ajunseră la cotitura spre Marlow, ploaia încetase. Julia privea pe fereastră, iar gândul îi zburase spre seara aceea din septembrie, când portiera se deschisese, lăsând-o să cadă pe asfaltul ud. Fusese destul de bulversată, dacă reuşise să confunde cu butonul ferestrei; erau foarte diferite. Apoi, mintea ei începu să lucreze în altă direcţie. Era o treabă

încheiată. N-avea de gând să-şi mai chinuiască mintea cu ea.

- Nu mi-ai spus că familia Fallows s-a oferit să reducă preţul cu o sută? întrebă ea şi observă privirea rapidă a lui Ross.

- Ba da. De ce?

- Jill Moore este convinsă că a fost vorba de mai mult. Aşteptă vreo treizeci de secunde înainte de a se întoarce spre profilul lui dăltuit. Ai pus banii de la tine, nu-i aşa, Ross? Ai contribuit cu cealaltă sută.

- Da, răspunse el la fel de imperturbabil. Am renunţat la comision. Pot să obţin o reducere de taxe.

- încetează cu minimalizarea, replică ea încetişor. Cred că a fost un gest măreţ, chiar dacă ai să recuperezi cumva pierderea. Obişnuieşti să ajuţi asemenea cupluri de tineri?

- Nu, şi nici nu se va repeta prea curând, aşa că renunţă să mă consideri vreun fel de sfânt. întâmplător, tinerii ăştia mi-au plăcut mai mult decât alţii, atâta tot, voiam să-i văd reuşind să ia casa. Sper că n-ai lăsat-o pe Jill să bănuiască intervenţia mea?

- Bineînţeles că nu! Nici eu nu eram sigură.

- Vrei să spui că nu mă credeai capabil de acţiuni caritabile. Vorbise pe ton egal, dar contracţiile spasmodice ale maxilarului îl dădeau de gol. Poate că am făcut-o din calcul. Poate că doream să afli.

- Nu cred. Era clar că spune adevărul. După o insesizabilă ezitare, adăugă blând: povesteşte-mi cum ne-am cunoscut, Ross. Despre ce am discutat prima oară?

- Despre tine, mai ales. Trăsăturile lui fură îmblânzite de un zâmbet. Purtai o rochie albastră cu guler lat, alb. Toată seara mi-am dorit să te sărut. Asta-mi dăinuie în memorie.

- Si ai făcut-o?

- Cu prima ocazie -în faţa apartamentului pe care-l împărţeai cu două prietene. Nici atunci nu erai prea dispusă să te dărui. Mi-au fost necesare încă patruzeci şi opt de ore să te conving că nu-i necesar ca doi oameni să se cunoască de o viaţă ca să fie siguri de sentimentele lor. Opri maşina în faţa porţii, astfel încât farurile să lumineze întreaga alee până la uşă. Am să aştept să intri, înainte de a parca.

Julia întinse mâna spre clanţă, îi simţi atingerea pe cealaltă încheietură şi se întoarse încet spre el, cu inima gata să-i sară din piept. Sărutul dură multă vreme, iar el părea să-i testeze răspunsul, înainte de a deveni mai pătimaş. Rămase tremurând, lipită de umărul lui. Pentru o clipă cât o eternitate, îi mângâie uşor conturul maxilarului, apoi se aplecă pe lângă ea şi-i deschise portiera.

Aşteptă ca ea să intre, înainte de a porni din nou motorul şi de a duce maşina în garaj. Shan veni s-o

întâmpine, dar rămase la piciorul scării, în vreme ce ea urca în dormitor. Se dezbrăcă şi puse haina în dulap, cu grijă. Dedesubt, uşa de la intrare se deschise şi se închise la loc. Se auzi sunetul familiar al zăvorului, o comandă scurtă adresată lui Shan, apoi Ross urcă şi intră în încăpere.

Capitolul *1*

Abia se lumina de ziuă, când Julia se trezi cu ochii pe tavan. Se întoarse cu precauţie. Ross dormea cu faţa cufundată-n pernă, cu un braţ lăsat peste talia ei, cu trăsăturile complet relaxate. Astfel ciufulit, arăta mai tânăr, aproape ca un băieţel. întinse mâna şi îndepărtă uşor şuviţa care-i căzuse peste ochi; îl simţi mişcându-se şi îşi reluă studiul, amintindu-şi tandreţea şi căldura cu care o copleşise peste noapte, pasiunea crescândă a sărutărilor şi reacţia ei copleşitoare. Era bărbatul ei şi-l iubea. Acum, nimic altceva nu mai conta.

Mişcându-se uşor, cu infinită grijă, se eliberă din îmbrăţişarea lui şi coborî din pat. Găsi papucii şi se duse până la fereastră, să spioneze atmosfera ceţoasă de afară, copacii ca nişte santinele ce străjuiau grădina.

Nici încălzirea centrală nu reuşea să elimine umezeala rece din aer. Julia se înfioră, îşi strânse halatul în talie şi, întorcându-se, îl văzu pe Ross sprijinit într-un cot, urmărind-o zâmbitor.

- Bună, spuse el moale şi întinse mâna spre ea. Vino-ncoace.

Se apropie de el doritoare, prinzându-i mâna şi lăsându-se cuprinsă în îmbrăţişarea ce-i insufla o senzaţie de siguranţă

- Vântul s-a potolit. Voi putea curăţa grădina de frunzele moarte.

- Nu astăzi. îi atinse obrazul cu vârfurile degetelor. Este o zi specială. îmi voi lua liber şi am să stau cu tine. Doar noi doi. Ţi-ar plăcea să mergem undeva?

- Nu ştiu. îşi sprijini fruntea pe pieptul lui şi se cuibări, eliberată complet de sentimentul de jenă. Nu-mi doresc decât să fiu lângă tine. Ţi se pare o aiureală?

- Cred că nu. De săptămâni întregi aştept să spui aşa ceva. Apoi adăugă: nu regreţi nimic?

- Ce -că m-am căsătorit cu tine? Izbucni în râs. Cred că a fost cea mai bună treabă pe care am făcut-o în întreaga mea viaţă. Singurul regret este că nu-mi amintesc momentul în care mi-au căzut ochii pe tine pentru prima oară -deşi aş putea să iau în considerare clipa când m-am trezit în spital.

- Semn bun. Acum, poţi glumi pe tema asta. O privi, cu o schimbare subtilă a expresiei, păru gata să spună încă ceva, dar se răzgândi. îi prinse bărbia între degete şi-i aminti, pus pe glumă: micul dejun, femeie, sau o să ne pierdem toată dimineaţa stând aici. Vom stabili la masă ce facem astăzi.

Julia punea costiţa în farfurii, când el coborî. Purta nişte blugi tociţi, un pulover alb, larg, şi adusese o hartă a zonei.

- Ai fost vreodată la Stonehenge? o întrebă, desfăşurând harta pe masă, fără să ţină cont de ceea

ce acoperea. Dacă-mi amintesc bine, putem lăsa maşina la Amesbury şi continua pe jos. Avem varianta de a ne întoarce pe alt drum. Va fi o zi splendidă, după ce soarele răzbeşte răcoarea dimineţii. O vreme numai bună de mers. Privi spre ea cu sprâncenele ridicate întrebător. Ce spui?

- Sună bine. Nu-i prea păsa ce vor face, cu condiţia ca senzaţia aceea de căldură şi siguranţă să dureze. îi era suficient că urma să-şi petreacă toată ziua cu el. Deocamdată, întregul ei orizont de preocupări era dominat de acea nevoie. Cu ce să mă îmbrac?

- Ceva călduros şi confortabil -mai ales la picioare. Surâsul lui era degajat. Nu suport femeile care pleacă la drum îmbrăcate ca un manechin.

- Am făcut-o vreodată?

- Nu chiar. Cândva, ai avut ideea să urci un multe de 1500 de metri din Austria încălţată în sandale, dar te-am convins să renunţi. O adevărată orăşeancă, fata cu care m-am însurat!

- Termină cu zeflemeaua, replică ea. înainte de a te muta aici, ai fost şi tu orăşean.

- Fizic, dar nu şi spiritual. Nimic nu-mi plăcea mai mult decât să evadez din oraş în weekenduri.

- De unul singur? întrebă ea, împingându-i farfuria dinainte, după ce el strânsese harta.

- Da. O umbră vagă îi apăru în ochi. Pe vremea aia, nu exista nimeni pe care să vreau să-l am alături.

Ridică tacâmurile, tăie costiţa uşor prăjită şi declară: ăsta-i capotul pe care ţi l-am luat din Austria?

- Se cheamă "rochie de casă", îl corectă ea. Mângâie gulerul galben-portocaliu. De ce mi-ai cumpărat-o?

- Fiindcă ţi-a plăcut şi-ţi venea bine. Voiam să-ţi iau alta, dar ai spus că este scandalos de scumpă şi nu merită. îmi amintesc cum m-am felicitat că găsisem o nevastă frumoasă şi econoamă.

Una peste alta, au fost trei săptămâni frumoase.

Ea simţi cum i se ridică un nod în gât. Vorbea despre luna de miere, perioada despre care cele mai multe cupluri îşi amintesc cu plăcere. Oare va veni vremea când şi ei vor putea face acelaşi lucru? Acest blocaj mental n-avea cum să dureze tot restul vieţii, desigur.

Inconştient, ridică mâna la locul de la tâmplă, la limita părului, unde se simţea încă cicatricea. Apăsă, de parcă ar fi putut astfel să-şi reactiveze porţiunea de creier care refuza să funcţioneze. Măcar dacă ar reuşi să-şi amintească!

- Julia. Ross se întinse peste masă şi-i cuprinse între palme mâna care stătea încă lângă farfurie. Renunţă. Arătai exact ca în ziua când te-am adus acasă.

- îmi pare rău. încercă să zâmbească şi să-şi regăsească dispoziţia de acum câteva minute. Mi-am

propus să nu mă mai gândesc, dar nu-i chiar atât de uşor.

- în cazul ăsta, va trebui să ne străduim să-ţi ţinem mintea preocupată cu altceva, spuse el cu hotărâre. Poate că n-ar fi rău să nu mai aducem vorba despre trecut. Acum, viitorul contează.

- Nu, îşi scutură ea capul. Nu acesta este răspunsul. Trebuie să accept situaţia. Amândoi trebuie s-o facem. De astă dată, zâmbetul ei era mai luminos. întotdeauna mi-am dorit să văd Stonehenge. Cum ai ghicit?

Plecară la scurtă vreme după nouă şi jumătate, Shan stând tolănit pe bancheta din spate. Ross nu plănuise să ia şi câinele, dar acesta avea cu totul alte idei şi se furişase în maşină neobservat.

- Am senzaţia că încep să-mi pierd autoritatea în casa asta, remarcă Ross înscriindu-se pe aleea de acces. Cred că a colindat peste tot cu tine şi cu Dave? Cum Julia nu-i răspunse imediat, întoarse capul şi o privi. Nu-ţi face griji, m-am cam lămurit de ce a plecat Dave aşa brusc. Eşti prima femeie cu care a avut de-a face în mai mult de un an. Era clar că o să înceapă să simtă ceva mai mult decât o simplă dragoste frăţească. Vrei să-mi povesteşti ce s-a petrecut?

- N-ar fi cinstit faţă de David. S-a lăsat purtat de val, cum spuneai. A fost ideea lui să plece. Riscă să-i arunce o privire piezişă. O să vă întâlniţi înainte de plecarea lui?

- Bineînţeles, dacă se decide să plece. Se încruntă. A spus ceva despre Lou?

- Nu. Probabil că-n acele clipe gândurile lui erau departe de Lou, îşi zise Julia. încă o dată, percepu acea stânjeneală provocată de numele respectiv, de parcă undeva, cândva, însemnase ceva pentru ea. Cum arăta? întrebă ea, pe un ton lejer şi se pomeni aşteptând răspunsul cu un soi de premoniţie.

Cu o întârziere de câteva clipe, care s-ar fi putut datora şi atenţiei la drum, el spuse:

- Atrăgătoare. înaltă, suplă şi foarte atrăgătoare.

- Şi brunetă, completă ea, făcându-l s-o privească.

- De ce mă mai întrebi, dacă Dave ţi-a descris-o deja?

- N-a făcut-o. Se încruntă câteva clipe, apoi figura i se lumină. Eram la restaurantul Luigi's. La început, nu mi-am dat seama de unde ştiam că era brunetă. întâmplarea îi revenise în minte foarte clar. Ross, ce-a vrut să spună Dave când a declarat că eşti pornit împotriva brunetelor?

Un fel de suspin scăpă de pe buzele lui.

Opri maşina lângă gardul viu şi privi prin parbriz câteva clipe înainte de a-i răspunde.

- Trebuie să-ţi povestesc ceva, Julia. Nu-i cel mai potrivit loc şi nici cel mai bun moment, dar trebuie să-mi uşurez conştiinţa. Te rog să mă asculţi cu calm, fără să mă întrerupi şi fără să tragi concluzii pripite.

Habitaclul părea să se fi îngustat dintr-o dată. Când vorbi, glasul ei suna dogit:

- Bine.

Ross se sprijini de volan, neîncercând să se apropie de ea.

- Există un singur mod de a descrie situaţia. Am mai fost căsătorit o dată. Cu mult timp în urmă -vreo opt-nouă ani. Enid a murit cu şase luni înainte de a mă muta aici. Am vrut să-ţi povestesc încă de când erai în spital, dar doctorul Stewart m-a sfătuit să aştept până ce. lucrurile se vor mai normaliza între noi. Probabil că ar avea obiecţiuni şi în situaţia actuală, dar de astă dată, vreau să afli de la mine.

Senzaţia claustrofobică începuse să dispară, dar Julia era cuprinsă de fiori.

- De data asta? şopti ea.

- Dacă ai fi ştiut că sunt la a doua căsătorie, nu te-ai mai fi măritat cu mine, continuă el. în primele seri petrecute împreună, mi-ai povestit despre tatăl tău, iar eu am priceput ce părere aveai despre "locul doi". Nu ţi-ar fi plăcut ca tatăl tău să se recăsătorească, fiindcă asta ar fi însemnat că trebuie să-l împarţi cu altcineva. în acelaşi fel, nu ţi-ar fi convenit că am iubit cândva altă femeie.

Era adevărat? se întrebă ea. Oare aşa ar fi reacţionat?

Tata nu avusese decât patruzeci şi ceva de ani când îi murise soţia şi era un bărbat foarte atrăgător. Dar sigur că.

- Intenţionai să-mi spui după căsătorie? îşi auzi ea glasul, rupând tăcerea, iar Ross zâmbi strâmb.

- Aşa plănuisem, numai că niciodată nu părea să fie momentul potrivit. Cum am mai zis, cred că primul an al oricărei căsătorii are parte de suficiente probleme.

- Dar am aflat? Asta s-a întâmplat?

- Nu sunt sigur. Nimeni, cu excepţia lui David, nu ştia despre ea -sau cel puţin aşa am crezut. Vorbea cu precauţie, alegându-şi cuvintele. Dacă da, putem presupune că mintea ta a reacţionat ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, chiar dacă asta însemna să blocheze toate amintirile conexe. Din cauza asta, doctorul Stewart nu m-a lăsat să-ţi spun adevărul îndată. Spera că vei începe să-ţi aminteşti singură.

- Nu-mi vine să cred, declară ea îndurerată. Chiar dacă aş fi aflat printr-o întâmplare. închise ochii, iar vocea îi tremură. Ross, este imposibil să fi fost atât de dezechilibrată. Imposibil!

- Nimeni nu crede una ca asta. întinse braţele şi o trase mai aproape. E doar o teorie, o posibilă explicaţie. întrucât destăinuirea mea n-a declanşat nici un fel de răspuns, este foarte posibil să fi fost o teorie eronată. Cel puţin, acum nu mai există secrete între

noi. O îndepărtă puţin ca să-i poată vedea figura. Sau ne-am întors de unde am plecat?

Julia privi în ochii care o fixau şi clătină încet din cap.

- Nu, spuse ea pe un ton cât mai ferm. N-are nici o importanţă. N-am să-i acord atenţie.

După o scurtă pauză, adăugă:

- Te-ar deranja să-mi povesteşti despre ea?

- Nu. M-am căsătorit când aveam douăzeci şi şase de ani, cu doi ani înaintea accidentului de schi în care a murit ea. Lumea spunea că am avut noroc. Vocea lui nu lăsa să răzbată vreo urmă de pasiune. Vreme de şase luni, a fost şi părerea mea, până când a început să-şi caute foştii iubiţi. Mi-au fost necesare alte şase luni să pricep că noutatea mariajului îşi pierduse atracţia în ochii ei. Pe atunci devenisem şi eu destul de indiferent, dar continuam să fiu vindicativ. Cred că, în cele din urmă, i-aş fi acordat divorţul.

- îmi pare rău, spuse ea tremurat. N-ar fi trebuit să deschid subiectul.

- Ti-am spus că nu mă deranjează. îi îndepărtă o şuviţă de păr care-i căzuse pe frunte, iar pe figură îi apăru un început de zâmbet care nu includea şi ochii. După aceea, am devenit insensibil în privinţa femeilor. Nici nu-mi trecea prin minte că am să mai fac vreo încercare matrimonială. Apoi, într-o după-amiază, te-am cunoscut la petrecerea aceea şi totul s-a schimbat!

- Aşa, brusc? Julia nu-şi putea ascunde nevoia de asigurare, oricât s-ar fi străduit. Simţi că-i căuta mâna.

- Chiar aşa. Am venit, te-am zărit şi am fost cucerit. De astă dată, zâmbetul lui era mult mai natural. Si a fost un triumf apreciabil pentru mine, să i te suflu lui Bill de sub nas. Când a acceptat să ne fie martor, cred că şi-a călcat pe suflet.

- N-am ieşit cu Bill decât de câteva ori, protestă ea. N-a fost nimic între noi.

- Poate din punctul tău de vedere. Dar asta nu înseamnă că el nu-şi făcea speranţe. Bill a fost întotdeauna un tip răbdător.

- Dacă insişti, replică ea, am să cred că nu m-ai dorit decât ca să-i faci în ciudă lui Bill. Observă că expresia lui începea să se schimbe şi se grăbi să adauge: nu, nu asta am vrut să spun. Oricum, te înşeli în privinţa lui Bill. Eram doar prieteni.

- Fie cum spui. îi cercetă chipul. Cum te simţi?

- Schimbată, recunoscu ea. M-ai ajutat să-mi văd o trăsătură de care nu eram conştientă. Dacă ai dreptate în privinţa tatei -şi privind retrospectiv, încep să cred că ai -atunci mă simt ruşinată. Numai că el n-ar fi trebuit să mă lase să-i conduc viaţa în asemenea măsură, nu-i aşa?

- Te iubea foarte mult. Nu-i greu de priceput.

Fără să se gândească, Julia se pomeni cuprinzându-i figura bărbătească între palme şi sărutându-l, apoi se topi în îmbrăţişarea lui.

Shan fu cel care întrerupse efuziunea, vârându-şi nasul umed în urechea Juliei, provocându-i un strigăt.

- De ce nu-ţi dresezi câinele? izbucni ea în râs, împingând animalul, care încerca să înlocuiască nasul cu o limbă la fel de insistentă. încetează, Shan!

- Jos! comandă Ross, fără să ridice glasul, iar câinele se aşeză la locul lui, privindu-i cu ochi strălucitori. Ross îşi ridică sprânceana, comic-întrebător. Ce spuneai?

Privirea ei era la fel de sclipitoare.

- Mă bucur că mi-ai povestit despre Enid. Poate că m-ar fi deranjat cândva, dar îţi promit că n-o s-o mai facă. Ezită. Totuşi, nu era doar o asemănare fizică între ea şi Lou, nu-i aşa? I-ai spus lui David că era pusă pe căpătuială.

- Zău? Dintr-o dată, expresia lui devenise impenetrabilă. Atunci, probabil că am avut motive. Să-l numim instinct, dacă vrei.

Julia ar fi vrut să fie de acord, dar nu era capabilă. Simţea că povestea nu se rezuma la atât. Ross nu era omul care să judece mânat de simple impresii. Presupunând că a fost şi el atras de Lou, datorită asemănării cu fosta lui soţie, poate ar fi avut un motiv mult mai temeinic de a o dispreţui. Asta ar fi explicat refuzul lui de a discuta subiectul. în vreme ce el pornea

motorul, Julia închise ochii şi încercă să se opună emoţiilor care ameninţau s-o copleşească. Reale sau doar închipuite, toate astea se petrecuseră cu mult timp în urmă. Dacă dorea să fie fericită cu el, trebuia să înceteze să mai scormonească trecutul.

Ziua aceea se dovedi una dintre cele mai plăcute pe care le petrecuse în ultimii ani. Chiar şi după aceea, când ajunsese să aştepte iar în singurătate trecerea vremii, diferenţa era că anticipa şi se pregătea pentru revenirea lui. începu din nou să iasă până în sat, cumpărând câte ceva din micuţul, dar surprinzător de bine aprovizionatul magazin, depăşindu-şi încetul cu încetul teama de întâlnirea cu cei care o cunoscuseră înainte. îşi dădea seama că şi ei aveau nevoie de timp până s-o accepte fără rezerve, dar asta s-ar fi întâmplat şi dacă nu avea accidentul.

David dădu telefon abia luni. Ross fu cel care răspunse, cu ochii pe Julia, care stătea în picioare, în arcada holului. Da, amândoi se simţeau bine, declară el şi se interesă cum mai merg lucrurile la oraş. Peste câteva clipe, spuse:

- Aşteaptă puţin, şi acoperi receptorul cu palma. Dave vrea să ştie dacă ne-ar atrage o seară în oraş.

Vrea să ne scoată undeva, în semn de apreciere pentru ospitalitatea noastră. Ce părere ai?

- Dar tu? replică ea.

Zâmbetul lui era încrezător.

- Generos din partea lui. Iar schimbarea de program ar fi binevenită pentru tine. Putem să aranjăm pentru vinerea următoare. Ridică mâna de pe receptor şi zise: Da, este perfect, Dave. Atunci, ne vedem vineri. Pa.

- îţi mulţumesc, articulă Julia, după ce el lăsase receptorul în furcă. Fiindcă n-ai dezvăluit faptul că eşti la curent. în mod clar, şi-a revenit.

- Nu fi atât de sigură. S-ar putea să se agaţe de orice şansă de a te revedea, chiar în compania mea. Adăugă cu umor: având în vedere circumstanţele, n-am cum să-i refuz această mică bucurie. Peste cinci zile, va ajunge iar în mijlocul pustiului.

- Eşti de părere că face bine, întorcându-se acolo? întrebă ea, în vreme ce reveneau în salon, iar el îi aruncă o privire.

- Este o experienţă. După aceşti trei ani, se poate aştepta să fie avansat.

- Dar duce o viaţă teribil de solitară, din ce povestea. N-ar fi fost mai bine să-şi caute altă slujbă, cât este încă aici?

- Decizia îi aparţine. Ross se aşează pe scaunul pe care-l părăsise pentru a răspunde la telefon, îşi aprinse altă ţigară şi privi prin fumul pe care-l expirase. Singurul lucru care îi va lipsi este probabil o femeie, dar dacă-i disperat, va găsi întotdeauna o rezolvare.

- Pui problema cam cinic, spuse ea, strâmbând din nas.

- Realist, mai degrabă. Este o năzuinţă naturală. Părea amuzat.

îmi închipui că vezi în cu totul altă lumină sentimentele lui faţă de tine.

- Probabil că da. îi zâmbi amabil. Poate că am motive.

- încerci să mă faci gelos?

între ei apăruse o bruscă tensiune, apoi zâmbiră în acelaşi timp, iar senzaţia de stânjeneală dispăru.

- Da, acceptă ea, despre asta-i vorba.

Conform articolelor din reviste, nu e bine ca bărbaţii să fie prea siguri.

- îţi par exagerat de mulţumit de mine? întinse pe neaşteptate o mână şi o prinse de încheietură, obligând-o să se i se aşeze pe genunchi, şi-şi încruntă o sprânceană. N-ai vrea să reformulez?

- Posibil, chicoti ea. Dar n-am s-o fac atâta vreme cât îmi sufli fumul în ochi.

- Un detaliu minor. Ross strivi ţigara şi o trase mai aproape, frecându-şi bărbia de creştetul ei. Mai aveţi şi alte plângeri, doamnă Mannering?

- Nu. Vocea era domoală. Observă cum pasiunea îi întunecă privirile. Nimic nu le mai putea răpi intimitatea, mai apucă ea să-şi

spună, înainte ca buzele lui să le găsească pe ale ei. Nimic!

***

Joi, Peggy şi Mike veniră la cină. Julia îi întâmpină îmbrăcată în albastru, conştientă că arăta minunat.

- Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar v-a priit, comentă Peggy cu candoare, în vreme ce se aflau amândouă la bucătărie. Parcă ar fi revenit vremurile dinainte, deşi înţeleg că încă nu ţi-ai recăpătat memoria, nu-i aşa?

- într-adevăr, admise Julia, înfruntându-i privirea. Nu mai contează chiar atât de mult. Poate că-mi voi aminti cândva, sau poate nu. N-am să-mi mai bat capul cu asta.

- Bravo ţie. Vocea lui Peggy era plină de căldură. Ieri, când ne-a sunat, Ross spunea ceva despre faptul că urmează să petreceţi câteva zile la Londra. Unde veţi sta?

- Habar n-am. El se ocupă de aranjamente. Ţi-a pomenit şi că David o să plece miercuri înapoi în Orient?

- Da, a menţionat subiectul. Părea să fie de acord.

- Se teme să nu se încurce iar cu Lou. Pentru prima oară, Julia găsi puterea să pronunţe numele, fără să se

simtă stânjenită. Din câte mi-a povestit David, nu prea cred că este în pericol, dar Ross nu-i de acord. Ştii cum e el, o dată ce i-a intrat o idee în minte. Se opri şi izbucni în râs. Am început să-mi amintesc unele amănunte. Mă surprind acceptând ca normale anumite lucruri pe care n-aş fi avut cum să le aflu în aceste ultime săptămâni, în privinţa lui Ross - de exemplu, care din cele câteva zeci de cravate este preferată la fiecare costum, deşi nu l-am mai văzut purtându-le. Uneori, încerc o senzaţie stranie, ca acele presentimente care sunt considerate argumente pentru reîncarnare. în mai multe feluri, începem să retrăim cele trei luni.

- Cine spunea că viaţa este o perpetuă lună de miere? zâmbi Peggy.

Seara se dovedi reuşită, iar Julia se întristă când cei doi Ashley îşi luară bun-rămas.

- Săptămâna viitoare, va trebui să veniţi la noi, zise Peggy din prag. Deşi, nici n-am să încerc să intru în competiţie cu specialitatea maghiară pe care ne-ai servit-o. Am să vă sun luni, după ce vă întoarceţi.

După ce se închise uşa, iar zgomotul motorului începuse să se piardă în depărtare, Julia i se adresă lui Ross:

- Drăguţi oameni.

- Hmm. îi cuprinse umerii cu braţul, ascuzându-şi un căscat cu dosul palmei. Dar vorbăreţi. Mâine, aş

vrea să plecăm devreme - sau ar trebui să spun astăzi? Trebuie să iau legătura cu nişte clienţi, dacă nu te deranjează să-ţi petreci vreo două ore singură, după-amiază.

- împuşti doi iepuri dintr-o lovitură? ironiză ea, iar el o ciupi uşor de braţ.

- Profit de ocazie. Nu ajung atât de des la oraş. Dar dacă preferi să stau.

- Sigur că nu. Ei bine, mi-ar plăcea, dar am să mă sacrific în interesul afacerilor. E vorba despre afaceri, nu?

- Da, afaceri. răspunse Ross, în vreme ce stingea lumina din hol.

A doua zi se mişcară repede, ajungând în centrul oraşului pe la
prânz. Luară masa în restaurantul hotelului, ca să nu mai piardă vremea.

Conform amintirilor ei, Julia nu mai fusese la Londra de vreo lună şi jumătate; era obligată să-şi repete mereu că de fapt trecuseră cam cinci luni de când părăsise apartamentul împărţit cu colegele. Iniţial, se gândise să le caute, dar până la urmă renunţase. Ar fi fost prea multe întrebări, prea multe capcane de evitat, dacă nu cumva dorea să le dezvăluie întreaga tărăşenie. Iar asta nu-i venea să facă.

Ross plecă după prânz, promiţând că va lipsi numai vreo două ceasuri. Lăsată singură, Julia ieşi la plimbare

pe Strand, sub soarele strălucitor al după-amiezii, bucurându-se de anonimatul mulţimii, dar gândindu-se cu uşurare că era numai un scurt interludiu. Se simţea acasă la ţară. Ciudat, cât de repede se pot modifica radical părerile cuiva, cugeta ea, în vreme ce se oprise în faţa unei vitrine cu haine de iarnă. Cu nici un an în urmă, nu s-ar fi putut imagina trăind în altă parte.

- Julia! Lângă ea, cineva îi prinsese braţul, cu o expresie de încântare nedisimulată. De unde ai răsărit? De ce nu mi-ai spus că vii în oraş?

îi zâmbi bărbatului îndesat, în costum închis la culoare.

- Bună, Bill. Tocmai mă gândeam dacă să trec sau nu pe la birou. într-acolo te duci?

- Da, dar nu-i nici o grabă. Privi împrejur. îl aştepţi pe Ross, sau eşti singură?

- Nici una nici alta. Trebuie să ne întâlnim la patru şi jumătate, la hotel.

- înseamnă că ai vreo oră şi jumătate la dispoziţie. Vino să bem o cafea. Nu te-am mai văzut de o veşnicie.

La următorul colţ, era un bar pe care-l mai vizitaseră în trecut. într-un separeu, Julia îşi privi zâmbind fostul şef.

- Ca-n vremurile bune.

- Nu, o corectă el. Nu chiar. învingătorul ia tot. O studia zâmbitor, făcând riduri la coada ochiului, spre tâmple, aşa cum îl ştia.

Nu trebuie să mai întreb. Arăţi înfloritor -deşi parcă ai mai pierdut câteva kilograme.

- Mă antrenez, se grăbi ea să replice. Scot câinele la plimbare în fiecare zi. Ce mai fac ceilalţi?

- Ca de obicei -deşi în ultima lună, s-au petrecut nişte schimbări. Acum lucrez cu Josie Harris

- Roşcata aceea aiurită! Julia ridică o sprânceană şi o imită pe noua secretară: "să-mi iau şi carneţelul, domnule Grieves?"

- Fiecare cu ale lui, rânji Bill. După bătrânul cuirasat pe care l-au trimis să te înlocuiască, este mult mai plăcută ochiului, iar eu sunt destul de matur să depistez o persoană pusă pe căpătuială. Nu-ţi face griji, am să mă ţin departe de ghearele ei -mai ales în afara programului. Ross a venit cu afaceri, sau într-o vizită de plăcere?

- Deocamdată afaceri, pe urmă plăcere. Trebuie să cinăm cu fratele lui, astă-seară.

- Nu ştiam că a venit. Cât stă?

- Este aici de trei săptămâni. A stat vreo zece zile la noi, apoi s-a mutat în oraş. Erau multe lucruri pe care ar fi dorit să le afle, dar prea puţine despre care putea întreba fără teama de se da în vileag. Credeam că v-aţi văzut.

- N-avea rost să mă caute. Ne-am întâlnit doar de câteva ori. Ridică paharul şi bău. Ai anunţat-o pe Lou că se întoarce?

Julia rămase locului, cu ochii pe lichidul din ceaşcă. Simţi o furnicătură ciudată la ceafă, avu senzaţia că însăşi curgerea timpului fusese suspendată. îi trebui toată puterea pentru a ascunde efectele acelei simple întrebări.

- Lou?

- Ei bine, nu cred că au tecut două luni de când v-am prezentat, când ai trecut pe la birou. Aţi plecat împreună. M-am gândit că s-ar fi putut s-o anunţi. O privea puţin ciudat. Ai devenit palidă. Nu te simţi bine?

- Da. Glasul ei părea să vină de departe. Bill, în ce zi am fost la birou, mai ţii minte?

- Data? Se încruntă. Nu-mi. Ah, stai puţin. Să vedem. douăzeci şi cinci septembrie. De ce?

Pe douăzeci şi cinci. Julia inspiră adânc. Deci, fusese la Londra în ziua accidentului şi petrecuse o vreme în compania fostei logodnice a lui David. O clipă, avu senzaţia că se află în gura unui tunel lung şi întunecat. Ceva venea spre ea din direcţia opusă, iar ea nu voia să vadă.

- Doar că. am pierdut ceva cam pe atunci, spuse ea cu efort. Mă întrebam dacă nu cumva o fi rămas la Lou. Slabă scuză, dar nu găsise nimic mai plauzibil. Ai adresa ei?

Expresia lui Bill suferise o schimbare subtilă.

- Da, stă în Kensington. Dar nu cred că este acasă, acum. De ce nu-i dai un telefon?

- Bună idee, admise ea şi-l urmări cum îşi scoate agenda şi mâzgăleşte un număr de telefon pe o bucăţică de hârtie. Poţi să adaugi şi adresa, insistă ea cu gâtlejul uscat. Dacă nu dau de ea până mâine după-amiază, pot să-i scriu.

- Cred că da. Bill găsea întreaga afacere niţel cam încâlcită, dar îşi înfrână orice comentariu până ce-i înmână bileţelul. Sunt sigur că te-ar fi sunat până acum, dacă găsea ce-ţi lipseşte.

- Probabil că ai dreptate.

Totuşi, merită să încerc. Julia strânse biletul în pumn, zâmbind forţat. Ai mai văzut-o, în ultima vreme?

- Săptămâna trecută. îi întâlni privirea şi ridică uşor din umeri. înţeleg ce vrei să spui. Ar trebui să fiu mai precaut, după ce i-a făcut lui Dave. {tiu cum este şi ce urmăreşte, dar asta nu mă deranjează. Ironia este că mă folosesc de ea pentru a uita că Ross mi te-a suflat.

- Cum ai cunoscut-o? vru Julia să afle.

- Am dat peste ea acum vreo patru luni, la birouri. întreba de Dave şi părea sincer îndurerată de felul cum îl tratase. Pe urmă, m-am trezit că luam masa împreună.

- Pricep. Julia se întrebă dacă să-i spună că Lou luase legătura cu David, dar asta era treaba lui. Ea avea destule pe cap. Trebuie să plec, se scuză. Mi-a părut tare bine să te văd, Bill.

Ochii lui reflectau din nou perplexitate.

- Ce înseamnă asta? întrebă el brusc. Ce s-a petrecut atunci între tine şi Lou?

- Asta trebuie să descopăr, răspunse ea, cu un glas ezitant. întreab-o pe ea, când o s-o vezi. Pa, Bill.

Ajunse la uşă înainte ca el poată plăti nota. Un taxi tocmai îşi lăsa pasagerul. Julia alergă şi sări înăuntru puţin înaintea altui client. Netezind bileţelul, îi spuse şoferului adresa, se aşeză mai comod şi privi numărul de telefon mâzgălit de Bill. Nu era nici o greşeală, era convinsă. Era acelaşi număr cu cel pe care-l descoperise în buzunarul lui Ross. Cel pe care-l aruncase el.

De ce? Fiindcă nu mai avea nevoie să formeze acel număr, sau fiindcă îl ştia atât de bine încât nu mai avea nevoie de notiţă? Trebuia să afle adevărul.

Adresa era lângă strada Church. Julia plăti cursa şi îşi continuă drumul pe jos. Casele erau bine întreţinute, în majoritate făcute ca apartamente. Acum, trecea pe lângă numărul 63 şi calculă că 137 trebuia să fie cam în dreptul curbei din depăratare. în câteva clipe, avea să ajungă faţă în faţă cu femeia care ar fi putut să-i dezlege tot misterul amneziei. Paşii ei se răriră. Dacă nu cumva, cum spusese Bill, Lou era plecată de acasă. Ce-i rămânea de făcut, în cazul acesta? Va suporta să se întoarcă la întâlnirea cu Ross fără să fi aflat nimic? Nu, îşi zise, era imposibil. Dacă

era plecată, o va aştepta, îndiferent cât de mult. într-un fel sau altul.

Mâna ei căută şi se încleştă pe grilajul care mărginea trotuarul. Pe treptele unei case situate cam la jumătatea străzii apăruse un bărbat. Se opri să strivească sub călcâi mucul unei ţigări, traversă strada şi deschise portiera unei limuzine de culoare verde-închis, parcată la bordură. Zgomotul motorului părea să vină din depărtări necuprinse. Julia văzu maşina cum demara şi se îndepărta. Simţi că pereţii unui tunel se prăbuşesc asupră-i şi se pierdu în caleidoscopul amintirilor regăsite.

Capitolul 8

Trei luni, îşi spuse Julia, coborând din taxi în faţa clădirii familiare. Părea să nu fi trecut atâta vreme din ziua când Ross pătrunsese în biroul de la etajul întâi şi-i schimbase viaţa. Buzele ei se strânseră. Căsătoria însemnase mai mult decât îşi închipuise ea, dar n-ar fi renunţat la nici un moment - inclusiv ciondănelile. Atât avea de spus celor care-i aruncaseră tot felul de zicale, în cele câteva zile dinaintea nunţii.

Sue Raynor se afla încă la recepţie şi se arătase bucuroasă s-o revadă. Pătrunsese prin uşile batante, încercând să nu facă zgomot, se furişase până la

pupitrul ocupat de Sue şi-şi sprijinise coatele de ghişeu, râzând de expresia apărută pe figura celeilalte.

- Salut.

- Julia! Surpriza iniţială fusese înlocuită de plăcere şi apoi de o privire evaluatoare. Arăţi splendid! Culoarea aia este naturală?

- Se datorează aerului de mare şi soarelui. Ceva ce voi, sărmanii orăşeni, nu prea aveţi de unde cunoaşte.

- Nu părea să te deranjeze viaţa la oraş, înainte să apară bărbatul ăla al tău. Cum o mai duce minunata bestie?

- Bine, răspunsese ea, râzând. Am să-i comunic ce ai spus.

- Nu mă ajută cu nimic. Câtă vreme rămâi în oraş?

- Numai astăzi. M-am gândit să împuşc doi iepuri, să trec prin magazine şi să-mi vizitez vechii prieteni. Bill e aici?

- Este, se strâmbase Sue, dar nu cred că-l putem întrerupe deocamdată. E ocupat cu prietena lui.

- Prietena?

-Succesoarea ta. Nici mai mult nici mai puţin decât o femeie măritată.

- Ah, renunţă. Bill n-ar.

- Nu zău? Ei bine, l-ai cunoscut mai bine decât oricare dintre noi. Avea o expresie amabilă când întinsese mâna spre interfon. Am să-l anunţ că eşti aici.

- Cred că n-o să fie necesar, spusese Julia, observând că uşa din spate se deschidea. Tocmai iese.

Peste o clipă, se întrebase dacă momentana tulburare apărută pe figura fostului şef fusese doar o impresie.

- Asta-i o surpriză, declarase el, cu un zâmbet larg. Dar foarte plăcută. Eşti singură?

- Da, aprobase ea, de astă dată fiind sigură că răspunsul determinase o vizibilă uşurare. Ross îţi transmite cele bune.

- Deci, eşti soţia lui Ross Mannering. însoţitoarea lui Bill se apropiase, studiind-o pe Julia. Tonul era destul de plăcut, dar zâmbetul avea o tentă ironică. întotdeauna am considerat că Ross are gust. Nu faci prezentările, Bill?

Cel vizat părea să nu fie în apele lui.

- Julia, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Lou Roxford.

- Este clar că nu mai trebuie să adaugi nimic, spusese femeia, urmărind amuzată chipul Juliei. Da, sunt acea Lou, fosta prietenă a lui David. El este tot în Orient?

- Da. Deci, aceasta era femeia din cauza căreia David părăsise ţara. Având-o în faţa ochilor, Julia înţelegea de ce bărbţii ar fi fost gata de orice ca să n-o piardă. Era una dintre cele mai atrăgătoare femei pe care le văzuse în viaţa ei, brunetă, plină de viaţă şi capabilă să acapareze toate privirile. Nu era mult mai

în vârstă, dar afişa un echilibru interior şi o siguranţă de sine la care Julia n-ar fi putut aspira vreodată. Cred că este pe cale să primească un concediu.

- Zău? Era greu de spus dacă interesul era real sau doar formal. Probabil că a avut un an interesant.

- Ce spuneţi despre o cafea? intervenise Bill, în liniştea care se aşternuse. Sue, ai putea.

- Nu stau, replicase Julia în grabă. Totuşi, îţi mulţumesc. Trebuie să prind cursa de cinci şi un sfert. Am trecut numai să vă văd. De fapt -privise spre ceasul de perete -ar trebui s-o iau din loc dacă nu vreau să întârzii.

- Staţia Victoria? Lou îşi punea mănuşile. Merg în aceeaşi direcţie. Pot să te conduc. Privise peste umăr spre Bill, zâmbindu-i ciudat. Atunci, ne vedem peste două săptămâni. Am să-ţi trimit o vedere.

- Mulţumesc. Ochii lui se îndreptaseră spre Julia. Părea niţel tulburat. Data viitoare, încearcă să ne faci o vizită mai lungă, bine?

- Aşa va fi, promisese ea. La revedere, Bill. Mi-a făcut plăcere să te văd, chiar şi aşa, pe fugă.

îi zâmbise lui Sue care părea să nu înţeleagă nimic şi o urmse pe Lou.

Maşina celeilalte era parcată pe un loc cu plată, imediat după colţ, un Triumph 2000 aproape nou. Depăşise timpul cu aproape 10 minute.

- Aruncă-ţi lucrurile în spate şi hai s-o ştergem înainte să apară vreun agent de circulaţie, o îndemnase Lou, deschizând portierele. Mai am două ore ca să ajung la Gatwick şi, ţinând seama de aglomeraţie, abia voi avea timp.

- Pleci în vacanţă? întrebase Julia, după ce porniseră.

- Nu, cu afaceri. Mă duc să inspectez posibilele noi staţiuni, în vedera sezonului care urmează. O schimbare binevenită, după ce i-am tot trimis pe alţii.

- Ah, înţeleg. Lucrezi la o agenţie de turism?

- într-adevăr. Agera brunetă se întorsese spre Julia. Si ce ţi-a povestit Ross despre mine?

- Nu prea multe. Doar că ai fost logodnica lui David, dar te-ai hotărât să te măriţi cu altcineva.

- Se poate spune şi aşa. Lou apăsase pe accelerator şi depăşise un taxi, ignorând gesturile de protest ale şoferului. David e soi bun, dar este plicticos. N-ar fi trebuit să mă încurc cu el.

- Atunci, de ce ai făcut-o?

- Ah, din diverse motive. Treceam printr-o pasă proastă, când l-am cunoscut. Nu-mi plăcea slujba pe care o aveam şi am crezut că o căsătorie mi-ar fi deschis perspective mai bune. Ridicase din umeri. Lucru valabil dacă ar fi fost bărbatul potrivit, numai că David nu era şi nici cel pentru care l-am părăsit.

- Si Bill? întrebarea ţâşnise înainte ca Julia s-o poată reţine, iar pe faţa celeilalte apăruse un surâs.

- Mă gândeam eu că asta te-ar putea deranja. Neplăcut, nu-i aşa, când îţi pierzi influenţa?

- Nu sunt sigură; ce vrei să spui?

- Ba cred că ştii. Te-ai luptat cu tine însăţi dacă să te opreşti să-l vezi pe Bill sau nu, dar n-ai rezistat dorinţei de a vedea cum o duce fără tine. Când m-ai găsit acolo, ţi-a căzut faţa. Din cauza asta n-ai mai vrut să rămâi.

- Ridicol! ripostase Julia. Trebuie să prind un tren.

- Ai legături destul de dese. Puteai să-l iei pe următorul. Lou n-avea de gând s-o lase baltă. Nu-ţi face griji, ştiu exact ce simţi. Si eu am trecut prin asta. Majoritatea oamenilor a păţit-o, deşi nu vrea să recunoască. Se poate spune că Ross este un exemplu.

- Ross?

- Ei bine, dacă ceva nu merge, încerci să-ţi minimizei pierderile, dar nu şi Ross. Refuzul de a-i admite divorţul a fost un soi de răzbunare, cu toate că probabil i-a regretat moartea. Probabil că tăcerea Juliei o făcuse pe cealaltă să-i arunce o privire şi să continue: trebuie să fi aflat despre Enid? Doar nu ţi-a ascuns. Se întrerupsese. E clar că a făcut-o. Am scăpat un porumbel. Scuze.

Julia simţise cum i se încleştează dureros pumnii. O cuprinsese un soi de amorţeală. Ross mai fusese

căsătorit. Ea era soţia numărul doi. De ce nu-i spusese? De ce?

Ajunseseră la gară, iar Lou oprise maşina.

- Uite ce-i, spusese ea, îmi pare cu adevărat rău. în general, sunt puţine lucruri pe care nu le-aş face, dar nu mi-a trecut prin minte că.

- Nu-i nimic. Julia coborâse şi acceptase pachetele pe care i le întindea Lou. Apoi, pusese întrebarea al cărei răspuns îl cunoştea deja. De unde ştii despre Enid?

- De unde crezi? răspunsese cealaltă, ridicând din umeri uşor defensiv.

Nu mai insistase. N-ar fi putut răbda şi restul. O auzise pe Lou strigând-o, dar continuase să meargă, convinsă că cealaltă n-avea cum să lase maşina acolo şi s-o urmeze. Ross şi Enid. Ross şi Lou. Oare câte mai fuseseră?

Când îl cunoscuse, pricepuse că n-avea de-a face cu un călugăr. Nici n-ar fi fost cazul, pentru un bărbat în floarea vârstei. Dar avusese o soţie despre care nu suflase un cuvânt, plus o amantă care fusese logodită cu propriul lui frate - era inadmisibil! înghiţise nodul din gât. Nu exista nici o îndoială că la un anumit moment fusese încurcat cu Lou. Altfel, cum ar fi putut ea să ştie atâtea amănunte despre viaţa lui? Dar când? se întrebase ea şi pricepuse dintr-o dată că se petrecuse pe vremea când Lou era încă logodită cu

David. O condamna cu atâta hotărâre nu fiindcă îl părăsise pe David, ci fiindcă-i rănise propriul orgoliu masculin.

Simţea că-i plesneşte capul. Avusese încredere în Ross, i se dăruise cu totul. Acum, în câteva clipe, tot universul ei fusese zdruncinat. Ce-i rămânea de făcut?

***

Când Julia ieşise din gară, la şase şi jumătate, Ross o aştepta în maşină. Văzând-o, coborâse şi venise să-i ia pachetele din mâini, sărutând-o pe frunte.

- Ai avut o zi bună?

- Da. îl urmase la maşină şi se aşezase pe locul de lângă şofer, aşteptând ca el să pună pachetele în portbagaj. Pe drum, în tren, abia aşteptase clipa când va reuşi să-i arunce-n faţă întreaga poveste, ca să-i vadă reacţia; numai că acea dorinţă se estompase progresiv, fiind înlocuită de o senzaţie de toropeală. Parcă ar fi fost somnambulă, mergând cu ochii deschişi, văzând tot dar nefiind impresionată de nimic.

Ross se întorsese la volan şi o privise cercetător.

- Pari epuizată. Dacă ăsta-i efectul Londrei asupra ta, ar fi bine să-ţi faci cumpărăturile aici, de acum înainte. Ai trecut pe la birou?

- Da. îşi sprijinise capul pe tetieră şi închisese pleoapele. Te superi dacă nu vorbim acum? Mă doare capul.

- Nu, sigur că nu. Odihneşte-te.

Ajunseseră repede acasă. Julia se prefăcuse adormită. îi era mai uşor aşa. înăuntru, îşi scosese haina şi o aruncase pe măsuţa telefonului şi se dusese la bucătărie. Tocmai umplea filtrul de cafea la robinet, când Ross o urmase.

- Vrei să mergi sus? întrebase el, iar ea aprobase din cap, fără să se întoarcă. îi putea simţi privirea sfredelitoare. Apoi îl auzise adăugând: vrei s-o sun pe Peggy, s-o anunţ că nu te simţi bine?

- Peggy? Strânsese robinetul. Uitase complet de petrecerea de la familia Ashley. Se gândi la seara care îi stătea înainte şi la imposibilitatea de a se purta normal faţă de Ross.

Nu era în stare să rămână singură cu el. Imposibil!

- Nu, n-o face, replicase ea. Am să iau nişte aspirină şi am să fac un duş. Pe la ce oră plecăm?

- La opt ar fi perfect. îţi convine?

- Ţi-am spus că da! se lăsase ea pradă iritării.

- Foarte bine. Ross îşi păstrase cumpătul. Am să-ţi duc lucrurile sus. Nu te deranja să-mi faci cafea. Am băut în oraş, înainte de sosirea trenului.

în cazul ăsta, Julia renunţase şi ea. Oricum, pregătirea cafelei fusese un automatism. încercase să-

şi facă ceva de lucru. Urcase la etaj, în dormitor, luase prima rochie care-i căzuse în mână şi alesese o pereche de pantofi potriviţi. îl auzea pe Ross în baie, făcând duş. în zece minute avea să termine. Niciodată nu stătea mai mult. Adoptaseră obiceiul ca el să intre primul, fiindcă la ea dura mult mai mult. Astfel, evitau motivele de enervare.

Picioarele îi tremurau şi se aşezase pe scăunelul de la măsuţa de toaletă. Ce-i rămânea de făcut? Putea continua să trăiască împreună cu Ross, ştiind ceea ce tocmai aflase despre trecutul lui? Da sau nu? Să-l confrunte, sau să tacă mâlc, încercând să uite? îşi cuprinsese obrajii în palme şi privise spre străina palidă din oglindă. Să uite? Ce bine ar fi fost dacă nu afla nimic!

Când porniseră spre oraş, era deja întuneric şi suficient de frig încât să dea drumul la încălzire. Mergeau de câteva minute, când Ross vorbise pe un ton lejer:

- Ce mai face Bill? Presupun că l-ai văzut?
- Da, răspunsese ea. E bine.
- Ai zăbovit mai mult?
- Nu, câteva minute.
- Ah? se arătase el surprins. Aş fi crezut că.
- Vrei să renunţi? Cuvintele fuseseră aprige şi pripite. L-am văzut pe Bill vreme de câteva minute. Atâta tot!

Maxilarele lui se încleştaseră.

- Si asta a fost de-ajuns! De când te-ai întors, te porţi ca un urs chinuit de dureri de dinţi. Prea bine, poate că fac prea multe presupuneri, dar pentru numele lui Dumnezeu revino-ţi. Acum!

Fuseseră ultimele vorbe schimbate înainte de a ajunge la reşedinţa familiei Ashley. Pe prag, Ross o prinsese de braţ şi-i spusese ameninţător:

- Dacă o să continui cu atitudinea asta în faţa oamenilor ăstora, am să-ţi dau motive să te plângi. E o promisiune.

Privise spre trăsăturile lui puternice, luminate de becul de la intrare şi simţise ură.

- Nici o grijă. N-am să fac de ruşine pe nici unul dintre noi.

Petrecerea era deja în toi. Peggy îi întâmpinase din uşa bucătăriei,
ademenindu-i cu nişte boluri pline cu arahide.

- Hainele în dormitorul din spate, gătitul la oglinda din hol. Nu tu, Ross. Vino să-mi dai o mână de ajutor. Nu dau de Mike.

Julia urcase scările fără să privească spre Ross, îşi lăsase pardesiul pe divanul din dormitor, lângă un maldăr de alte haine şi revenise în partea din faţă a casei. Deja erau alte trei femei care se rujau în faţa oglinzii, una cunoscută şi două străine. Se făcuseră prezentările, se schimbaseră câteva replici, se

pudraseră nasuri, apoi celelalte coborâseră, iar Julia le urmase după ce-şi trecuse o mână prin păr şi-şi aranjase veşmintele.

Lester Connelly trândăvea lângă piciorul scării, iar expresia lui plictisită se înviora vizibil la vederea ei.

- Mireasa singurică? Binevenită schimbare. Eşti încântătoare în seara asta.

- Mulţumesc. Julia îi luase braţul şi-i spusese pe ton degajat: vrei să-mi faci rost de un pahar?

în decursul următoarelor câteva ore, Julia observase mai multe tentative ale lui Peggy de a o scăpa de Lester, dar respectivul era mult prea încântat de cucerirea făcută pentru a se lăsa ademenit. Julia nu-l încurajase, dar nici nu-l respinsese. După figura lui Ross, mesajul fusese înţeles. Nu exprima gelozie, îşi spusese ea. Doar orgoliu blestemat. Ei bine, n-avea decât să sufere.

Nu-şi mai amintea nimic despre subiectul discuţiei cu Lester. Oricum, la miezul nopţii, el nu dădea semne de oboseală. Julia se sprijinea de perete, lângă cămin, când răsunaseră bătăile pendulei din hol, iar Lester ţinea o mână pe tablia şemineului, alături.

- Este douăsprezece, spusese el, ridicând sugestiv din sprâncene. Vremea la care toate zânele bune se fac nevăzute, nu-i aşa?

- Chiar aşa. Ross apăruse în spatele lui, cu o figură stăpânită. Haina Juliei era pe braţul lui. La fel o să facă

şi cea de faţă. Expresia din ochii lui era periculoasă. Vino să le spui noapte bună lui Peggy şi lui Mike, înainte de plecare.

- Ah, stai puţin, omule. Nu strica distracţia. Noaptea abia a început. Lester pusese o mână pe braţul lui Ross, ca de la bărbat la bărbat. Vezi bine că nu-i vine să plece.

- Ia, mâna, replicase Ross, fără să ridice glasul, sau o să-ţi pară rău. Mâna celuilalt se retrăsese în pripă.

Ea se dezlipise de perete, conştientă de privirile celor din jur, îi zâmbise lui Lester şi pornise înaintea lui Ross spre hol, unde Peggy şi Mike se întreţineau cu un grup de oaspeţi.

Afară era ceaţă. Pe capota maşinii se formase condens. Traversaseră în tăcere oraşul şi ajunseseră aproape de intersecţie, când Ross răbufnise:

- Dacă mai faci asta vreodată, ai să regreţi.

- Ce? voise ea să ştie. Să discut cu alt bărbat?

- Nu face pe deşteapta, strânse el din buze. Ai încurajat un bărbat care nici măcar nu-ţi place, doar ca să te răzbuni pe mine. Numeşti asta o atitudine matură?

- Nu, replicase ea plat. Nu-i spun în nici un fel. Pur şi simplu, am stat de vorbă.

- Izolaţi într-un colţ, vreme de trei ceasuri. Si despre ce aţi vorbit -despre afaceri în derulare? Schimbase în viteza a treia. Pun pariu că nu i-ai

pomenit despre durerea de cap. Nu, asemenea mostră de conversaţie este rezervată pentru soţ! Ei bine, dacă aveai de gând să reiei tema, renunţă! N-am nici un chef să-ţi arăt compasiune!

Julia nu făcuse nici o mişcare. Simţea o palpitaţie dureroasă în spatele ochilor, de parcă toate nenorocirile s-ar fi revărsat asupră-i, sufocând-o.

Aceste ultime luni nu fuseseră decât o bătaie de joc. Ross n-o iubea. Nu aşa cum ar fi dorit, nu la aceeaşi intensitate cu care-l iubea ea. O prefăcătorie -totuşi, în ignoranţa ei, fusese fericită.

încetineau înaintea curbei de la Marlow. Atmosfera era înăbuşitoare. Fără să privească, întinsese mâna să coboare geamul, simţise că portiera cedează şi-l strigase pe Ross. Ultima imagine pe care şi-o amintea era mâna lui care încerca s-o prindă, în scrâşnetul frânelor.

- Iertaţi-mă, domnişoară, închidem în cinci minute, spunea vocea, iar Julia clipi surprinsă spre silueta în uniformă din faţa ei.

- Poftim?

- închidem, domnişoară. în câteva minute. Va trebui să plecaţi. Era un ton de scuză. Respectăm programul de iarnă, ştiţi.

Se lăsa întunericul; luminatul stradal fusese deja pornit. Probabil că se afla în parc de mai bine de o oră, înţelese ea. Deveni conştientă de umezeala

pătrunzătoare a aerului şi de mâinile aproape îngheţate.

- Vă simţiţi bine, domnişoară? Paznicul o privea curios, iar ea făcu un efort de a se aduna.

- Da. Foarte bine, mulţumesc. Se ridică în picioare şi reuşi să-i zâmbească bărbatului. Mă tem că visam cu ochii deschişi. Nu-mi dădusem seama că s-a făcut atât de târziu.

îndreptându-se spre cea mai apropiată ieşire, îi simţea privirile în ceafă, aşa că încercă să pară cât mai hotărâtă, ca cineva care are o destinaţie precisă. Nu că ar fi existat vreun dubiu, desigur. Nu-i rămăsese decât varianta hotelului.

Hotelul şi Ross, despre care ştia acum că se întâlnise cu Lou. "Vrei să împuşti doi iepuri?" îl întrebase ea ceva mai devreme. Probabil că era aproape să-şi atingă ţinta. Sau nu? Imposibil ca astăzi să fi fost prima oară când o revedea pe Lou, după ce aceasta îşi părăsise soţul. Se mai întâlniseră măcar o dată, când ea îi dăduse numărul de telefon din Kensington. Cel puţin încă o dată.

Destul de ciudat, nu se simţea în pericol de a-l pierde complet. Poate că o găsea pe Lou irezistibilă, dar nu era suficient de nebun să se dea pe mâna cuiva care-l mai dezamăgise o dată. Era chiar gata să accepte că îşi iubea soţia în felul lui. Numai că, ea nu dorea să-l împartă cu altcineva.

Deci, ce alternative avea? Să-şi piardă din nou memoria? Să încerce iar cu disperare s-o ia de la capăt? Se strâmbă. Nu, asta n-avea să se mai întâmple. Imposibil. Julia de acum patru-cinci săptămâni era cu totul altă persoană. Va înfrunta situaţia. Dar ce soluţie va alege? Separarea? Divorţul? încercă să-şi imagineze viaţa fără el şi simţi un nod în gât. Prea bine, atunci un ultimatum? Să-i ceară să aleagă. Probabil că ar fi câştigat, dar cum ar fi evoluat apoi mariajul lor?

Când ajunse la hotel, întunericul se lăsase. Ross vorbea la telefon. Ridică ochii spre ea şi spuse în receptor:

- Lasă, nu mai e nevoie. Apoi îl puse în furcă.

- Pe unde naiba ai umblat? întrebă el. Tocmai încercam să dau de Bill, să văd dacă nu cumva eşti acolo.

- Nu l-ai fi găsit. Niciodată nu stă până târziu vinerea.

- Nici măcar atunci când are un motiv serios?

Bărbia ei se ridică provocator.

- Ce vrei să spui cu asta?

înainte de a răspunde, el o studie printre pleoapele strânse pe jumătate, apoi ridică din umeri, îşi trecu o mână prin păr şi se ridică în picioare.

- N-are importanţă. Eram îngrijorat. Ce s-a întâmplat?

- Nimic, se repezi ea să nege. M-am plimbat şi am uitat de ceas.

- Magazinele s-au închis cu mai bine de o oră în urmă.

- Nu toate. Si mai sunt şi alte lucruri interesante.

Trecu pe lângă el şi îşi lăsă geanta pe un scaun. Doar nu trebuie să-ţi dau socoteală pentru fiecare minut.

- Dacă nu vrei, nu te obligă nimeni. O privea prin oglindă, uşor încruntat. Păstrează-ţi secretele. Ar cam trebui să te pregăteşti. Avem întâlnire cu David la şapte şi un sfert.

Amândoi aveau să-şi păstreze secretele, îşi spuse ea, justificându-şi pornirea împotriva lui. Deocamdată, cel puţin. Avea tupeul s-o acuze că-şi petrecuse toată vremea cu Bill. Tocmai el! Observându-i reflexia în oglindă, îi venea greu să împace noutăţile abia aflate cu ceea ce ştia dinainte despre el. Nu o dată, ci de două ori o făcuse să-l considere un om integru. Oare cât puteau fi de oarbe femeile în faţa bărbaţilor care le stârneau sentimentele? Absolut şi complet oarbe!

Rochia pe care o luase pentru seară era simplă, mulată pe corp, cu mâneci evazate. Se potrivea cumva cu dispoziţia în care se afla. Când să iasă din baie, Ross o anunţă prin uşă că se duce la bar şi că o va aştepta acolo. La şapte şi zece, Julia îşi luă poşeta şi haina şi părăsi încăperea. Pentru moment, toate emoţiile i se

epuizaseră, socotind că senzaţia asta de vid interior era binevenită. Trebuia să treacă o seară lungă înainte de a avea vreme să se gândească a deciziile privind viitorul. Orice se va întâmpla, David nu trebuia amestecat.

Acesta apăruse deja când ea ajunse la bar. Ambii bărbaţi se ridicară în piciore întâmpinând-o, dar numai figura celui tânăr păru să se lumineze.

- Mă bucur să te revăd, Julia.

- Si eu. Dintr-un impuls de moment, se aplecă înainte şi-l sărută pe obraz. Imediat apoi, îşi regretă gestul. Dacă David continua să aibă sentimente pentru ea, iar lucrul părea pe deplin posibil, atunci orice aparentă încurajare ar fi fost incorectă faţă de el. Un salut şi un bun-rămas împreunate, zâmbi ea, dând o tentă glumeaţă situaţiei. Măcar ai să laşi în urmă iarna.

- într-adevăr. Nu pot să pretind că-mi place frigul. Afişa o veselie impusă. Un martini, Julia?

- Te rog. în vreme ce lua loc, surprinse privirea sardonică a lui Ross şi îşi feri ochii. Nu putea fi sigură ce-i trecea lui prin minte şi nici nu era convinsă că şi-ar fi dorit să ştie. Dacă voia ca seara să treacă fără evenimente, atunci trebuia să-şi găsească alte subiecte de interes, să discute lucruri care să-i absoarbă integral atenţia.

- Te-ai mai gândit la transferul acela pe platformele din Marea Nordului? întrebă ea, ca să alunge tăcerea stânjenitoare. Munca de acolo ar fi diferită?

- Nu atât de mult pe cât ai putea să crezi, răspunse David. Adică, voi fi tot departe de lumea civilizată, restricţionat la distracţiile pe care le poate oferi o platformă. Pe de altă parte.

- întrebase despre muncă, îl întrerupse fratele, pe un ton uşor ironic. Chestia aia pentru care eşti plătit.

- Ah, aia. David îi adresă un zâmbet şi se întoarse spre Julia. Sper că nu te omori să auzi poveşti despre extracţia petrolului, nu-i aşa?

- Ba da, replică ea decisă, mă interesează. N-ai atins niciodată subiectul. De exemplu, cum se stabileşte unde să înceapă prospectarea?

Ross îşi ridică paharul şi se sprijini pe spătar. Zâmbea, dar în ochii lui nu se citea pic de amuzament.

- Este petrecerea ta, Dave.

Petrolul, obţinerea lui, rafinarea şi utilizarea fură subiectele cu care le trecu vremea la bar, în taxi, spre Villa Dei Cesari, pe Grosvenor Road, şi în timpul primului fel de mâncare servit la cină. Julia era deja complet ameţită de termeni şi detalii pe care aproape sigur n-avea să le folosească vreodată. Se simţi uşurată când David o invită la dans.

- Mă bucur că ai acceptat invitaţia, îi şopti el, după ce ajunseseră pe ring.

îl privi ferm, în ochi.

- N-aveam nici un motiv să refuz.

- Stii bine că exista un asemenea motiv. Mâna care îi atingea spatele păru să se crispeze. Din punctul meu de vedere, Julia, lucrurile nu s-au schimbat deloc. Din cauza asta plec marţi. Fug din nou, s-ar putea spune.

Nu ştia cum să-i răspundă. Probabil că ar fi ezitat chiar dacă nu era măritată. David era. David. Băiat bun, dar. Pulsul i se acceleră. Lou! Lou! Toate se învârteu în jurul ei! Aruncă o privire spre masă, unde Ross rămăsese de unul singur, jucându-se gânditor cu paharul. Oare tot la ea îi stătea mintea? îşi dorea să fie cu Lou? De acum înainte, întrebările astea aveau s-o chinuie mereu.

- N-ai nimic de câştigat fugind, spuse ea. Până la urmă, n-ai cum să eviţi ceea ce trebuie să se întâmple. Reuşi să pună întrebarea care o frământa. Ai văzut-o pe Lou?

- Da. Expresia i se schimbă. Da, ne-am întâlnit.

- Si?

- Si nimic, scutură el din cap. Cinstit, m-a lăsat rece. Nu-mi dau seama ce am văzut la ea. îi surprinse privirea fugitivă şi recunoscu spăşit: ei bine, da, încă are darul de a-mi accelera pulsul. Oricare bărbat ar păţi la fel. Dar nu mă mai preocupă. Chiar dacă ne-am fi căsătorit, n-aş fi reuşit s-o păstrez. Are nevoie de cineva la fel de dur ca şi ea.

De exemplu, Ross. Dar nici el n-o păstrase. Oare asta îi rămânea de sperat: ca Lou să se sature încă o dată de acea relaţie?

- Ce vei face acum, că Richard s-a întors? întrebă Ross, după ce reveniră la masă. Apartamentul are un singur dormitor, nu-i aşa?

- Da, însă pot să dorm pe canapea, chiar dacă asta o să-i stânjenească viaţa amoroasă, cum a avut grijă să-mi atragă atenţia. îi place să-mi demonstreze ce sacrificii face. Aruncă o privire spre ferestrele care dădeau spre Tamisa. Mi-e greu să-mi închipui că peste o săptămână o să fiu la trei mii de kilometri de aici. întotdeauna am senzaţia asta când călătoresc -cel puţin, când plec cu avionul. M-ar atrage mai mult un drum lent, cu vaporul, chiar până în China.

- Te-ai născut cu o sută de ani prea târziu, zâmbi Ross. în vremurile noastre, adaptabilitatea la schimbări rapide este cheia succesului.

- Ah, cine ştie? Poate că până la urmă, voi găsi şi traseul spre un loc care să-mi convină. David vorbise degajat. Un lucru rămâne clar, n-o să fie acolo.

în cele din urmă, seara se încheie. Spunându-i noapte bună lui David, Julia se înfrână cu greu să-l invite să-şi petreacă ultimele zile la ei. Ar fi fost doar o amânare a inevitabilului. în taxi, Ross nu se arătă prea vorbăreţ, dar atitudinea lui i se păru neliniştitoare.

- Un păhărel înainte de culcare? întrebă el în hol şi continuă după stângaciul ei refuz: ei bine, eu am să mă răsfăţ.

Conturul maxilarului părea dăltuit în piatră. Ne vedem sus.

Când apăru în cameră, după vreo cincisprezece minute, Julia era deja în pat, cu lumina de pe noptieră stinsă, cu pătura trasă până sub bărbie şi cu ochii închişi. înainte de a închide uşa, el rămase în prag parcă o eternitate. Apoi îl auzi ducându-se spre măsuţa de toaletă şi golindu-şi buzunarele de chei şi de mărunţiş. Se auzi protestul scârţâit al scaunului de alături, bufnitura dublă a pantofilor căzuţi pe covor şi zgomotele specifice spălatului pe dinţi.

Apoi el reveni în dormitor şi stinse lumina. Julia simţi cum cedează salteaua sub greutatea lui.

- Nu dormi, spuse el, aşa că încetează cu prefăcătoria.

- Sunt obosită. Rămase uimită de cât de egal îi sunase glasul. A fost o zi lungă.

- Mi-am dat seama. îi simţea privirea, deşi pe întuneric ar fi fost imposibil să-i discearnă expresia. Ai de gând să-mi spui unde ai fost după-amiază?

- Dar am făcut-o deja. M-am.

- Te-ai plimbat. Da, ştiu. Pe unde?

- La întâmplare. Reuşi să detecteze un tremur slab în propria voce, dar nu era convinsă că-l observase şi el. M-am gândit la. o mulţime de lucruri.

- Zău? Tonul lui suferise o modificare aproape imperceptibilă. La
ce?

- La noi. Oare cine spusese că o jumătate de adevăr este preferabilă întregului -sau era invers? Am încercat s-o trec cu vederea pe Enid, dar n-am avut succes, Ross. Stiu că este o prostie, dar nu mă pot abţine. Se pare că totuşi contează. îmi pare rău.

Trecură mai multe minute, înainte ca el să răspundă.

- E mai mult de o săptămână de când ţi-am povestit despre ea. N-aş fi zis că subiectul te-a preocupat până acum.

- Ţi-am spus că m-am străduit, şopti ea. Nu-ţi poţi închipui ce eforturi am făcut. Mi-e imposibil, atâta tot. De câte ori mă atingi, mintea îmi zboară la ea. Ai avut dreptate în privinţa mea, Ross. Nu sufăr să fiu a doua.

- Aşa, dintr-o dată? Se auzi declicul întrerupătorului şi ochii lui căprui părură s-o sfredelească. Ce crezi despre mine, că-s din fontă? De luni de zile te tratez ca pe un porţelan de Dresda, Julia. Al naibii să fiu dacă o s-o iau de la început! Orice ai spune, n-am să cred că în ultima săptămână te-ai prefăcut. M-ai dorit la fel de mult cât te doream şi eu!

Cu inima bătând să-i sară din piept, ea spuse:

- Căsătoria nu înseamnă numai sex; credeam că suntem de acord. Dă-mi timp, Ross. Lasă-mă să mă lămuresc singură.

Pielea de pe pomeţii lui părea întinsă la maximum.

- Nu sunt psihanalist, reluă el într-un târziu, dar dacă am aflat ceva despre voi femeile, este că în mare parte din timp nu ştiţi ce doriţi. Dacă aş accepta ceea ce-mi ceri, vei deduce că nu-mi prea pasă. Ridică o mână şi-i prinse bărbia, obligând-o să-i suporte privirea. Nu merge, Julia. N-am să risc să pierd tot ce am câştigat până acum. Dacă doreşti să te gândeşti la Enid, n-ai decât. Eu n-am s-o fac.

Julia închise ochii, în vreme ce buzele lui îi găsiră gura. în clipele acelea, nu dorea să se mai gândească la nimic.

Capitolul 9

Peggy sună luni dimineaţă.

- V-aţi distrat bine? Voiam să vă dau telefon ieri, dar n-am mai reuşit.

- Bine, mulţumesc, răspunse Julia automat. Ce altceva ar fi putut spune? David vă transmite salutări.

- Bravo lui. Să înţeleg că nu mai trece pe aici, înainte de plecare?

- Mă îndoiesc. Ne-am luat rămas-bun vineri seara. încercă să blocheze amintirile legate de eveniment. Ross spunea că o să vă viziteze după program. Cred că vrea să discute ceva cu Mike.

- Crezi? După glas, era clar că Peggy zâmbea. Bărbatul tău chiar nu-ţi spune nimic?

- Depinde, replică Julia, cu grijă.

- Ei bine, aşa sunt toţi. Cum rămâne cu întâlnirea noastră de marţi? Dacă vrei, am să-i amintesc lui Ross.

- Bine. La ce oră?

- Ca de obicei. Ah, la dracu! Peggy părea să se scuze.

La opt este bine?

- Da. îşi muşcă buza. O să fim doar noi patru?

- Păi, da. Urmă o scurtă pauză. De ce?

- Fără vreun motiv special. Abia aştept să ne vedem, Peggy. Mulţumesc de telefon.

Puse receptorul la loc, cu o senzaţie ambiguă, de uşurare şi de regret. Discuţia cu Peggy însemna normalitatea după care tânjea de atâta vreme, totuşi stresul implicat aproape că depăşea în importanţă necesitatea. Normalitate! îi reveni în memorie figura lui Ross şi expresia rece, închisă în sine pe care o afişase în aceste ultime două zile. De vineri, nu mai făcuse nici o tentativă de a o atinge, îi dăduse de înţeles că orice apropiere ulterioară trebuia să vină la iniţiativa ei. N-avea cum să-l condamne. Puţini bărbaţi sunt capabili să obţină plăcere dintr-o relaţie cu o femeie care nu răspunde în nici un fel, parcă ar fi de lemn.

Pentru a nu ştiu câta oară, Julia îşi dori să-şi poată stăpâni emoţiile contradictorii.

Si alte femei fuseseră înşelate. Cum se descurcaseră? Oare îi lipsea tăria de caracter, sau doar puterea de a lupta pentru Ross? Măcar dacă ar fi avut cu cine să vorbească. Un confident căruia să-i poată împărtăşi toată povestea.

Inima îi tresări dintr-o dată. Exista o asemenea persoanăm - doctorul Stewart. El cunoştea deja bună parte din cele petrecute. Putea afla şi restul.

îi fu uşor să găsească numărul de telefon al spitalului. îl formă, încercând să îndepărteze senzaţia de nesiguranţă. Trebuia să-şi găsească un fel de supapă, altfel ar fi înnebunit. Cu pulsul accelerat, ceru

legătura cu doctorul Stewart şi fu gata-gata să pună receptorul în furcă înainte de a-i auzi glasul cu inflexiuni familiare.

- Ce mai faci, doamnă Mannering?

- Eu. aş vrea să vin să vă văd, îşi spuse ea păsul. E posibil?

- Orice este posibil, răspunse el, fără să se arate surprins. Puteţi veni acum?

Stiuse că n-avea s-o dezamăgească. Acum sau niciodată, iar el pricepuse importanţa cererii.

- în jumătate de oră ajung acolo.

Doamna Cooper o privi întrebătoare, când intră în bucătărie să caute cheile maşinii.

- Plecaţi? se interesă ea.

- Da. N-are rost să mă aştepţi. Te rog, nu uita să umpli cu apă castronul lui Shan.

- N-am să uit. înseamnă că în dimineaţa asta n-o să mai aibă parte de plimbare.

- Stiu. Am să-l scot după-amiază. Ne vedem mâine, doamnă Cooper.

Nu-i trebuiră decât douăzeci de minute să ajungă la spital. Intrând, o întâmpină izul de dezinfectant. Infirmiera îi aruncă o privire lipsită de curiozitate, fără să se oprească din lustruirea pardoselei. Doctorul coborî din lift şi-i veni în întâmpinare.

- Te-am văzut pe fereastră, explică el. Ne aşteaptă o cafea în cabinetul asistentei. îi observă ezitarea şi

zâmbi încurajator. Pentru moment, sora are alte treburi. N-o să fim întrerupţi, dacă asta-ţi stă pe suflet.

Nu aşteptă răspuns, ci o conduse la lift şi apăsă pe un buton.

Julia nu se simţea capabilă să-l privească în faţă, dar nu-şi putea dezlipi ochii de pe imaginea reflectată de uşile metalice lucioase. Disperarea care o adusese până aici începea să lase loc nehotărârii. Doctorul era dispus s-o asculte, dar ce ajutor i-ar fi putut oferi? Nu avea nimic din punct de vedere medical, n-avea nici un rost să-i prescrie vreo doctorie. Si de unde să înceapă? Cum?

Cafeaua o ajută puţin. în biroul ordonat şi primitor, cu ceaşca de cafea fierbinte dinainte, lucrurile părură dintr-o dată mai abordabile. Doctorul Stewart intră imediat în subiect.

- M-am întâlnit cu soţul dumitale săptămâna trecută. Judecând după aparenţe, aş fi zis că mare parte dintre probleme s-au rezolvat, dar probabil că m-am înşelat.

Julia clipi, derutată.

- Ross a venit aici?

- Nu, ne-am întâlnit întâmplător. Un amic de-al meu îşi vinde casa şi întâmplător eram acolo când Ross a venit s-o evalueze. Bineînţeles că m-am interesat de starea fostei mele paciente.

- înţeleg. îşi muşcă buza. Si ce a răspuns?

- A spus că eşti sănătoasă şi că te simţi bine. Soţul tău este un bărbat cumpătat la vorbă, dar fiecare cuvânt este gândit -sau cel puţin asta a fost impresia mea. Se înşela atât de grav?

- Pe atunci, nu. Puse ceşcuţa pe masă. V-ar surprinde să aflaţi că mi-am recăpătat memoria?

- Mai degrabă, sunt interesat. O studia cu agerime. Când?

- Acum trei zile. Făcu o pauză. Este destul de complicat.

- Nu chiar. Nu eşti prima femeie deranjată în plan emoţional de faptul că soţul i-a ascuns unele lucruri.

Recunosc, bărbatul dumitale a greşit nevorbindu-ţi despre prima soţie, dar.

- Nu-i vorba despre asta, rectifică ea rapid. Apoi reluă, încercând să fie cinstită cu sine şi cu doctorul: nu-i numai asta. Ross mi-a povestit despre Enid cu mai bine de o săptămână în urmă.

- înainte de a-ţi reveni memoria? Atunci. Se abţinu. Continuă.

Odată ce începuse, restul veni de la sine. îi povesti tot, începând
cu vizita la birou, despre întâlnirea cu Lou şi despre faptul că vineri îl surprinsese pe Ross plecând din apartamentul ei.

- Episodul Enid s-a petrecut cu mult timp în urmă, încheie ea. La fel şi prima lui legătură cu această

femeie. Ceea ce mă nelinişteşte şi mi-e aproape imposibil de suportat, este prezentul.

- Este de înţeles. Doctorul îşi miji ochii. Eşti convinsă că există încă o legătură între soţul dumitale şi această femeie? N-ar fi posibil ca vizita lui să aibă alt motiv?

- Dacă aşa stăteau lucrurile, n-ar fi găsit necesar să mintă în privinţa asta, nu-i aşa? argumentă ea şi se ridică în picioare, apropiindu-se de fereastră. Sunteţi de părere că ar trebui să-l părăsesc?

- Nu, răspunse el liniştit. Cred că ar trebui să-l confrunţi. Să-i daţi şansa să se apere.

- Ce ar putea spune în apărarea lui? Ce argumente ar putea avea orice bărbat în situaţia asta? Se întoarse sfidător. Sau poate consideraţi că este admisibil ca un bărbat să aibă şi nevastă şi amantă?

- Fizic vorbind, nu i-ar face rău. Tonul continua să fie blând. Din punct de vedere moral, aş înclina spre condamnare.

Mânia ei dispăru la fel de rapid cum apăruse.

- îmi pare rău, spuse ea îndurerată. N-ar fi trebuit să vă vorbesc astfel. Nu dumneavoastră m-aţi chemat ca să-mi povestesc ofurile.

- Dar sunt bucuros că ai făcut-o. Pe termen lung, închiderea în sine nu poate aduce decât necazuri. Aşteptă puţin, apoi continuă: îmi pare doar rău că nu-ţi

pot oferi un sfat mai bun. Confirmarea temerilor de acum n-are cum să te afecteze mai tare.

Numai că ea nu se simţea pregătită să precipite lucrurile.

- Am să mă gândesc, spuse Julia, şi se îndepărtă de fereastră, luându-şi haina. Aţi fost foarte amabil să mă ascultaţi, doctore Stewart. Mi-a fost de mare folos faptul că mi-am putut deschide sufletul în faţa cuiva.

- Dar nu destul. îi luă haina din mână şi o ajută să se îmbrace. Sunt întotdeauna disponibil, dacă vei mai simţi nevoia să discuţi cu cineva.

- Vă mulţumesc, spuse ea şi o făcea din inimă. Am să ţin cont de invitaţie.

Doctorul o conduse până la maşină. Lăsa senzaţia că încearcă să mai găsească alte sfaturi şi încurajări, dar în cele din urmă ridică din umeri resemnat. Ieşind pe poartă, Julia se întrebă ce aşteptase de fapt din partea lui. Nu exista nici o soluţie miraculoasă pentru genul acesta de probleme, doar anumite sfaturi privind conduita, dar decizia îi aparţinea ei exclusiv.

Când ajunse acasă, o întâmpină o atmosferă liniştită. Doamna Cooper lăsase un bileţel cum că nu mai aveau praf de curăţat şi din această pricină nu putuse freca chiuveta. Urma să aducă ea a doua zi. între timp, Julia era obligată să accepte petele. Mâncă pe fugă, bău o cafea şi-l scoase la plimbare pe Shan înainte de ora ceaiului.

Pentru cină, se hotărî să prepare pui Marengo.

Ross îşi făcu apariţia la ora opt, mâncă fără vreun comentariu şi se retrase în salon cu ziarul de seară şi cu o ţigară. Când Julia îşi termină treburile, îl găsi punând un buştean pe foc, cu trăsăturile accentuate de lumina pâlpâitoare a flăcărilor.

- Peggy mi-a spus că a vorbit cu tine de dimineaţă, vorbi el fără intonaţie, aşezându-se pe celălalt fotoliu. Am dat şi eu telefon, dar ieşiseşi deja.

- Da. Ezitarea trecu neobservată. M-am dus până în oraş.

- Ai cumpărat ceva?

- Nu, doar am hoinărit.

Adoptă o poziţie mai dreaptă, îşi împreună mâinile şi o privi cu hotărâre.

- Atunci, doamna Cooper trebuie să fi rămas cu o impresie greşită când a zis că aveai întâlnire cu un anume doctor Stewart?

- Foarte bine, am fost la doctorul Stewart.

- Si de ce n-ai vrut să spui?

- Fiindcă nu-mi vine uşor în prezenţa ta. Aveam nevoie de cineva. cu care să pot discuta.

- Ai fi putut să vorbeşti cu mine.

- Am încercat, replică ea, şi-l văzu încordându-se. Urmă o pauză destul de lungă până ce el îi răspunse:

- Ţi-am spus că nu sunt psihanalist. Trebuie să recunosc, nici soluţia asta nu m-a încântat. Nu pot

spune că-mi convine să apelezi la doctorul Stewart pentru sfaturi, dar dacă ţi-a fost de ajutor am să mă împac cu situaţia. Când te mai duci la el?

- Nu mai merg, îşi înghiţi ea cu greu nodul din gâtlej.

Nici el nu-i psihanalist.

- Doar un om capabil să te înţeleagă mai bine decât mine? Asprimea revenise în vocea lui. Ei bine, nu-i prea greu. El a fost cu ideea să nu-ţi spun prea devreme anumite lucruri. Dacă aveam suficientă minte să-mi ţin gura, probabil că acum aş fi avut încă o căsătorie funcţională.

- Bazată pe ce? nu se stăpâni ea. Apoi se ridică în picioare. Mă duc la culcare.

- Julia. Ross făcu o tentativă de a se apropia, se răzgândi şi îşi vârî mâinile în buzunare. încotro ne îndreptăm?

- Nu ştiu, recunoscu ea. Habar n-am, Ross.

- în cazul ăsta, ar fi bine să te hotărăşti. Si cât mai degrabă. Nu-s făcut pentru acest carusel emoţional. îi întoarse brusc spatele. Am să dorm în camera de oaspeţi, până atunci.

Dacă existase ocazia unei confruntări, momentul fusese pierdut.

- N-ai decât, spuse ea şi urcă spre dormitor.

Restul săptămânii se scurse într-un fel de dans al evitărilor. Cina de la familia Ashley fu o diversiune

nedorită, dar binevenită pentru amândoi. Chiar dacă observase ceva, Peggy se abţinu de la orice comentariu. La o privire superficială, comportamentul lui Ross nu se schimbase. Vorbea, râdea, nu lăsa senzaţia unui om frământat de probleme ieşite din comun. Doar ochii lui dădeau în vileag schimbarea. Acum o privea de parcă ar fi studiat un obiect. Simţea că începe să-l piardă, totuşi nu era în stare să se opună.

O convorbire telefonică avu darul de a o trezi la realitate. Ross răspunse, pe la jumătatea micului dejun de vineri. închisese uşa spre bucătărie, aşa că Julia nu auzi nici o frântură de conversaţie.

Când reveni, atitudinea lui exprima hotărâre.

- Azi, am să lipsesc toată ziua, anunţă el. Poate şi la noapte. N-are rost să te îngrijorezi din cale afară. Nu-i lăsă vreme să răspundă. Este o ocazie să-ţi clarifici gândurile şi să decizi ce vei face în continuare. îi aruncă o privire lipsită de expresie. Cândva, am făcut greşeala de a mă crampona de un mariaj destrămat. De astă dată, n-am s-o mai fac. Trebuie doar să decizi în ce direcţie vom merge, Julia. Lăsă şervetul să-i cadă pe masă. Mă duc să-mi fac valiza.

- Nu. Ea sări brusc în picioare. îţi pregătesc eu bagajul, termină de mâncat.

Nu-i luă decât trei minute să-i umple valijoara cu lucrurile necesare unei scurte călătorii. Trei minute, dar parcă trecuse o veşnicie.

La telefon trebuia să fi fost Lou, iar Ross se grăbea să-i sară în braţe. Ei bine, n-avea decât. Să-l ia Lou. Spera că vor fi fericiţi împreună. Mâine, la întoarcere, n-o s-o mai găsească. Lucrurile erau foarte simple.

Când coborî, el o aştepta în hol. îi mulţumi scurt, îşi luă haina de ploaie şi păru să ezite o clipă înainte de a-i întoarce spatele.

- Pa.

După plecarea lui, casa i se păru Juliei insuportabil de pustie. Făcu un duş, se îmbrăcă şi coborî din nou în bucătărie, ştiind că n-ar fi suportat prezenţa nimănui în dimineaţa asta.

Cheile de la maşină se aflau încă în buzunarul hainei. Ieşi pe tăcute din casă, scoase maşina pe alee şi porni, fără să arunce nici măcar o privire în urmă. N-avea cum s-o neliniştească pe doamna Cooper şi orice ar fi fost de preferat decât să rămână acasă, gândindu-se la Ross, sau la drumul lui spre Londra şi la femeia care-l aştepta acolo. Sofatul îi solicita întreaga atenţie.

Nu-şi făcuse nici un plan, dar se trezi conducând spre colina aceea, unde Ross se oprise într-o după-amiază, acum câteva săptămâni. Opri maşina în acelaşi loc, scoase cheia din contact, dar rămase la bord, admirând peisajul atât de clar desenat sub albastrul

îngheţat al cerului. Iarna se anunţa; o iarnă grea, după opinia generală. Frunzele căzuseră deja din copaci. Gândul o purtă spre grădina de acasă, amintindu-şi de activităţile ultimelor săptămâni. Meritase. Aşa erau grădinile: primeai exact ceea ce sădeai.

Privind retrospectiv, înţelese că procedase greşit de multe ori. Pentru ea, mariajul fusese un joc, o noutate; Ross îi fusese părinte, frate, iubit, dar nu-l percepuse niciodată ca pe un soţ. Nu fusese pregătită pentru căsătorie, acum îi era foarte clar. Nu fusese în stare să aducă în relaţia lor necesara profunzime a sentimentelor.

îi scăpă un suspin. Doctorul Stewart avusese dreptate, desigur. Trebuia să înfrunte realitatea. A-l părăsi pe Ross era un gest, nu o soluţie; şi amenințа să-i provoace suferinţă, pe termen lung. Dacă Ross avea calităţi, atunci merita să lupte pentru el -cu condiţia să nu fi fost deja prea târziu.

Nu se grăbi să se întoarcă acasă, plimbându-se prin împrejurimi până ce fu convinsă că doamna Cooper plecase. Când dădu colţul, pe alee se vedea o maşină. Un Capri roşu, cu numere de Londra. Prima idee fu că până la urmă David renunţase să mai plece în Algeria. Intră în grabă, trecu de arcada holului şi îngheţă, în vreme ce vizitatoarea -Lou -se ridica de pe scaun.

- Menajera mi-a dat drumul înăuntru.

Destul de dubios, aş putea adăuga. Mi-am făcut o cafea. Sper că nu te deranjează?

Julia clătină din cap, în vreme ce mintea îi lucra febril. Dacă Lou era acolo, unde se afla Ross?

- Maşina de afară nu-i a ta, spuse ea.

- Nu, e închiriată. A mea este la atelier. Mă duceam spre Lymington să-mi petrec weekendul cu nişte amici. Se opri, privind împrejur. Drăguţ. Când am trecut pe aici cu Dave, casa era încă nefinisată. Privirea ei se întoarse la Julia, iar tonul i se schimbă puţin. Bill spunea că i-ai cerut adresa mea, săptămâna trecută. Ai găsit ceea ce căutai?

Probabil că ironia era întâmplătoare; Lou n-avea de unde să ştie.

- Da, declară ea şi continuă cu vioiciune: sper că n-ai făcut un ocol doar ca să-mi pui întrebarea asta?

- Nu, într-adevăr. Cealaltă afişa un calm desăvârşit. îţi aminteşti ce ţi-am spus la ultima noastră întâlnire, că sunt unele lucruri în faţa cărora trag linie?

- Da, admise Julia, încruntându-se. Era după ce mi-ai povestit despre Enid.

- Fie că mă crezi, fie că nu, a fost neintenţionat. Pentru prima oară păru să ezite. Cealaltă parte era -de fapt, nu m-am străduit să-mi înfrânez pornirea.

- Cealaltă?

- Când m-ai întrebat de unde ştiam despre Enid. Pentru o clipă, am fost atrasă de ideea de a-l implica pe

Ross, ca răzbunare. Ridică din umeri. Când am vrut să clarific lucrurile, n-am mai avut cu cine; plecaseşi.

Julia se holba la ea, cu inima bătând să-i sară din piept.

- Ce încerci să-mi spui?

- încerc, acesta-i cuvântul. Si nu mă prea pricep - adică, să-mi îndrept greşeala. Probabil că nu mi-aş fi dat osteneala dacă Bill n-ar fi fost atât de preocupat de starea în care te aflai când v-aţi întâlnit. Reuşisem, nu-i aşa? Ai fost convinsă că eu şi Ross fuseserăm cândva destul de apropiaţi, dacă ştiam atâtea despre viaţa lui. De astă dată, ironia era vizibilă. Adevărul este că, dacă ţinea de mine, n-ar fi fost doar o simplă aventură. Ciudat, nu-i aşa, cum singurul lucru pe care ţi-l doreşti cu adevărat se dovedeşte inaccesibil. Chiar dacă nu eram logodită cu Dave, n-ar fi avut nici o importanţă. Ross n-avea ochi pentru mine, era obsedat de Enid.

Julia inspiră, ezitant.

- Deci, aflaseşi despre ea de la David?

- Da. Probabil că nici nu te-ai mai gândit la posibilitatea asta. Aşa lucrează mintea femeilor - mereu pune înainte varianta cea mai dezastruoasă. Se aplecă şi-şi luă haina de pe braţul fotoliului. Ei bine, am spus ce aveam de spus, aşa că am să-mi iau tălpăşiţa. Sunt aşteptată la prânz. Făcu o scurtă pauză. Apropo, poţi să-i transmiţi lui Ross că nu mai e cazul să-şi facă griji pentru Dave. M-am gândit la ce mi-a spus săptămâna

trecută şi sunt pe cale să mă împac cu fostul soţ. Zâmbi. S-ar putea să nu iasă nimic, dar măcar am să ştiu că am încercat.

- Lou, vocea Juliei abia putea fi auzită, îţi mulţumesc!

Cealaltă îi aruncă o privire din arcada ce dădea spre hol.

- Pentru nimic. Sper să apreciezi la justa valoare comoara pe care ai pus mâna.

Nu acesta era cuvântul, îşi zise julia. Ascultă zgomotul paşilor care se îndepărtau, al portierei trântite şi mugetul motorului. Abia când toate sunetele se stinseră, se îndreptă spre fotoliul cel mai apropiat şi se prăbuşi. Ceea ce făcuse era de neiertat, dar trebuia asumat. De aşa ceva n-avea cum să se ascundă, pretinzând că nu se întâmplase nimic. îşi putea găsi circumstanţe atenuante în modul cum aflase despre prima căsătorie a lui Ross, dar acestea erau nesatisfăcătoare. Judecase şi condamnase, fără să asculte pledoaria inculpatului, se lăsase purtată de emoţii ca un copil iresponsabil. Lou avea dreptate, nu făcuse nimic să merite iubirea unui bărbat ca Ross - presupunând că încă o iubea.

Buzele i se strânseră. Stând acolo, întorcând lucrurile pe toate feţele, n-avea nimic de câştigat. Dacă se dovedea a fi prea târziu, trebuia să înfrunte şi realitatea asta. Numai că spera încă. Ross era un

bărbat mult prea profund, depăşind chiar capacitatea ei de înţelegere. N-avea să-i fie uşor să spună adevărul; autocondamnarea nu era niciodată facilă. Dar i-o datora. îi rămăsese datoare la capitolul onestitate.

După-amiaza părea să nu mai aibă sfârşit. Dacă ar fi fost convinsă că Ross urma să vină acasă în seara aceea, situaţia n-ar fi apăsat-o atât. Nu-i rămânea decât să-l aştepte, oscilând între speranţă şi teroare. Dorea nespus să-i audă vocea chiar şi la telefon, dar lucrurile nu puteau fi rezolvate astfel. Trebuia să-l aibă sub ochi, să-i observe expresia, să-i cântărească sentimentele.

La ora cinci, întunericul se instalase deja, însoţit de o ceaţă subţire. Julia îl chemă pe Shan înăuntru să-i ţină companie, şi aprinse focul în cămin, acceptând cu resemnare că urma să-şi petrecă noaptea singură. La şapte îşi impuse să mănânce un sandviş şi să bea o cană de cafea. Apoi alese o carte şi încercă să se cufunde în lectură. Zgomotul maşinii care înainta încet pe alee îi provocă o senzaţie de uşurare, amestecată cu reticenţă.

Motivul încetinelii cu care se deplasa maşina îi deveni clar abia când deschise uşa. Ceaţa devenise deasă, iar vizibilitatea nu depăşea zece metri. Zgomotul motorului se auzea înfundat. Doar când ajunse foarte aproape, Julia observă că nu era Ross; vizitatorul era Mike.

Cu pulsul accelerat brusc de o ciudată premoniţie, Julia alergă spre poartă şi fu gata-gata să se ciocnească de Peggy.

- I s-a întâmplat ceva lui Ross? strigă ea. Spune-mi?

- A fost implicat într-un accident. Peggy îi prinsese mâinile. Am venit să te duc la spital, Julia. Ross nu voia să faci drumul singură.

Julia închise pleoapele şi se prăbuşi în braţele celeilalte. Era viu. Ross trăia!

- îţi trebuie o haină, spunea Peggy. Mike, întoarce maşina, ca să putem pleca repede. Ceaţa devine tot mai densă. Ceva mai încolo, era să ajungem în şanţ.

Fără să ştie cum, Julia se trezi îmbrăcată cu o haină şi ieşind în fugă din casă. Peggy încuie şi vârî cheia în buzunar. Apoi se suiră în maşină. Mike întoarse capul şi-i zâmbi încurajator, apoi porni grijuliu printre vălătucii albicioşi care ascundeau marginile aleii înguste de acces.

- Spuneţi-mi, ce s-a întâmplat? ceru Julia. Cum de aţi.

- Ne-au căutat pe noi la insistenţele lui Ross. Se pare că a fost o coliziune între trei maşini la intrarea în oraş, pe bulevardul Lyndhurst -ceaţa a fost destul de neplăcută întreaga după-amiază.

Pe la ora şase, după spusele poliţiei.

- V-au informat cât de grav a fost rănit?

- Nu. Poliţia nu procedează aşa. Mâna lui Peggy îşi întări strânsoarea pe încheietura ei. Oricum, era conştient. încearcă să nu-ţi mai faci griji, Julia.

Să nu-şi facă griji -acelaşi tic verbal lipsit de logică; un automatism pentru situaţiile tensionate. Cum să urmeze sfatul, când toată viaţa ei depindea de cel despre care vorbeau?

- Nu putem merge mai repede?

- După ce vom ajunge pe şosea. Mike nu-şi lua ochii de pe parbriz. O să ajungem, Julia.

Mai târziu, nu-şi mai amintea mare lucru despre drum, doar senzaţia de febrilitate şi teama copleşitoare. Ajunseră la spital pe la opt şi jumătate, ca să li se comunice că Ross era în sala de operaţii. O soră le aduse ceai, dar Julia nu reuşi să se atingă de ceaşcă; simţea că s-ar fi sufocat. începea să înţeleagă prin ce trecuse el aşteptând veşti despre ea, în acelaşi loc, agonia provocată de senzaţia de neputinţă. Când silueta medicului apăru din lift, abia reuşi să-l privească. Stia ce urma să-i spună.

- Soţul dumitale o să-şi revină, doamnă Mannering. Un braţ fracturat, câteva coaste rupte şi nişte răni destul de grave, dar plămânul n-a fost perforat, cum ne temeam. O să-l externăm în câteva zile.

Ca prin ceaţă, era conştientă de prezenţa celor doi Ashley, care o flancau ca nişte contraforturi, de vagul

iz de antiseptic, precum şi de oboseala vizibilă a chirurgului.

- Vă mulţumesc, reuşi să spună.

Primi permisiunea să-l vadă pe Ross abia la şapte dimineaţa. Figura lui părea mai suptă ca înainte, dar ochii erau la fel de enigmatici.

- S-a întors roata, zâmbi el. Ai stat la uşă toată noaptea?

- Nu, mi-au oferit un fotoliu în camera de aşteptare. Nu suflă o vorbă despre faptul că nu închisese ochii deloc. Peggy şi Mike s-au dus acasă, dar au spus că revin astăzi. Se opri, nesigură, îi privi linia gurii şi înţelese că totul depindea de ea. El n-avea să mai facă nici o încercare de apropiere. Mâna nevătămată se odihnea peste pătură. O acoperi cu propria ei mână, vru să spună ceva -habar n-avea ce - şi se opri, conştientă că nici un cuvânt nu putea exprima valul de emoţii ce o copleşise. îi atinse mâna cu buzele şi şi-o lipi de obraz. Simţi că o podidesc lacrimile, dar nu făcu nimic să le oprească.

- Crezusem că te-am pierdut, şopti ea printre suspine.

- Nici o şansă. Pe chip îi înflorise un zâmbet, dar în voce persista o oarecare rezervă. încă n-am terminat ce-am început.

- Si nici. iubirea? Vorbele îi scăpaseră. Observă schimbarea de expresie, tresărirea din ochii lui şi-i

pricepu semnificaţia. Spuse clar şi răspicat: te iubesc, Ross. De astă dată, nu-s doar îndrăgostită de tine. Eşti iubirea cea mare.

El îi cercetă figura cu blândeţe.

- Eşti convinsă că ştii care-i diferenţa?

- Am descoperit-o. Mi-a luat cam mult timp, dar sunt sigură. Vocea îi tremura puţin. îţi aminteşti că mă considerai copilă, din anumite puncte de vedere? Pe atunci, am crezut că te refereai la conştiinţa de sine şi ţi-am răspuns că probabil aveai pretenţii exagerate.

- îmi amintesc. Devenise brusc atent. Asta s-a întâmplat când eram în Austria.

- Da, zâmbi ea. în luna de miere.

Trecură câteva clipe înainte ca el să continue:

- De când ţi-a revenit memoria, Julia?

- Din ziua când te-ai dus s-o vezi pe Lou. Trebuia să-i povestească, dar avu nevoie de tot curajul pentru a continua. Eram la câteva case distanţă când ai ieşit din apartamentul ei.

Trecu în revistă toate întâmplările, poticnindu-se pe alocuri, neîndrăznind să-l privească în ochi, începând din momentul când făcuse cunoştinţă cu Lou. Când termină, rămase nemişcată, aşteptând să simtă pe gât tăişul securii, să-şi audă condamnarea pe un ton îngheţat. Dar aceasta nu veni. El nu scoase nici un cuvânt. în cele din urmă, ridicând ochii, constată că o privea cu un zâmbet ciudat.

- Este lucru stabilit, începu el, că dragostea şi încrederea merg mână-n mână. Numai că nu-i valabil întotdeauna. Te-ai întrebat cum se face că n-am menţionat niciodată ziua aceea pe care ai petrecut-o la Londra? Nu aşteptă răspuns. Când ne-am căsătorit, ştiam că sentimentele mele erau mai profunde decât ale tale, dar eram convins că în timp îţi voi câştiga iubirea. Am crezut că reuşisem chiar să-mi depăşesc gelozia generată de Bill, până în seara când te-ai întors din oraş întoarsă pe dos. Dacă Bill ar fi fost la curent cu Enid, l-aş fi bănuit că ţi-a spus. întrucât nu ştia, cealaltă explicaţie la îndemână a fost că te-ai răzgândit, considerând o greşeală faptul că m-ai preferat lui Bill. Când ai avut amnezia, faptul că singurul despre care-ţi aminteai era chiar Bill, mi-a confirmat bănuiala, deşi am continuat să mă agăţ de speranţa că s-ar fi putut să greşesc. Aşa că, după cum vezi, amândoi am avut idei preconcepute, cu amendamentul că ale tale erau mai justificate. Dacă eram capabil să-ţi ascund o fostă nevastă, de ce nu şi una-două amante?

Julia îşi înghiţi cu greu nodul din gât.

- Nu mă crezi, nu-i aşa? articulă ea. încă nu mă consideri capabilă să te iubesc aşa cum îţi doreşti.

- Dar o doreşti, zâmbi el, iar acesta este un început promiţător. Se poate evolua pornind de aici. îi acoperi gura cu mâna, împiedicând-o să replice. S-o lăsăm aşa, Julia. Ne-am revenit şi doar asta contează acum.

Durerea din piept era aproape fizică. Ce ar fi putut spune ca să-l convingă? Oare existau cuvintele potrivite? Nu, fără îndoială, nu-şi putea exprima deplin sentimentele. Privi trăsăturile ferme, familiare, ale omului despre care nu-şi închipuise că s-ar complace în ideea de compromis. Instinctul o îndemnă să-l sărute, cu abandon şi nesaţ, atât de tandru încât nici un dubiu nu-şi mai avea locul. Braţul lui sănătos o cuprinsese şi o strângea, de parcă n-ar mai fi vrut s-o lase să se îndepărteze vreodată, trecând peste dureri, până când Julia îşi aminti de rănile lui şi se desprinse uşurel.

- Coastele, Ross!

Sprâncenele lui se împreunară ameninţător, dar ochii erau strălucitori şi veseli.

- Merită, spuse el. Pariez că Adam a simţit acelaşi lucru!

Sfârşit